

คุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติอุเจีย อำเภอสือจู้ เพื่อ
ออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

NAO YUAN

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติอุเจีย อำเภอสีจู่ เพื่อ
ออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

The Aesthetic Value and Characteristics of Tujia Costume Culture in Shizhu County to
Design Contemporary Clothing

NAO YUAN

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY

IN VISUAL ARTS

FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS

BURAPHA UNIVERSITY

2025

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณวุฒินิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณวุฒินิพนธ์ได้พิจารณาคุณวุฒิ
นิพนธ์ของ NAO YUAN ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญา
คุณวุฒิปบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัย
บูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณวุฒินิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณวุฒินิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(รองศาสตราจารย์ปิติวรรณ สมไทย)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.ภานุ สรวายสุวรรณ)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ปิติวรรณ สมไทย)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ภานุ สรวายสุวรรณ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภฤกษ์ คณิตวานันท์)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณวุฒินิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณวุฒิปบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการ
วัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเอียด)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

64810056: สาขาวิชา: ทักษะศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม; ปร.ด.
(ทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม)

คำสำคัญ: ประเพณีชนชาติตูเจียง, วัฒนธรรมชนชาติตูเจียง, คุณค่าทางสุนทรียภาพ, การ
ออกแบบเครื่องแต่งกาย

NAO YUAN : คุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชน
ชาติตูเจียง อำเภอซือจู่ เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย. (The Aesthetic Value and
Characteristics of Tujia Costume Culture in Shizhu County to Design Contemporary
Clothing) คณะกรรมการควบคุมคุณภาพ: ปิติวรรณ สมไทย, ภาณุ สรวายสุวรรณ ปี พ.ศ. 2568.

การก่อตัว การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาของเครื่องแต่งกายชนชาติตูเจียงได้รับ
อิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ รูปแบบการผลิต และ
ประวัติศาสตร์การเมือง รวมถึงปัจจัยทางวัฒนธรรม เช่น ธรรมเนียมประเพณี ศาสนาความเชื่อ และ
ลักษณะนิสัยของชนชาติในพื้นที่นั้น ๆ การวิจัยเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของชนชาติตูเจียงในปัจจุบัน
สามารถแบ่งออกเป็นหลายด้าน ได้แก่ การวิจัยพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกาย อัต
ลักษณ์พื้นฐาน ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกาย และการวิจัยด้านนวัตกรรมและการ
พัฒนาเครื่องแต่งกาย นอกจากนี้ ยังมีการวิจัยเชิงปฏิบัติที่มุ่งเน้นวิธีการส่งเสริมเครื่องแต่งกายชน
ชาติตูเจียงให้เข้าสู่ตลาด เช่น ชุดทำงานและชุดที่ใช้ในการแสดง การวิจัยทั้งในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติจะ
ช่วยให้เข้าใจและวิเคราะห์วัฒนธรรมความงามอันเป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าตูเจียงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
รวมทั้งเติมเต็มช่องว่างในการวิจัยในด้านนี้อีกด้วย

งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยพื้นฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์เอกสาร การสำรวจภาคสนาม และ
การวิจัยแบบสหวิทยาการ พร้อมทั้งนำทฤษฎีประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพของดิอูอี้และทฤษฎี
ข้อเท็จจริงทางสุนทรียภาพของเบอร์ลินมาเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์
ภูมิหลังและประเพณีที่เกี่ยวข้องของชนชาติตูเจียงในอำเภอซือจู่ ตลอดจนวิเคราะห์คุณค่าและ
ความหมายแฝงของเครื่องแต่งกายในประเพณีต่าง ๆ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ชนชาติตูเจียงใน
ท้องถิ่นยังคงสืบทอดประเพณีแบบดั้งเดิม เช่น ประเพณีการแต่งงาน ประเพณีทางการเกษตร และ
วัตถุโบราณที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมตู้ซือ โดยสามารถพบเห็นเครื่องแต่งกายที่สอดคล้องกับประเพณี
เหล่านี้ได้ใน ชุดน้ำค้ำ เครื่องแต่งกายของผู้สูงอายุ หรือวัตถุโบราณของฉินเหลียงยู่ ดังนั้น งานวิจัยนี้
จึงได้ทำการวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายทั้งสามประเภท โดยสรุปและสกัดความหมาย
รวมถึงอัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์ที่แสดงออกมาผ่านเครื่องแต่งกายเหล่านี้ เพื่อให้ได้รับองค์ความรู้ใหม่
เกี่ยวกับคุณค่าทางสุนทรียภาพของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติตูเจียงในอำเภอซือจู่ จากนั้นบูรณา

การทฤษฎีการออกแบบร่วมกับทฤษฎีการตลาดและการบริโภค เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกาย
ประกอบด้วย ชุดทำงานสตรี ชุดลำลองชายหญิง และเครื่องแต่งกายที่ใช้ในโอกาสทางการ

64810056: MAJOR: VISUAL ARTS; Ph.D. (VISUAL ARTS)

KEYWORDS: Tujia customs, Tujia culture, Tujia costume, aesthetic value, costume design

NAO YUAN : THE AESTHETIC VALUE AND CHARACTERISTICS OF TUJIA COSTUME CULTURE IN SHIZHU COUNTY TO DESIGN CONTEMPORARY CLOTHING. ADVISORY COMMITTEE: PITIWAT SOMTHAI, Ph.D. PANU SUAYSUWAN, Ph.D. 2025.

The formation, change and development of Tujia costume depends on different natural environment, production mode and political history and other macro factors, but also depends on local customs, religious beliefs and national character and other human environment factors. At present, the theoretical research of Tujia clothing is mainly divided into the development and change of clothing, basic characteristics, cultural connotation and innovative development. And the practical research mainly focuses on how to help Tujia clothing go to the market, such as professional clothing and commercial performance clothing. Therefore, the integration of costume related theory and practice is more conducive to a clear understanding and analysis of Tujia ethnic culture and unique aesthetics, and to fill in the research deficiencies in this direction.

This study uses literature analysis, field research and interdisciplinary research as basic research methods, and uses Dewey's aesthetic experience theory and Berlin's aesthetic fact theory as research tools. The purpose is to analyze the relevant background and special customs of Tujia people in Shizhu County, and the characteristic costume culture in the Customs: wedding dress, old man dress and the aesthetic value and connotation of Qin Liangyu costume cultural relics. The final creation place has the contemporary costume works with the aesthetic value of Tujia people's clothing in Shizhu County. The results show that the local Tujia people still continue the original marriage customs, farming festival customs, and Aboriginal Office culture related cultural relics, and in these cultural customs, the specific corresponding costumes are found. They are dew clothes, clothes for the elderly and Qin Liangyu cultural relics. Therefore, this study conducted in-depth analysis on

these three kinds of clothing, summarized and extracted the connotation and specific visual characteristics, obtained the new knowledge of the cultural aesthetic value of Tujia clothing in Shizhu County, and combined the design theory with the market and consumption related theory to create the corresponding women's professional wear, men's and women's casual wear and clothing worn in formal occasions.

กิตติกรรมประกาศ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผู้คนมีความเป็นมิตร อบอุน และเปิดกว้าง ผู้วิจัยรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้เป็นนักศึกษาปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยบูรพาแห่งประเทศไทย ระยะเวลาสามปีที่ผ่านมา ผู้วิจัยได้รับความรู้มากมายจากการศึกษาที่มหาวิทยาลัยบูรพา และยังได้ประสบการณ์อันมีค่าจากการใช้ชีวิตในเมืองที่สวยงามอย่างเมืองชลบุรีบางแสนอีกด้วย

อันดับแรก ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ทุกท่าน ที่คอยให้การสนับสนุน ตลอดระยะเวลาในการศึกษา ผู้วิจัยไม่เพียงได้รับความรู้ทางวิชาการเท่านั้น แต่ยังได้รับประสบการณ์จากการลงพื้นที่ภาคสนาม รวมถึงการช่วยเหลือในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้รู้สึกอบอุ่นใจเป็นอย่างมาก ในโอกาสนี้ ผู้วิจัยอยากขอขอบคุณอาจารย์ปิติวรรณที่ปรึกษาหลักเป็นพิเศษ อาจารย์เป็นคนที่มีสไตล์โดดเด่น ท่านมักจะสวมเสื้อเชิ้ตลายดอก กางเกงยีนส์ และรองเท้าสีสนัดใส ทำให้สามารถสังเกตเห็นได้ง่ายในหมู่ฝูงชน ในด้านงานวิชาการ อาจารย์ปิติวรรณก็มีมุมมองที่เฉียบแหลม ท่านสามารถเข้าใจความคิดที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อได้จากบางประโยคในงานวิจัย ทั้งยังให้แนวคิดใหม่ๆ ในการสร้างสรรค์ และไม่เคยจำกัดการวิจัยของนักศึกษา เหมือนกับปรัชญาของจีนที่ว่า "หอกและโล่" ผู้วิจัยเปรียบเสมือน "หอก" ที่ดำเนินการวิจัยตามแนวทางของตนเองและนำเสนอผลการวิจัยอย่างเต็มที่ ส่วนอาจารย์เป็นเสมือน "โล่" ที่แข็งแกร่งและมั่นคง มอบกรอบและทิศทางในการวิจัย พร้อมทั้งคอยให้คำแนะนำในยามที่จำเป็น ผู้วิจัยจึงขอขอบคุณอาจารย์ปิติวรรณเป็นอย่างมาก สำหรับการสนับสนุนและคำแนะนำตลอดระยะเวลาการวิจัย ในชีวิตประจำวัน อาจารย์ปิติวรรณเป็นเหมือนลุงท่านหนึ่งที่อบอุ่นและใจดี ท่านมีความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นที่หลากหลายของนักศึกษา และมักจะฟังนักศึกษาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณีของบ้านเกิดของพวกเขาอย่างตั้งใจ อาจารย์ปิติวรรณยังกล่าวเสมอว่าได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องราวต่างๆ ที่นักศึกษานำเสนอ ท่านเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนและได้รับความเคารพจากนักศึกษาอย่างมาก ในความทรงจำของผู้วิจัย อาจารย์เคยเล่าให้ฟังว่าท่านชอบทานอาหารเผ็ดและมีความสามารถในการทานอาหารเผ็ด นั่นทำให้ผู้วิจัยที่มาจากเมืองที่มีชื่อเสียงในเรื่องของพริกในประเทศจีน รู้สึกอบอุ่นใจและมีความรู้สึกเหมือนได้กลับบ้านทุกครั้ง สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณอาจารย์ปิติวรรณอย่างสุดซึ้งสำหรับการอบรมสั่งสอน ความเชื่อมั่น และกำลังใจที่ท่านมอบให้ผู้วิจัยเสมอมา

ลำดับต่อมา ขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นทุกคน ทุกคนมาจากภูมิหลังที่แตกต่างกัน หลากๆคนมีครอบครัวแล้ว บางคนเป็นคุณพ่อคุณแม่ของลูกๆ บางคนเพิ่งจบปริญญาโท หรือบางคนก็ประสบความสำเร็จในอาชีพการงานแล้ว แต่พวกเขายังคงไล่ตามความฝันของตนเอง เราทุกคนที่มาพบเจอกันในครั้งนี้อย่างมีความจริงใจ อบอุน และมีความเป็นผู้ใหญ่ ตลอดระยะเวลาการศึกษาในต่างประเทศ ผู้วิจัย

รู้สึกขอบคุณเพื่อนๆ ที่คอยเคียงข้าง ให้กำลังใจ และสนับสนุนซึ่งกันและกันตลอดสามปีที่ผ่านมา ตั้งแต่เริ่มเรียนออนไลน์ จนกระทั่งเราได้พบกันครั้งแรกในฐานะคนแปลกหน้า และได้มารวมตัวกันในประเทศไทย แม้โรคระบาดจะเป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดสำหรับทุกคน แต่ในขณะเดียวกันมันก็ได้สร้างมิตรภาพที่ดีระหว่างพวกเรา หากใช้วัฒนธรรมจีนมาอธิบาย ก็คือ "ความสัมพันธ์ของเพื่อนร่วมชั้น" นั่นมีคุณค่ามากกว่าจะหาสิ่งเปรียบเทียบได้ ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นทุกคนที่ได้มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์การศึกษาปริญญาเอกครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณตัวเองสำหรับความมุ่งมั่น ความพยายาม และการไม่ยอมแพ้ แม้ในช่วงแรกของการเรียน ผู้วิจัยต้องเผชิญกับความแตกต่างของรูปแบบการสอนระหว่างจีนและไทย รวมไปถึงอุปสรรคด้านภาษา ซึ่งทำให้รู้สึกท้อแท้และเคยสงสัยในความสามารถของตนเองว่าจะสามารถทำให้ถึงมาตรฐานของนักศึกษาปริญญาเอกได้หรือไม่ แต่ภายใต้ คำแนะนำของอาจารย์ และการสนับสนุนจากเพื่อนๆ ทำให้ผู้วิจัยไม่ยอมแพ้ ค่อยๆ ปรับตัวและฟื้นฟูความมั่นใจกลับมา จึงรู้สึกขอบคุณตัวเองที่ยังคงรักษาความตั้งใจเดิมและเดินหน้าต่อไป ไม่ว่าจะในอนาคตผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร แต่ ณ ขณะนี้ ผู้วิจัยได้รับทั้งความรู้ที่ล้ำค่า ประสบการณ์ในการศึกษา และความรู้สึกลึกซึ้งที่ไม่สามารถประเมินค่าได้

ขณะนี้การศึกษาระดับปริญญาเอกกำลังจะสิ้นสุดลง ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ เพื่อนๆ และเจ้าหน้าที่ด้านการศึกษาทุกท่านจากใจจริง สำหรับการสนับสนุนและความช่วยเหลือตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ขอให้ทุกท่านประสบความสำเร็จและมีอนาคตที่สดใสในทุกๆ ด้านค่ะ!

NAO YUAN

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ญ
สารบัญตาราง.....	ท
สารบัญภาพ.....	ฒ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามของการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
วิธีดำเนินการวิจัยและกระบวนการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	11
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
บทที่ 2 ข้อมูลทางทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
ภูมิหลังและวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติกู๋เจียอำเภอสือจู้.....	13
1. ข้อมูลจากภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้วิจัย.....	13
2. ต้นกำเนิด การพัฒนาและสถานการณ์ปัจจุบันของชนชาติกู๋เจียอำเภอสือจู้.....	16
3. วัฒนธรรมและประเพณีของชนชาติกู๋เจีย อำเภอสือจู้.....	20
4. ทักษะศิลป์และรูปแบบของเครื่องแต่งกายชนเผ่ากู๋เจีย อำเภอสือจู้.....	36

แนวคิดและหลักการที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสุนทรียภาพและการออกแบบ	46
1. ทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของดิไวอี	47
2. ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ของ Berleant	48
3. ทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์	49
4. ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์	49
5. สรุปทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	50
การวิจัยและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง	51
การสรุปบท	55
บทที่ 3 คุณค่าทางสุนทรียภาพและกระบวนการออกแบบ	56
การวิเคราะห์สุนทรียภาพของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่นจากเจ็ดมิติ	57
1. ความสุขทางสุนทรียภาพ	57
2. ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา	60
3. บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง	62
4. การรับรู้และความรู้	63
5. ความสมบูรณ์	65
6. ระดับความเข้มของความรู้สึก	67
7. การสังเกตอย่างเจียบ ๆ VS การสัมผัสตัวตน	69
การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมการแต่งกายชนชาติญี่ปุ่น	70
1. ข้อเท็จจริงตามสถานการณ์: การอธิบายสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ทาง สุนทรียภาพ	71
2. ข้อเท็จจริงตามประสบการณ์: การอธิบายเอกลักษณ์ของประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพ	72
3. ข้อเท็จจริงของกลุ่มเป้าหมาย: การอธิบายกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ด้าน สุนทรียภาพ	74
4. การตัดสินข้อเท็จจริง: การอธิบายต่อการวิพากษ์และวิจารณ์ของวัตถุทางสุนทรียภาพและ เรื่องราวทางสุนทรียภาพที่เกี่ยวข้อง	74

5. ข้อเท็จจริงแบบสหวิทยาการ: การอธิบายการศึกษาวัตถุทางสุนทรียภาพและเหตุการณ์ทางสุนทรียภาพจากมุมมองของสาขาวิชาที่แตกต่างกัน	75
กระบวนการออกแบบ.....	76
1. คุณค่าทางสุนทรียภาพและองค์ประกอบในการออกแบบ	76
แนวคิดการออกแบบและภาพร่าง	82
1. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการออกแบบเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและเครื่องแต่งกายร่วมสมัย	82
2. การวิเคราะห์การบริโภคเชิงสัญลักษณ์และระดับความต้องการทางจิตวิทยาของ มาสโลว์84	
3. การวิเคราะห์การกำหนดตำแหน่งการออกแบบ.....	85
4. กระบวนการออกแบบและคำอธิบาย.....	87
5. ภาพผลงานสำเร็จและการนำเสนอเครื่องแต่งกาย	92
บทที่ 4 การวิเคราะห์สุนทรียภาพและความหมายแฝงของผลงาน	103
บทที่ 5 สรุป.....	118
สรุป.....	118
อภิปรายผล.....	120
ข้อเสนอแนะ	120
บรรณานุกรม.....	122
ภาคผนวก.....	124
ภาคผนวก 1	125
ภาคผนวก 2	127
ภาคผนวก 3	129
ภาคผนวก 4	131
ภาคผนวก 5	134
ภาคผนวก 6	140

ภาคผนวก 7	142
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	144

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2-1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออันวัตกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกายชนชาติกูเจีย	52
ตารางที่ 3-1 ความสุขทางสุนทรียภาพ	57
ตารางที่ 3-2 ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา	61
ตารางที่ 3-3 บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง	63
ตารางที่ 3-4 การรับรู้และความรู้	64
ตารางที่ 3-5 ความสมบูรณ์	66
ตารางที่ 3-6 ระดับความเข้มของความรู้สึก	68
ตารางที่ 3-7 การสังเกตอย่างเจียบ ๆ VS การลืมตัวตน	69
ตารางที่ 3-8 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการออกแบบเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและเครื่องแต่งกายร่วมสมัย	82

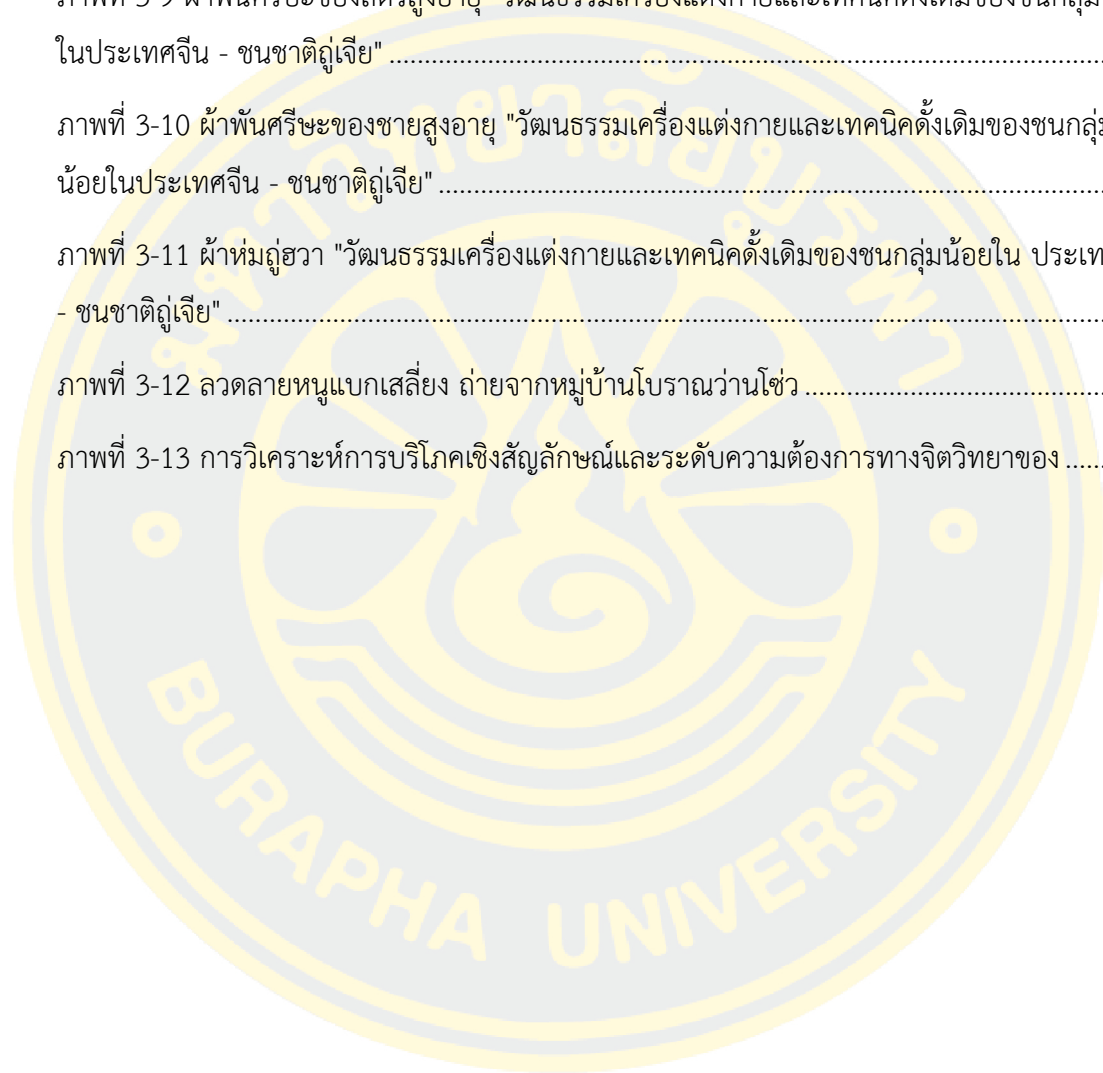
สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1-1 เครื่องแต่งกายสตรี (ซ้าย) และเครื่องแต่งกายบุรุษชนชาติถู่เจี๋ย (ขวา) ณ พิพิธภัณฑ์กู่โจว	2
.....	2
ภาพที่ 1-2 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	7
ภาพที่ 2-1 บ้านโบราณดั้งเดิมของชนชาติถู่เจี๋ย	14
ภาพที่ 2-2 บ้านฉ่านฝาง (蚕房) ชนชาติถู่เจี๋ย	14
ภาพที่ 2-3 สถานที่เกิดของผู้วิจัย (ตำบลจง).....	15
ภาพที่ 2-4 ภาพการผลิตเกลือของชาวปาเหรินโบราณ	16
ภาพที่ 2-5 ภาพโดยรวมของอำเภอซือจู่.....	18
ภาพที่ 2-6 หมู่บ้านดั้งเดิมและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในอำเภอซือจู่.....	19
ภาพที่ 2-7 ทิวทัศน์ทางภูมิศาสตร์ของฉงชิ่งที่กระจายตัวในระดับสูงและต่ำ	21
ภาพที่ 2-8 วนอุทยานแห่งชาติหวงสุ่ยในฤดูใบไม้ผลิ.....	23
ภาพที่ 2-9 วนอุทยานแห่งชาติหวงสุ่ยในฤดูใบไม้ร่วง.....	23
ภาพที่ 2-10 หมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว.....	24
ภาพที่ 2-11 เมืองโบราณซีถั่ว.....	24
ภาพที่ 2-12 การร้องไห้ในงานแต่งงาน	26
ภาพที่ 2-13 การร้องเพลงและร้องไห้ในงานแต่งงาน	27
ภาพที่ 2-14 งานหัตถกรรมซีหลานซ่าผู้.....	27
ภาพที่ 2-15 งานนิทรรศการผ้าห่มถู่ฮวาของงานแต่งงานชนเผ่าถู่เจี๋ย	28
ภาพที่ 2-16 หาวฉ่าวหลั่วถู่ (薅草锣鼓).....	29
ภาพที่ 2-17 การตีฆ้องและกลองเพื่อการบูชา	30
ภาพที่ 2-18 การแสดงป่ายโซ่วอู่ของหมู่บ้านโบราณว่านโซ่วร่วมกับนักท่องเที่ยว.....	31

ภาพที่ 2-19 ลวดลายป้ายไชวอู่บนผ้าชีหลานซ่าผู้.....	32
ภาพที่ 2-20 การแสดงหว่านหนิวในเมืองโบราณซีทัว	33
ภาพที่ 2-21 หอนิทรรศการหอนิทรรศการถู่ซือในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว.....	34
ภาพที่ 2-22 รูปปั้นแกะสลักของแม่ทัพ Qin Liangyu.....	35
ภาพที่ 2-23 เสื้อผ้าลู่ฮุยอี.....	37
ภาพที่ 2-24 เครื่องแต่งกายชนเผ่าถู่เจีย และการสวมใส่ของปรมาจารย์.....	38
ภาพที่ 2-25 การแสดงการร้องไห้ในงานแต่งงาน	38
ภาพที่ 2-26 การแสดงการร้องไห้ในงานแต่งงาน	39
ภาพที่ 2-27 ชายสูงอายุสวมชุดคลุมยาวแบบด้านซ้ายที่ข้างนอก	41
ภาพที่ 2-28 ชายสูงอายุสวมเสื้อคลุม	41
ภาพที่ 2-29 เสื้อคลุมลายงูและหงส์.....	43
ภาพที่ 2-30 ลวดลายงูและหงส์บนเสื้อคลุมยาว	43
ภาพที่ 2-31 ภาพเกราะส่วนท้อง.....	44
ภาพที่ 2-32 ดาบเอว.....	45
ภาพที่ 2-33 เกราะหมวก	45
ภาพที่ 2-34 ความเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์และหน้าที่ของเครื่อง แต่งกายร่วมสมัย	50
ภาพที่ 3-1 รูปปั้นของฉินเหลียงยู่และพิพิธภัณฑวัตถุวัฒนธรรมถู่ซือในหมู่บ้านว่านโซ่ว.....	71
ภาพที่ 3-2 การแสดงที่แทนบังคับทัพในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว	72
ภาพที่ 3-3 ทัศนียภาพและการแสดงในเมืองโบราณซีถัว	73
ภาพที่ 3-4 การแสดงในประเพณีต่างๆ เช่น การเล่นวัว การตีฆ้อง การชนเกลิ้อ เป็นต้น.....	73
ภาพที่ 3-5 กระโปรงหลัวแปดจีบ "วัฒนธรรมการแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยใน ประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"	76
ภาพที่ 3-6 เสื้อคลุมลายงูเหลือมและนกฟีนิกซ์ ถ่ายจากพิพิธภัณฑ	77

ภาพที่ 3-7 ชุดเกราะ ถ่ายจากพิพิธภัณฑ์.....	78
ภาพที่ 3-8 เสื้อสตรีแบบพาดسابเสื้อไปทางด้านขวา เสื้อข้างขวาของผู้หญิง "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"	79
ภาพที่ 3-9 ผ้าพันศีรษะของสตรีสูงอายุ "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"	79
ภาพที่ 3-10 ผ้าพันศีรษะของชายสูงอายุ "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"	80
ภาพที่ 3-11 ผ้าห่มถู่ฮวา "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"	81
ภาพที่ 3-12 ลวดลายหนูแบกเสลี่ยง ถ่ายจากหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว	81
ภาพที่ 3-13 การวิเคราะห์การบริโภคเชิงสัญลักษณ์และระดับความต้องการทางจิตวิทยาของ	84

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เครื่องแต่งกายเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมมนุษย์ เป็นพื้นฐานของการพัฒนาประวัติศาสตร์มนุษย์ และยังเป็นองค์ประกอบของชีวิตมนุษย์อีกด้วย นอกจากการตอบสนองความต้องการด้านวัตถุของผู้คนแล้ว ยังแสดงถึงวัฒนธรรมในช่วงเวลาหนึ่งอีกด้วย การก่อตัว การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาของเครื่องแต่งกายของชนชาติต่าง ๆ นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยเชิงมหภาคต่าง ๆ เช่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ วิธีการผลิต ประวัติศาสตร์และการเมือง ตลอดจนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณีการดำรงชีวิต ความเชื่อทางศาสนาและบุคลิกลักษณะประจำชาติ ด้วยเหตุนี้ การศึกษาเครื่องแต่งกายจึงมีส่วนช่วยในการทำความเข้าใจและวิเคราะห์ วัฒนธรรมของชนชาติและความหมายแฝงทางจิตวิญญาณที่เครื่องแต่งกายแสดงออกได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสำหรับชนกลุ่มน้อย

ชนชาติถู่เจียเป็นหนึ่งในชนกลุ่มน้อยที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีวัฒนธรรมที่ค่อนข้างพัฒนาแล้วในประเทศจีน และยังเป็นชนกลุ่มน้อยเพียงกลุ่มเดียวที่มีประชากรมากกว่าหนึ่งล้านคนในประเทศจีนที่ไม่ได้อยู่ในเขตชายแดน ชนชาติถู่เจียเรียกตัวเองว่า “Bi Zi Ka” ซึ่งหมายถึง “คนพื้นเมือง” พวกเขาจะขยันทำงานเพื่อให้มีชีวิตที่เป็นมงคล ชนชาติถู่เจียไม่มีตัวอักษรของตนเอง การบันทึกและการสืบทอดวัฒนธรรมประเพณีจึงต้องอาศัยสื่ออื่นนอกเหนือจากตัวอักษร รูปแบบและเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชนชาติถู่เจีย เช่น เทศกาล การบูชาัญญและการแต่งงาน ล้วนสามารถหาคำตอบได้บนเครื่องแต่งกาย ด้วยเหตุนี้ นักวิจัยหลายคนจึงศึกษาวัฒนธรรมถู่เจียผ่านเครื่องแต่งกาย

ภาพที่ 1-1 เครื่องแต่งกายสตรี (ซ้าย) และเครื่องแต่งกายบุรุษชนชาติตู่เจีย (ขวา) ณ พิพิธภัณฑ์กู้ยิว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

"วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีนและเทคนิคดั้งเดิม - ชนชาติตู่เจีย" (2021) เป็นหนังสือระดับชาติและเอกสารสำคัญในแผนพัฒนาห้าปีฉบับที่ 13 ศาสตราจารย์เฟิงเจ้อหมินผู้เขียนหนังสือดังกล่าวได้เสนอแนวคิดสำหรับการวิจัยและการสืบทอดวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติตู่เจีย เขากล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติตู่เจียที่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สภาพแวดล้อมทางสังคม เทคโนโลยีสมัยใหม่ และความยากลำบากในการบูรณาการเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมเข้ากับชีวิตประจำวันของชาวตู่เจียในยุคสมัยใหม่ ในขณะเดียวกัน ศาสตราจารย์เฟิงเจ้อหมินยังสรุปการวิจัยเชิงทฤษฎีของเครื่องแต่งกายชนชาติตู่เจียในปัจจุบัน โดยแบ่งออกเป็นการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาและความเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกาย การวิจัยอัตลักษณ์พื้นฐาน การวิจัยความหมายแฝงทางวัฒนธรรม ตลอดจนการวิจัยด้านการพัฒนานวัตกรรม แต่การวิจัยเชิงปฏิบัติจะมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมเครื่องแต่งกายชนชาติตู่เจียออกสู่ท้องตลาด เช่น ชุดทำงานหรือชุดสำหรับการแสดงเชิงพาณิชย์ สุดท้าย ศาสตราจารย์เฟิงเจ้อหมินกล่าวว่าหัวใจสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติตู่เจียนั้นคือการสำรวจหาความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายอย่างลึกซึ้ง และให้ความสำคัญต่อการรักษาคุณค่าทางจิตวิญญาณของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติตู่เจีย ซึ่งผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจมาจากการวิจัยของศาสตราจารย์เฟิงเจ้อหมิน โดยมีแนวคิดในการวิจัยวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติตู่เจียครั้งนี้ ชั้นแรก กำหนดขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของการวิจัยให้แคบลง

ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมจากข้อมูลพื้นฐานด้านวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติกู๋เจียที่มีอยู่เพื่อให้ข้อมูลสมบูรณ์มากขึ้น ใช้พื้นที่ของชนชาติกู๋เจียที่มีลักษณะทางวัฒนธรรมดั้งเดิมอันยาวนานเป็นเป้าหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจความหมายแฝงและคุณค่าทางสุนทรียะของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง ประการที่สอง มีกรณีศึกษาจำนวนมากที่สอดคล้องกับท้องตลาด โดยส่วนใหญ่จะเน้นแผนปฏิบัติที่ตอบสนองความต้องการของสถาบันหรือองค์กรเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม แนวคิดนี้ยังคงจำกัดการพัฒนาของเครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจีย หรือกระทั่งทำให้คุณลักษณะทางวัฒนธรรมและคุณค่าเชิงสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจียลดน้อยลง ดังนั้น งานวิจัยฉบับนี้จึงมีการปรับเปลี่ยนเพื่อสนองความต้องการด้านสุนทรียภาพของประชาชนในยุคร่วมสมัย บูรณาการการออกแบบและการวิจัยตลาดแทนการศึกษาความต้องการของท้องตลาดเพียงอย่างเดียว เนื่องจากการออกแบบจะช่วยปกป้องการสร้างสรรค์วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติกู๋เจียได้ ดังนั้น จากการทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้นและการสำรวจภาคสนามในพื้นที่ชนชาติกู๋เจีย ผู้วิจัยจึงเลือกชาวกู๋เจียในอำเภอซือจู่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย และสรุปคุณค่าของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

ประการแรก อำเภอซือจู่ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองฉงชิ่ง ประเทศจีน โดยทางตะวันออกเฉียงติดกับเมืองลี่ชว่นเมืองปกครองตนเองชนชาติกู๋เจียและชนชาติเหมียวเอินซือ มณฑลหูเป่ย์ ทางตอนใต้ติดกับเขตปกครองตนเองชนชาติกู๋เจียและชนชาติเผิงสุ่ยเมืองฉงชิ่ง ทางตะวันตกเฉียงใต้ติดกับอำเภอเฟิงตูเมืองฉงชิ่ง ทางตะวันตกเฉียงเหนือติดกับอำเภอจงเซียนเมืองฉงชิ่ง และทางตอนเหนือติดกับแขวงว่านโจวเมืองฉงชิ่ง อุตสาหกรรมวัฒนธรรมในพื้นที่โดยรอบอำเภอซือจู่กำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว และเริ่มสร้างห่วงโซ่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ อำเภอซือจู่มีแสงแดดน้อย อุณหภูมิกลางวันและกลางคืนแตกต่างกันมาก และมักมีสภาพอากาศเลวร้าย จึงทำให้ขาดสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ดังนั้นจึงเหมาะสำหรับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมทางวัฒนธรรมมากกว่า ซึ่งภายในนั้นรวมไปถึงวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจียด้วย ดังนั้นจึงยังคงรักษาข้อมูลและลักษณะทางวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้เป็นจำนวนมาก ส่งผลให้อำเภอซือจู่เป็นพื้นที่วิจัยอันล้ำค่า ประการที่สอง จากงานวิจัยที่มีอยู่พบว่าอำเภอซือจู่แทบจะไม่สามารถรวมเข้ากับชนกลุ่มน้อยอื่นๆ ได้เลย เนื่องจากข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์และข้อเท็จจริงที่ว่าเป็นพื้นที่อิสระที่ชนชาติกู๋เจียอาศัยอยู่ (ตัวอย่างเช่น เขตปกครองตนเองเอินซี กู๋เจีย และเหมียว ในมณฑลหูเป่ย์ เนื่องจากชนชาติแม้วมีขนาดใหญ่ จึงเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนการพัฒนาของชนชาติกู๋เจีย และนำไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรมของชนชาติกู๋เจียที่ต้องพึ่งพาการบูรณาการทางวัฒนธรรมของชนชาติแม้ว) ดังนั้นจากมุมมองการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ อำเภอซือจู่จึงเป็นพื้นที่ที่อนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติไว้ได้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตามยังคงเป็นพื้นที่ที่ขาดการวิจัยทางวิชาการ ประการที่สามเส้นทางการพัฒนาหลักในปัจจุบันของอำเภอซือจู่คือการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จึงมีผู้ชมเป็นประชาชนร่วมสมัยที่สนใจในวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อย

จะเห็นได้ว่าการวิจัยวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติอุเจี๋ยโดยชาวอุเจี๋ยในอำเภอซือจู่ นั้นมีคุณค่าด้านวิชาการเป็นอย่างมาก หากพิจารณาจากสถานการณ์การพัฒนาในท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติอุเจี๋ยควรคำนึงถึงความต้องการด้านสุนทรียภาพของผู้คนอย่างเต็มที่ เพื่อให้วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายกลายเป็นสัญลักษณ์ในการสืบทอดทางวัฒนธรรมของชนชาติอุเจี๋ย ตลอดจนเป็นสัญลักษณ์ของการบริโภคเพื่อขับเคลื่อนและพัฒนาวัฒนธรรมอุเจี๋ยในท้องถิ่น แทนที่จะบูรณาการกับเครื่องแต่งกายหรือองค์กรในท้องตลาด เนื่องจากวิธีการเช่นนี้จะมุ่งเน้นไปที่ท้องตลาดเท่านั้น ยังขาดการวิจัยและการปฏิบัติในการออกแบบ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการรักษาความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและความต้องการของท้องตลาดในกระบวนการพัฒนาและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายของชนชาติอุเจี๋ย ผู้วิจัยเชื่อว่าการรักษาและปกป้องความหมายแฝงตลอดจนความสวยงามของเครื่องแต่งกายชนชาติอุเจี๋ยนั้น เป็นข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญสำหรับการพัฒนาและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายของชนชาติอุเจี๋ย ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

ยกตัวอย่างเช่น หมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว เป็นสถาปัตยกรรมหลักทางประวัติศาสตร์ของชนชาติอุเจี๋ย อำเภอซือจู่ ที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดีจนถึงทุกวันนี้ และได้รับการจัดการโดยลูกหลานตระกูลหม่าที่เป็นหัวหน้าเผ่า ในหอบรรพบุรุษของหมู่บ้านโบราณมีการจัดแสดงโดยหัวหน้าเผ่าของราชวงศ์ที่ผ่านมา และเอกสารทางประวัติศาสตร์ของชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ ภายในนั้นยังมีเรื่องราวของนายพลหญิงคนเดียวที่ถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ทางการของประเทศจีน ชีวิตประวัติและเครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu (秦良玉) เสื้อคลุมสงครามของ Qin Liangyu และเสื้อคลุมมังกรและหงส์ที่จัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑสถานสามโตรกฉิง และเสื้อยืดที่ระลึกในงานกีฬาโอลิมปิกกรุงปักกิ่ง ค.ศ. 2008 ยังใช้องค์ประกอบของมังกรและหงส์ของ Qin Liangyu มาเป็นลวดลายในการออกแบบ พิพิธภัณฑสถานผ้าทอมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอุเจี๋ยได้รับการจัดตั้งขึ้นในหมู่บ้านโบราณ ซึ่งเปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้าชมเป็นประจำเพื่อจัดแสดงและสอนเทคนิคการทอผ้า จากการเยี่ยมชมก่อนหน้านี้ พิพิธภัณฑสถานได้ทำหน้าที่อย่างหนักเพื่อเชื่อมโยงกับตลาด โดยหวังว่าผ้าทอชนชาติอุเจี๋ยจะถูกนำไปใช้กับสินค้าในตลาด แต่เนื่องจากเครื่องแต่งกายมีคุณสมบัติทางวิชาชีพ จึงจำกัดคุณลักษณะทางวัฒนธรรมและอัตลักษณ์เฉพาะตัวของเครื่องแต่งกายชนชาติอุเจี๋ย ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการด้านสุนทรียภาพของประชาชนยุคร่วมสมัยที่มีต่อเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมได้ นอกจากนี้ หมู่บ้านโบราณซีทัวยังเป็นหนึ่งในหมู่บ้านประวัติศาสตร์ในอำเภอซือจู่ ในสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ชิง เมืองนี้เป็นเมืองสำคัญสำหรับการค้าทั้งทางบกและทางน้ำ ใน ค.ศ. 2003 เมืองนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นหนึ่งในสิบเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมชุดแรกของประเทศจีน ผู้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโบราณซีทัวส่วนมากมีอายุมาก และยังคงรักษาประเพณีการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของชนชาติอุเจี๋ย ปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในหมู่บ้านโบราณ

มุ่งเน้นไปที่การแสดงตามประเพณีและโหมสเตย์ที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัว โดยกลุ่มผู้ชมยังคงเป็นประชาชนที่สนใจในวัฒนธรรมดั้งเดิม ดังนั้นประเพณีทางวัฒนธรรมและเครื่องแต่งกายในการแสดงจึงยังคงรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของชนชาติญี่ปุ่นเอาไว้ อย่างไรก็ตามภายใต้บริบทของยุคสมัยและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน การรับชมเพียงอย่างเดียวยังคงเป็นเรื่องยากที่จะทำให้ผู้คนเกิดความเข้าใจและยอมรับรูปแบบของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมอย่างแท้จริง จึงไม่สามารถสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพในท้องถิ่น เนื่องจากเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายเป็นรูปแบบทางวัฒนธรรมและศิลปะที่จำเป็นต้องชื่นชมด้วยสายตาและสวมใส่บนร่างกายในเวลาเดียวกัน

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยฉบับนี้เริ่มต้นจากแนวคิดในการวิจัยของศาสตราจารย์เฟิงเจ๋อหมิน ผสมผสานเข้ากับการสร้างสรรค์ในงานวิจัยฉบับนี้ นำการวิจัยวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและการออกแบบเสื้อผ้าร่วมสมัยมาบูรณาการร่วมกัน โดยขั้นแรกทำการวิจัยการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ในแต่ละช่วงที่สำคัญของอำเภอสีอู๋ ตลอดจนภูมิหลังด้านภูมิศาสตร์ ภูมิหลังด้านสภาพภูมิอากาศ และภูมิหลังด้านประเพณีในท้องถิ่น ต่อมาจึงทำการสำรวจประเพณีที่มีความโดดเด่นของชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสีอู๋เพิ่มเติม จากนั้นคัดเลือกเครื่องแต่งกายที่มีความเป็นตัวแทนเพื่อศึกษาคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ ค้นหาความหมายแฝงของจิตวิญญาณทางวัฒนธรรม และถอดอัตลักษณ์เชิงสัญลักษณ์ของสุนทรียศาสตร์เหล่านี้ออกมา โดยแบ่งเป้าหมายการวิจัยออกเป็นเครื่องแต่งกายผู้สูงอายุในวัฒนธรรมครอบครัวของชนชาติญี่ปุ่นอำเภอสีอู๋ ชุดลู่ซู่จวง (露水装 - ชุดแต่งงานของผู้หญิง) ในวัฒนธรรมการแต่งงาน และโบราณวัตถุเครื่องแต่งกายที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมฉินเหลียงยู่ของชนชาติญี่ปุ่น จากนั้นทำการเรียบเรียงและสรุปองค์ความรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสีอู๋ นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายในท้องถิ่น และยังคงรักษาความหมายแฝงและอัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์เอาไว้ สุดท้ายบูรณาการร่วมกับการบริโภคเชิงสัญลักษณ์และการกำหนดกลุ่มผู้คนร่วมสมัย โดยใช้ความต้องการทางสุนทรียภาพและความต้องการด้านการแต่งกายของผู้คนเพื่อกำหนดรูปแบบการสร้างสรรค์และรูปแบบของเครื่องแต่งกายร่วมสมัย ตลอดจนบูรณาการสุนทรียศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสีอู๋เข้ากับการสร้างสรรค์ผลงานเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

คำถามของการวิจัย

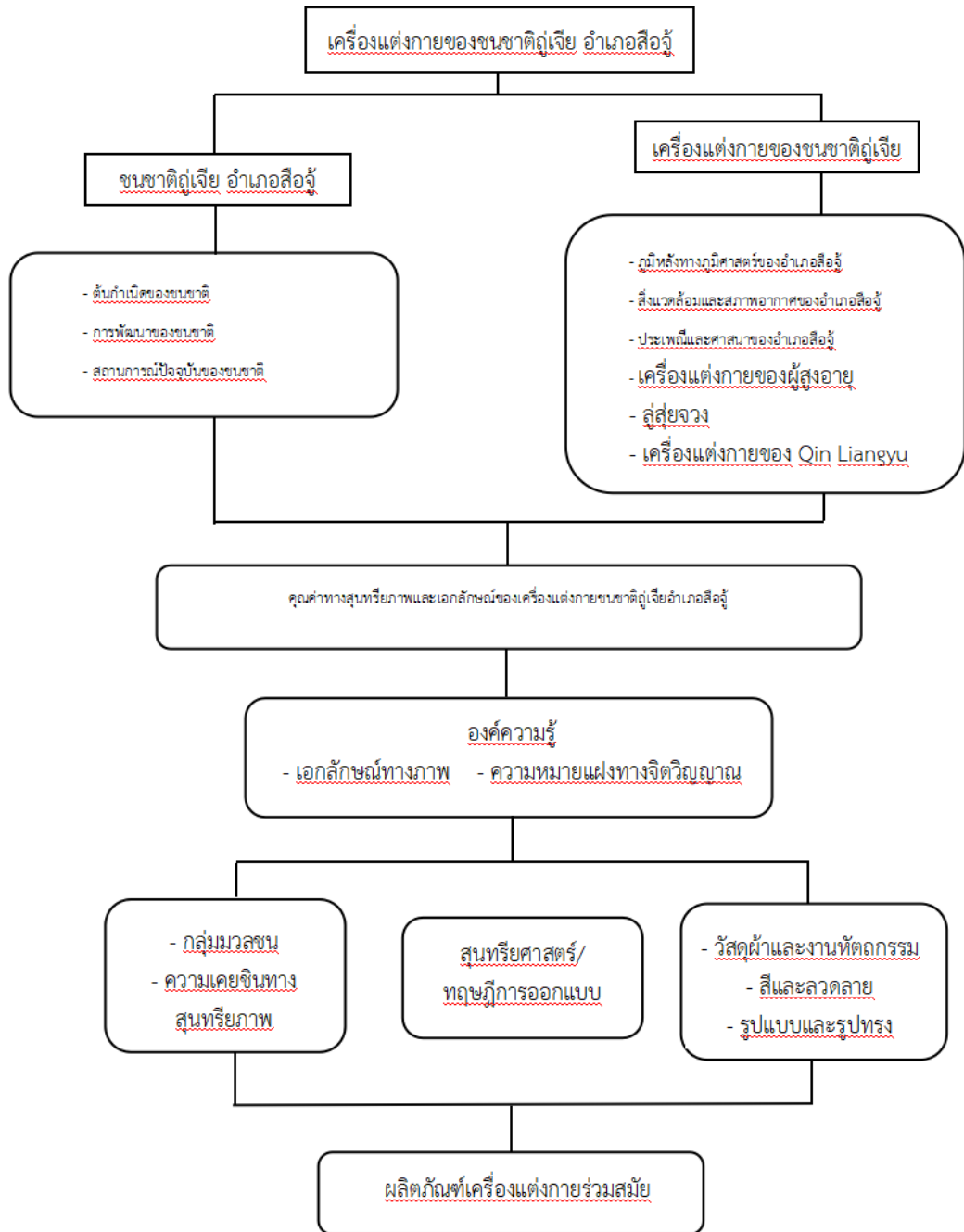
1. ภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ ภูมิหลังทางสภาพแวดล้อม ภูมิหลังทางภูมิอากาศ ตลอดจนขนบธรรมเนียมและความเชื่อของชนชาติฉู่เจีย อำเภอสือจู้มีอะไรบ้าง
2. อะไรคือคุณค่าและเอกลักษณ์ทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของผู้สูงอายุชนชาติฉู่เจีย อำเภอสือจู้ เช่น ลู่สุ่ยจวงและเครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu
3. จะสามารถนำเอกลักษณ์และคุณค่าของเครื่องแต่งกายที่เกี่ยวข้องกับชนชาติฉู่เจีย อำเภอสือจู้ มาประยุกต์ใช้กับการออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัยได้อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ ภูมิหลังทางสภาพแวดล้อม ภูมิหลังทางภูมิอากาศ ตลอดจนขนบธรรมเนียมและความเชื่อของชนชาติฉู่เจีย อำเภอสือจู้
2. เพื่อวิเคราะห์คุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของผู้สูงอายุชนชาติฉู่เจีย อำเภอสือจู้ เช่น ลู่สุ่ยจวงและเครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu
3. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่มีวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของอำเภอสือจู้

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การศึกษาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติฉู่เจียยังถือเป็นการศึกษาวัฒนธรรมดั้งเดิมเช่นกัน ด้านหนึ่งดำเนินการวิเคราะห์รูปแบบการมองเห็นของเครื่องแต่งกาย อีกด้านหนึ่ง จำเป็นต้องดำเนินการศึกษาสาเหตุของการก่อตัวของเครื่องแต่งกาย ซึ่งเป็นประเพณีทางวัฒนธรรมประจำชาติ ดังนั้นกรอบการวิจัยจึงอยู่บนพื้นฐานของการผสมผสานระหว่างสองทฤษฎีได้แก่ การออกแบบแฟชั่นเครื่องแต่งกายและการจัดการวัฒนธรรม และนำชนชาติฉู่เจีย อำเภอสือจู้มาเป็นแกนหลักของการวิจัย ดำเนินการวิเคราะห์และสร้างสรรค์สื่อวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายที่เกี่ยวข้องในภูมิภาค และค้นพบการออกแบบเครื่องแต่งกายสมัยใหม่ที่เข้ากับสุนทรียภาพของสาธารณชน เพื่อปกป้องและสืบทอดวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติฉู่เจีย

ภาพที่ 1-2 กรอบแนวคิดของการวิจัย (NAO YUAN, 2024)

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา:

1) การวิจัยเกี่ยวกับบริบททางวัฒนธรรมของชนชาติฉู่ อำเภอสือจู่: เรียบเรียงและบรรยายข้อมูลภูมิหลังของชนชาติฉู่ อำเภอสือจู่ตามต้นกำเนิด การพัฒนา และบริบททางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมฉู่ในท้องถิ่น

2) การวิจัยเครื่องแต่งกายชนชาติฉู่ อำเภอสือจู่: การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยลักษณะพิเศษของรูปร่างทางทัศนศิลป์และคุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของผู้สูงอายุชนชาติฉู่ อำเภอสือจู่ เช่น ถู๋สุ่ยจวงและเครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu

3) การวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบผสมผสานของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและเครื่องแต่งกายร่วมสมัย: นำการออกแบบเครื่องแต่งกายสมัยใหม่มาเป็นทฤษฎี และศึกษาว่าจะนำเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายชนชาติฉู่ อำเภอสือจู่มาเป็นองค์ประกอบการออกแบบเพื่อสร้างสรรค์และออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัยได้อย่างไร

ขอบเขตด้านเขตพื้นที่:

อำเภอปกครองตนเองชนชาติฉู่ อำเภอสือจู่

1) ฐานการอนุรักษ์และการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม – หมู่บ้านโบราณว่านโจว

2) เมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมชื่อดังในประเทศจีน – เมืองโบราณซีหัว

ขอบเขตด้านเวลา:

1) ระยะเวลาของการบริหารของระบบฉู่: เอกสารตั้งแต่ราชวงศ์หยวน (ค.ศ. 1271 - ค.ศ. 1368) และ ต้นราชวงศ์ชิง (ค.ศ. 1726)

2) ยุคสมัยใหม่: ชนชาติฉู่ถูกก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในฐานะกลุ่มชาติพันธุ์ในค.ศ. 1956 ข้อมูลเชิงวิชาการที่ได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณะ พงศาวดารท้องถิ่น และข้อมูลชั้นปฐมภูมิที่ได้รับจากการสำรวจภาคสนามในอำเภอสือจู่

ขอบเขตด้านการออกแบบ:

1) สไตล์การออกแบบ: เครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่สามารถสวมใส่ได้ และมีอัตลักษณ์ทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชนชาติฉู่

2) จำนวนการออกแบบ: ออกแบบเครื่องแต่งกายตามกลุ่มเป้าหมายของการวิจัย ประกอบด้วย ชุดทำงานสตรีหนึ่งชุด ชุดลำลองที่สวมใส่ได้ทั้งชายและหญิงหนึ่งชุด และชุดทางการของสตรีสำหรับสวมใส่ในโอกาสพิเศษหนึ่งชุด รวมทั้งหมดสามชุด

3) การวางตำแหน่งการออกแบบ: ผลงานการออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่มีองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์ สามารถสวมใส่และใช้งานได้จริง โดยมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายที่มีคุณลักษณะด้านการบริโภคทางวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการวิจัยและกระบวนการวิจัย

1. วิธีดำเนินการวิจัย

1.1. วิธีการวิจัยเอกสาร

เอกสารคือความเป็นหนึ่งเดียวของสามสิ่งได้แก่ เนื้อหา รูปแบบและสื่อ โดยไม่มีข้อจำกัดด้านเวลาและพื้นที่ ดำเนินการวิจัยข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการวิจัย ขณะเดียวกัน เอกสารไม่มีปัญหาด้านการตอบสนอง และจะไม่มีวัตถุประสงค์ ทำให้ผู้วิจัยมีเวลาและสภาพแวดล้อมเพียงพอในการอ่านและวิเคราะห์ข้อมูลที่จำเป็น การวิจัยเอกสารในครั้งนี้ประกอบไปด้วยสองส่วน ส่วนแรกคือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมชนชาติอุยกูร์ที่มีอยู่แล้ว ซึ่งใช้สำหรับการเรียบเรียงบริบททางวัฒนธรรมและภูมิหลังการวิจัยของชนชาติอุยกูร์ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานของการวิจัยครั้งนี้ ขณะเดียวกัน ในการทบทวนวรรณกรรมยังใช้เอกสารเป็นจำนวนมาก เพื่อวิเคราะห์และสรุปประเด็นก่อนหน้าและสนับสนุนข้อโต้แย้งของงานวิจัยนี้ ส่วนที่สองคือ เมื่ออ้างอิงถึงระเบียบวิจัยและข้อมูลก่อนหน้าในการวิเคราะห์และตรวจสอบข้อมูลและการสังเคราะห์องค์ประกอบ ขณะเดียวกันใช้วิธีการวิจัยเอกสารเพื่อสนับสนุนทฤษฎีและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1.2. วิธีการวิจัยกรณีศึกษา

วิธีการวิจัยกรณีศึกษาเป็นการวิจัยภาคสนามชนิดหนึ่ง ผู้วิจัยเลือกฉากหนึ่งหรือหลายฉากมาเป็นวัตถุ รวบรวมข้อมูลและวัสดุอย่างเป็นระบบ ดำเนินการวิจัยเชิงลึกเพื่อสำรวจสถานะของปรากฏการณ์บางประการในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยจริง วิธีนี้เป็นตรรกะการออกแบบเฉพาะ การรวบรวมเฉพาะและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะ สามารถใช้การสังเกตภาคสนามได้ และข้อมูลยังสามารถได้สามารถรับได้จากเอกสารการวิจัย และใช้การวิจัยเชิงคุณภาพมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่สามารถควบคุมตัวแปรได้ การใช้งานและการออกแบบวิธีการวิจัยนี้อาศัยการวิจัยแบบผสมผสานกับการสำรวจภาคสนามและการวิจัยเอกสาร ดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์จากกรณีศึกษาที่มีอยู่เกี่ยวกับการบูรณาการวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและการออกแบบเครื่องแต่งกายสมัยใหม่ ซึ่งกรณีศึกษานี้คือเมืองเซี่ยปูมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหงซา จากการสำรวจและเรียนรู้ว่าปรมาจารย์ Zhang Yichao ได้ผสมผสานปัจจัยทางวัฒนธรรมดั้งเดิมเข้ากับการออกแบบเครื่องแต่งกายสมัยใหม่ได้อย่างไร และจะสามารถโฆษณาและเผยแพร่วัฒนธรรมเซี่ยปูได้อย่างไร

1.3. วิธีการสำรวจภาคสนาม

วิธีการนี้เสนอขึ้นโดยนักมานุษยวิทยาชาวอังกฤษ Malinowski นั่นคือ การสำรวจแบบมีส่วนร่วมที่ไม่มีโครงสร้าง วิธีการวิจัยนี้เน้นว่านักมานุษยวิทยาควรเข้าไปอยู่ในชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ผสมผสานกับพวกเขาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และสังเกตวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างรอบด้าน ดังนั้น วิธีการวิจัยภาคสนามจึงเป็นวิธีการวิจัยหลัก ในส่วนของการสำรวจภาคสนามมีสองวิธีดังต่อไปนี้

- วิธีการสังเกต การสังเกตเป็นกิจกรรมการรับรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่มีจุดมุ่งหมายและมีจิตสำนึก เพื่อลดความเป็นส่วนตัวในการวิจัย วิธีการสังเกตจะดำเนินการในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมสามแห่งที่กล่าวถึงในขอบเขตของการวิจัย มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หมู่บ้านโบราณ วานโจวและเมืองโบราณซีหัว เมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงของประเทศจีนและหมู่บ้านโบราณหวงหลงซึ่งเป็นหมู่บ้านดั้งเดิมของประเทศจีนชุดแรก ดำเนินการบันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลวัฒนธรรมชนชาติถู่เจียและข้อมูลเครื่องแต่งกายแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมผ่านการถ่ายภาพ ภาพวาด วิดีโอและวิธีการอื่น ๆ ซึ่งวัสดุเหล่านี้จะกลายมาเป็นข้อมูลชั้นปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพ เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบและวิเคราะห์การวิจัยของคนก่อนหน้า เพื่อสังเคราะห์เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนชาติถู่เจีย อำเภอซือจู่

- วิธีสำรวจแบบสอบถาม การสำรวจแบบสอบถามเป็นหนึ่งในวิธีการวิจัยขั้นพื้นฐานทางจิตวิทยา ที่รวบรวมข้อมูลผ่านแบบสำรวจที่ประกอบด้วยข้อคำถามเพื่อวัตถุประสงค์และทัศนคติของแต่ละบุคคล งานวิจัยฉบับนี้จะกำหนดแบบสอบถามภายหลังการสร้างสรรค์ผลงาน และใช้ผลงานเป็นตัวชี้วัดในการประเมิน โดยแจกจ่ายแบบสอบถามให้กับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ร่วมสมัยและชาวถู่เจียในอำเภอซือจู่ ได้รับผลลัพธ์ว่าผลงานสามารถบันทึกวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียหรือตอบสนองความต้องการด้านสุนทรียะของเสื้อผ้าร่วมสมัยได้หรือไม่

2. กระบวนการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1: ขั้นตอนการเตรียมการ

1) การค้นคว้าวิจัยเอกสาร งานวิจัย โครงการวิจัยและสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้ การรวบรวมแนวคิดและทิศทางการวิจัย เพื่อกำหนดปลายทางการสำรวจและรูปแบบผลงานของการสร้างสรรค์การออกแบบ

2) การจัดทำและกำหนดสถานที่และขอบเขตการสำรวจ จัดทำตารางข้อมูลที่เกี่ยวข้องล่วงหน้า และเตรียมอุปกรณ์และโพลเดอร์สำหรับการรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2: ขั้นตอนการดำเนินการ

- 1) ดำเนินการสำรวจภาคสนามของพื้นที่ศึกษาของงานวิจัยนี้ รวมถึง หอบรรพบุรุษของหัวหน้าเผ่าและหมู่บ้านวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในอำเภอสีจู่
- 2) รวบรวมข้อมูลภาคสนาม และจำแนกเป็นข้อมูลรูปภาพ ข้อมูลตารางและข้อมูลตัวอักษร
- 3) วิเคราะห์และสังเคราะห์คุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจีย อำเภอสีจู่ และสร้างข้อมูลของข้อความและรูปภาพ

ขั้นตอนที่ 3: ขั้นตอนของการสร้างสรรค์

- 1) ค้นหาวิธีการออกแบบสร้างสรรค์และบูรณาการองค์ประกอบทางวัฒนธรรมดั้งเดิมผ่านการสำรวจกลุ่มผู้บริโภคและศึกษาทฤษฎีการออกแบบ
- 2) การออกแบบและผลิตผลงานเครื่องแต่งกาย เพื่อนำไปจัดแสดง

ขั้นตอนที่ 4: การสรุปผล

- 1) เขียนเนื้อหางานวิจัยและงานออกแบบทั้งหมดลงในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก
- 2) สรุปข้อดีและข้อเสียของการศึกษารั้งนี้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ ภูมิหลังทางสภาพแวดล้อม ภูมิหลังทางภูมิอากาศ ตลอดจนขนบธรรมเนียมและความเชื่อของชนชาติถู่เจีย อำเภอสีจู่
2. ได้รับองค์ความรู้ด้านคุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของผู้สูงอายุชนชาติถู่เจีย อำเภอสีจู่ เช่น คู่ส่วยจวงและเครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu
3. ได้รับผลงานเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่มีสุนทรียภาพทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชนชาติถู่เจีย อำเภอสีจู่

นิยามศัพท์เฉพาะ

ชนชาติถู่เจีย: ชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน ลูกหลานของ “ชาวบาเหริน” สมัยโบราณ ในวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ร่วมกับชนชาติเหมิยวของจีน ไม่มีตัวอักษรของตนเอง วัฒนธรรมของชนชาติจะถูกบันทึกไว้ในรูปแบบอื่นนอกเหนือจากตัวอักษร

อำเภอสีจู่: อำเภอปกครองตนเองชนชาติถู่เจียแห่งเดียวในทางตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนาน ตั้งอยู่ในช่วงกลางและช่วงล่างของแม่น้ำฉางเจียง ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ล้อมรอบด้วยพื้นที่ที่มีวัฒนธรรมประจำภูมิภาคที่เข้มข้น เป็นชนกลุ่มน้อยแบบดั้งเดิมประเทศจีนที่เป็นตัวอย่างที่ดี

เครื่องแต่งกาย: ชื่อเรียกรวมสำหรับวัตถุที่ตกแต่งบนร่างกายมนุษย์ ได้แก่ เสื้อผ้า รองเท้า หมวก ถุงเท้า ถุงมือ ผ้าพันคอ เนคไท เครื่องประดับ กระเป๋า ร่ม และอื่น ๆ ในการศึกษานี้ เครื่องแต่งกายเป็นสื่อกลางและเครื่องมือในการศึกษาชนชาติอุเจีย อำเภอสือจู้ สร้างสรรค์และวิเคราะห์วัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ของชนชาติอุเจีย ผ่านข้อมูลที่แสดงผ่านเครื่องแต่งกายและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

คุณค่าทางสุนทรียภาพ: ลักษณะที่เป้าหมายทางสุนทรียภาพสามารถตอบสนองความต้องการทางสุนทรียภาพของผู้คนและทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกทางสุนทรียภาพ นิยามของคุณค่าทางสุนทรียภาพในการศึกษานี้คือ เนื้อหาการรับรู้คุณค่าในวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติอุเจียที่สามารถทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกร่วม

เครื่องแต่งกายร่วมสมัย: การวิจัยนี้บูรณาการร่วมกับทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์ และนิยามเครื่องแต่งกายร่วมสมัยว่าเป็นเครื่องแต่งกายที่มีคุณลักษณะด้านการบริโภคทางวัฒนธรรมซึ่งสามารถสวมใส่และนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้จริงในรูปแบบของแฟชั่น

บทที่ 2

ข้อมูลทางทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภูมิหลังและวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติกู๋เจียอำเภอสีจู้

เป้าหมายการวิจัยหลักของงานวิจัยนี้คือวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจีย อำเภอสีจู้ ซึ่งเป็นการวิจัยวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายที่กำหนดขอบเขตด้านพื้นที่ ดังนั้นตามกรอบแนวคิดการวิจัย บทนี้จึงแบ่งออกเป็น 3 ส่วนเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทางวัฒนธรรม ส่วนแรก การเรียบเรียง และวิเคราะห์ภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม ประเพณี ตลอดจนวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชาวกู๋เจียในอำเภอสีจู้ ส่วนที่สอง การรวบรวมและการใช้ทฤษฎีสุนทรียภาพแบบฉบับโบราณในทฤษฎีสุนทรียภาพ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์คุณค่าและลักษณะทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกาย ส่วนที่สาม การทบทวนและวิเคราะห์งานวิจัยและหัวข้อการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ “เครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจีย” และ “เครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจียผสมผสานกับความทันสมัย” สุดท้ายนี้ บทนี้จะดำเนินการสรุปผลอย่างครอบคลุม เพื่อให้ข้อมูลการวิจัยและการวิเคราะห์ในบทต่อไปและเข้าสู่ขั้นตอนการออกแบบ

1. ข้อมูลจากภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้วิจัย

ผู้วิจัยเกิดที่อำเภอสีจู้ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองฉงชิ่งประเทศจีน และเป็นชาวชนชาติกู๋เจีย เนื่องจากเชื้อสายทางแม่ของผู้วิจัยล้วนเป็นชาวชนชาติกู๋เจีย จึงมีความรู้สึกภายในจิตใจที่ลึกซึ้งต่อชนชาติกู๋เจีย ในความทรงจำของผู้วิจัย บ้านหลังเก่าที่สร้างด้วยอิฐโคลนและกระเบื้องของคุณยาย และบ้านใหม่ที่สะอาดที่ด้านหลังของบ้าน ถือเป็นความประทับใจแรกของผู้วิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของชนชาติกู๋เจีย และคุณยายชอบโพกหัวด้วยผ้าหนา ๆ และสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้ายสีเขียวครามที่เรียบง่าย และสวมผ้ากันเปื้อนปักลายสีแดง สีเขียวและสีดำแล้วนั่งอยู่ข้างเครื่องทอผ้าที่ทำจากไม้ ซึ่งเป็นความประทับใจแรกของผู้วิจัยต่อเครื่องแต่งกายของชนชาติ กู๋เจีย เรียบง่าย แต่ทรงพลัง ผู้วิจัยสัมผัสกับวัฒนธรรมชนชาติกู๋เจียครั้งแรกเมื่ออาศัยอยู่ในบ้านคุณยายในช่วงวัยเด็ก และข้อมูลทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมแท้จริงและดั้งเดิมเหล่านี้ได้ค่อย ๆ หายไปตามกาลเวลา และกลายเป็นประวัติศาสตร์ตามการพัฒนาของเมืองและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ดังภาพที่ 2-1 ภาพที่ 2-2 และ ภาพที่ 2-3 ภาพเหล่านี้มีที่มาจากครอบครัวของผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-1 บ้านโบราณดั้งเดิมของชนชาติตู่เจีย (ที่มาของภาพ: ภาพจากครอบครัวของผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-2 บ้านผ่านฝาง (蚕房) ชนชาติตู่เจีย (ที่มาของภาพ: ภาพจากครอบครัวของผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-3 สถานที่เกิดของผู้วิจัย (ต่ำลง) (ที่มาของภาพ: ภาพจากครอบครัวของผู้วิจัย)

หลังจากนั้น ผู้วิจัยศึกษาการออกแบบเสื้อผ้าและการตลาดแฟชั่นในช่วงเรียนปริญญาตรี และปริญญาโทตามลำดับ ผู้วิจัยศึกษาติดต่อกันที่สถาบันเทคโนโลยีแฟชั่นปักกิ่งและมหาวิทยาลัยน็อตติงแฮมเทรนต์ (Nottingham Trent University) ในสหราชอาณาจักร ในช่วงการวิจัยและการศึกษา ผู้วิจัยมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมและแนะนำเครื่องแต่งกายในฐานะเป็นสื่อวัฒนธรรมดั้งเดิมให้กับผู้คนมากขึ้น และเรียนรู้วิธีการวิจัยและกรอบความรู้ที่แตกต่างกันของจีนและตะวันตก ต่อมา ผู้วิจัยได้เริ่มสะสมประสบการณ์และความรู้ในระหว่างการทำงานในมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังดำเนินการวิจัยและสำรวจรูปแบบศิลปะร่วมสมัยที่เกี่ยวข้องกับชนชาติตูเจียงและประเพณีของชนชาติตูเจียงอีกด้วย ขณะเดียวกัน ในงานสอนของผู้วิจัย ได้เลือกหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดั้งเดิม การตลาดและการคิดเชิงออกแบบ (Design Thinking) และรวมทิศทางการศึกษาของตนเองเข้ากับหลักสูตร ดำเนินการสำรวจและสรุปผลอย่างต่อเนื่อง

ก่อนที่จะกำหนดหัวข้องานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรทฤษฎีที่มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นเวลาสองปี และได้ได้รับความเข้าใจเพิ่มเติมและขยายวิธีการวิจัยระดับปริญญาเอกด้านศิลปะและสาขาการออกแบบศิลปะ และได้ก้าวกระโดดจากปริญญาโทไปสู่ปริญญาเอกอย่างสมบูรณ์ ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยมีสาขาย่อยและเป้าหมายที่ชัดเจนสำหรับสาขาการวิจัยของตนเอง ในช่วงสองปีของการศึกษาและการวิจัย ผู้วิจัยได้เริ่มสำรวจวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนกลุ่มน้อยในทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองฉงชิ่ง และมีส่วนร่วมที่มีค่าในนั้นไว้ในงานวิจัยระดับปริญญาเอก โดยหวังว่าการวิจัยและการออกแบบวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติตูเจียงนี้จะกลายเป็นงานวิจัยที่มีคุณค่าต่อทั้งวงการวิชาการและสังคม

2. ต้นกำเนิด การพัฒนาและสถานการณ์ปัจจุบันของชนชาติกูเจียอำเภอสือจู้

2.1. ต้นกำเนิดของชนชาติกูเจียอำเภอสือจู้

มีทฤษฎีที่หลากหลายเกี่ยวกับต้นกำเนิดของชนชาติกูเจีย (คณะกรรมการประมวลกฎหมาย อำเภอสือจู้, 2022) และยังมีคำอธิบายต่าง ๆ ในบันทึกทางประวัติศาสตร์และงานวิจัยทางวิชาการ มีมุมมองมากมาย เช่น ทฤษฎีคนปาเหริน ทฤษฎีชาวพื้นเมือง ทฤษฎีหู่มาน ทฤษฎีพหุนิยม ทฤษฎีคนผู่ และทฤษฎีเจียงซี เป็นต้น ซึ่งแต่ละมุมมอง ทำให้ค้นพบข้อมูลที่เกี่ยวข้องและการสนับสนุนในด้านเอกสารทางประวัติศาสตร์ วัตถุโบราณ ข้อมูลท้องถิ่นและการสำรวจทางสังคมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่ทางการจีนจะยอมรับชนชาติกูเจียในฐานะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มเดียว เอกสารในสมัยราชวงศ์ซิงได้กล่าวถึง “กูเจีย” โดยเชื่อว่ากูเจียไม่ได้ประกอบด้วยชนเผ่าเดียว แต่ประกอบด้วย “ชาวพื้นเมือง” และ “ชาวฮั่นที่อพยพมา” และคนท้องถิ่นกลุ่มแรกที่ยึดครองท้องถิ่นและขับไล่ศัตรูออกไป ถูกเรียกว่า “ชาวพื้นเมือง” และยังเป็นต้นกำเนิดของชาวชนชาติกูเจียรุ่นแรก ๆ อีกด้วย (ภาพที่ 2-4)

ภาพที่ 2-4 ภาพการผลิตเกลือของชาวปาเหรินโบราณ (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

เมื่อวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 1957 แผนกแนวร่วมของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนออกแถลงการณ์อย่างเป็นทางการในนามของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน (แถลงการณ์ทางการ) ได้รับรองอย่างเป็นทางการว่าชนชาติตูเจียงเป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มเดียว หลังจากนั้นชนชาติตูเจียงก็กลายเป็นหนึ่งชนกลุ่มน้อยของจีน ซึ่งกระจายอยู่ในมณฑลหูหนาน มณฑลหูเป่ย์ มณฑลกุ้ยโจว และเมืองฉิ่งชิ่งของจีน เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน ค.ศ. 1984 พร้อมกับ “กระแส” แห่งการปฏิรูปและการเปิดประเทศ ด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงได้ก่อตั้งอำเภอปกครองตนเองชนชาติตูเจียงอำเภอซือจู่เมืองฉิ่งชิ่ง หลังจากนั้นชาวชนชาติตูเจียงที่อาศัยอยู่ในอำเภอซือจู่ก็มีการแบ่งพื้นที่ที่ชัดเจนและการสืบทอดประเพณีพื้นบ้าน พื้นที่แห่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นพื้นที่วัฒนธรรมชนชาติตูเจียงเท่านั้น แต่ยังเป็นชนชาติตูเจียงที่เอกลักษณ์ของพื้นที่ฉิ่งชิ่งด้วย หลังจากนั้น ด้วยการก่อสร้างที่ทันสมัยและการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจและวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ชนชาติตูเจียงอำเภอซือจู่ไม่สามารถกำจัดสถานการณ์ของความยากจนและความล้าหลังได้ ส่งผลให้การสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิมกลายเป็นปัญหาที่ร้ายแรงที่สุด ด้วยเหตุนี้ จึงต้องให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมชนชาติตูเจียง

2.2. จุดตัดสำคัญของการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงชนชาติตูเจียงอำเภอซือจู่

จุดตัดทางประวัติศาสตร์ของการก่อตั้งอำเภอซือจู่ (คณะกรรมการประมวลกฎหมายอำเภอซือจู่, 2022)

ในค.ศ. 1952 พื้นที่นี้อยู่ใต้เขตปกครองพิเศษฟูหลิงมณฑลเสฉวน

ในค.ศ. 1959 เปลี่ยนชื่อจาก “石砭县” เป็น “石柱县”

ในค.ศ. 1984 อำเภอซือจู่เปลี่ยนชื่อเป็น “อำเภอปกครองตนเองชนชาติตูเจียงซือจู่”

อยู่ใต้เขตปกครองพิเศษฟูหลิงมณฑลเสฉวน

ในค.ศ. 1988 ได้เปลี่ยนเป็นอยู่ใต้พื้นที่เฉียนเจียงมณฑลเสฉวน

ในค.ศ. 1997 เมืองฉิ่งชิ่งมณฑลเสฉวนได้รับการสถาปนาเป็นเทศบาลนครภายใต้รัฐบาลกลางโดยตรง และกลายเป็นเมืองฉิ่งชิ่ง

ในค.ศ. 2000 อำเภอซือจู่อยู่ภายใต้การปกครองของเมืองฉิ่งชิ่งโดยตรง

ภาพที่ 2-5 ภาพโดยรวมของอำเภอสีจู้ (ที่มาของภาพ: เว็บไซต์ทางการของศูนย์วัฒนธรรม)

จากการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของอำเภอสีจู้ สามารถสังเกตได้ว่าชนชาติตู้เจียต้องถื่นนอกเหนือจากการอาศัยอยู่ในพื้นที่ชนชาติตู้เจียแล้ว นับตั้งแต่ค.ศ. 1952 เป็นต้นมาได้มีการบูรณาการและแลกเปลี่ยนกับวัฒนธรรมเสฉวน อาจกล่าวได้ว่านอกเหนือจากประเพณีวัฒนธรรมชนชาติตู้เจียแล้ว ยังมีวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ของภูมิภาคเสฉวนและฉงชิ่งอีกด้วย (ภาพที่ 2-5)

2.3. สภาพความเป็นอยู่ปัจจุบันของชนชาติตู้เจียอำเภอสีจู้

อำเภอสีจู้มีพื้นที่ 301,406.13 เฮกตาร์ (hectare) ซึ่งรวมถึงพื้นที่เพาะปลูก 56,389.23 เฮกตาร์ พื้นที่สวน 5,059.36 เฮกตาร์ พื้นที่ป่าไม้ 184,269.53 เฮกตาร์ ทุ่งหญ้า 26,274.13 เฮกตาร์ พื้นที่เมือง หมู่บ้าน อุตสาหกรรมและเหมืองแร่ 9,342.47 เฮกตาร์ พื้นที่การขนส่ง 3,430.76 เฮกตาร์ พื้นที่น้ำและชลประทาน 5,927.7 เฮกตาร์ และพื้นที่อื่น ๆ 1,0712.95 เฮกตาร์ จะเห็นได้ว่าอำเภอสีจู้มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และลักษณะดั้งเดิมที่ไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์จนมากเกินไป ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่อำเภอสีจู้มีจุดชมวิวยุทธศาสตร์มากมาย ประการที่สองพื้นที่เพาะปลูกครอบคลุมพื้นที่ค่อนข้างใหญ่ ซึ่งบ่งชี้ว่าพื้นที่ดังกล่าวยังคงรักษาวินัยชีวิตการทำเกษตรกรรมแบบดั้งเดิมไว้ เนื่องจากตั้งอยู่ริมแม่น้ำฉางเจียง จึงมีแหล่งพลังงานน้ำที่อุดมสมบูรณ์และทรัพยากรการใช้ชีวิตที่เพียงพอ (สำนักงานการท่องเที่ยวอำเภอสีจู้, 2023) (ภาพที่ 2-6)

ภาพที่ 2-6 หมู่บ้านดั้งเดิมและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในอำเภอสีจู้
(ที่มาของภาพ: เว็บไซต์ทางการของศูนย์วัฒนธรรม)

ในค.ศ. 2020 อำเภอสีจู้มี GDP อยู่ที่ 17.105 พันล้านหยวน ตามราคาที่เทียบได้ (Comparable prices) เพิ่มขึ้น 2.5% หากแบ่งตามอุตสาหกรรม มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมชั้นที่หนึ่งอยู่ที่ 3.130 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้น 5.0% มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมชั้นที่สองอยู่ที่ 4.863 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้น 2.1% และมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมชั้นที่สามอยู่ที่ 9.112 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้น 2.0% อัตราส่วนโครงสร้างอุตสาหกรรมทั้งสามคือ 18.3: 28.4: 53.3 เศรษฐกิจภาคเอกชนมีมูลค่าเพิ่ม 9.502 พันล้านหยวน คิดเป็น 55.6% ของเศรษฐกิจรวมของอำเภอ มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอยู่ที่ 763 ล้านหยวน เศรษฐกิจ “การดูแลสุขภาพ” คิดเป็น 50.2% ของ GDP เมื่อคำนวณจากจำนวนประชากรถาวร GDP ต่อหัวคือ 44,080 หยวน (อุตสาหกรรมชั้นที่หนึ่ง ได้แก่ เกษตรกรรม ป่าไม้ ไม้ และการประมง อุตสาหกรรมชั้นที่สองคืออุตสาหกรรมการผลิตด้วยเครื่องจักร และอุตสาหกรรมชั้นที่สามคืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการ)

จากนี้จะเห็นได้ว่าอำเภอสีจู้มีข้อได้เปรียบด้านสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ดังนั้นการพัฒนาอุตสาหกรรมยังคงเน้นการเกษตรเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับวัฒนธรรมการเพาะปลูกของชนชาติถู่เจีย ประการที่สอง อุตสาหกรรมชั้นที่สามในภูมิภาคนี้ส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การคมนาคม ที่พัก การค้าปลีก และการขนส่งที่มาพร้อมกับนักท่องเที่ยว ดังนั้นอำเภอสีจู้จึงเป็นพื้นที่ที่พื้นบ้านที่มีข้อได้เปรียบและศักยภาพในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

2.4. การสรุปผลและการวิเคราะห์ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของชนชาติถู่เจีย

อำเภอซือจู่

จากการทบทวนภูมิหลังข้างต้น จะเห็นได้ว่าอำเภอซือจู่เป็นทั้งพื้นที่ที่ยังเยาว์วัยและเก่าแก่ พื้นที่แห่งนี้มีความเยาว์วัยเนื่องจากอำเภอซือจู่ทันต่อการพัฒนาของสมัยใหม่ เชื่อมต่อกับตลาดอย่างแข็งแกร่ง เพิ่มความสามารถในการแข่งขันของภูมิภาค และพัฒนาอย่างแข็งแกร่ง พื้นที่แห่งนี้มีความเก่าแก่เนื่องจากมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภูมิภาคนี้มีชนชาติที่เก่าแก่อย่างชนชาติถู่เจีย อาจกล่าวได้ว่าการพัฒนาของอำเภอซือจู่ไม่สามารถแยกออกจากชาวชนชาติถู่เจียได้ เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของอำเภอซือจู่ยังถือเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมชนชาติถู่เจียเช่นกัน อีกด้านหนึ่ง อำเภอซือจู่มีศักยภาพในด้านอุตสาหกรรมบริการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ขณะเดียวกัน ในยุคปัจจุบันที่สนับสนุนความมั่นใจในตนเองทางวัฒนธรรม งานวิจัยนี้คิดว่าอำเภอซือจู่ควรได้รับการวิจัยเชิงลึกและอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมของชนชาติถู่เจีย และสร้างผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ที่สามารถสื่อสารกับสาธารณชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาชนชาติถู่เจียในยุคปัจจุบัน

3. วัฒนธรรมและประเพณีของชนชาติถู่เจีย อำเภอซือจู่

3.1. ภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ของอำเภอซือจู่

อำเภอซือจู่มีพื้นที่ทั้งหมด 3,014 ตารางกิโลเมตร (สำนักงานการท่องเที่ยวอำเภอซือจู่, 2023) และตั้งอยู่บนฝั่งใต้ของต้นน้ำแม่น้ำฉางเจียง แถบตะวันออกของฉงชิ่ง และใจกลางของพื้นที่เขื่อนซานเสี่ย ทิศตะวันออกติดกับเมืองลี่ชวณมณฑลหูเป่ย์ ทิศใต้ติดกับอำเภอปกครองตนเองชนชาติถู่เจียและชนชาติเหมียวผิงสุ่ยเมืองฉงชิ่ง ทิศตะวันตกเฉียงใต้ใกล้กับอำเภอเฟิงตูเมืองฉงชิ่ง (พื้นที่ “เมืองผี” (鬼城 – กุ่ยเฉิง) ที่มีชื่อเสียงในเมืองฉงชิ่ง) ทิศตะวันตกเฉียงเหนือเชื่อมต่อกับอำเภอจงเซี่ยนเมืองฉงชิ่ง (พื้นที่ผลิตอาหารประจำท้องถิ่น) และทิศเหนือติดกับเขตหวานโจวของเมืองฉงชิ่ง (พื้นที่โดยรอบที่ใหญ่ที่สุดนอกเขตเมืองหลัก)

ในเวลาเดียวกัน อำเภอซือจู่ตั้งอยู่ในพื้นที่สูงต่ำของแถบตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองฉงชิ่ง และภูมิประเทศภายในอำเภอนั้นสูงทางทิศตะวันออกและต่ำทางทิศตะวันตก ลักษณะพื้นที่ผิวส่วนใหญ่เป็นภูเขาที่มีระดับความสูงกลางและต่ำ มีทั้งภูเขาและเนินเขา ลักษณะภูมิประเทศหลักคือ “มีร่องที่เกิดจากหุบเขาระหว่างภูเขาทั้งสอง” ภูมิประเทศนี้สอดคล้องกับภูมิประเทศหลักของเมืองฉงชิ่ง ดังนั้นฉงชิ่งจึงถูกเรียกว่า “เมืองแห่งขุนเขา” (ภาพที่ 2-7)

ภาพที่ 2-7 ทิวทัศน์ทางภูมิศาสตร์ของฉงชิ่งที่กระจายตัวในระดับสูงและต่ำ
(ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

เนื่องจากภูมิประเทศที่เป็นเอกลักษณ์ของเมืองฉงชิ่ง จึงมีภูเขาและแม่น้ำมากมาย เมืองฉงชิ่งจึงเต็มไปด้วยพื้นที่และภูมิภาคที่มีภูมิประเทศที่โดดเด่นมากมาย และตามลุ่มแม่น้ำฉางเจียง มีวรรณกรรมจินโบราณและวัฒนธรรมดั้งเดิมมากมาย และอำเภอซือจู่ก็เป็นหนึ่งในพื้นที่เหล่านั้น เนื่องจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่มีเอกลักษณ์ ทำให้อำเภอซือจู่จึงถูกล้อมรอบด้วยพื้นที่ที่มีลักษณะเด่นทางวัฒนธรรม ในเวลาเดียวกัน เนื่องจากลักษณะทางภูมิประเทศ อำเภอซือจู่จึงอยู่ห่างจากเขตเมืองหลัก ดังนั้นจึงขาดการเผยแพร่วัฒนธรรมและความน่าดึงดูดต่อสาธารณชนอยู่ตลอด

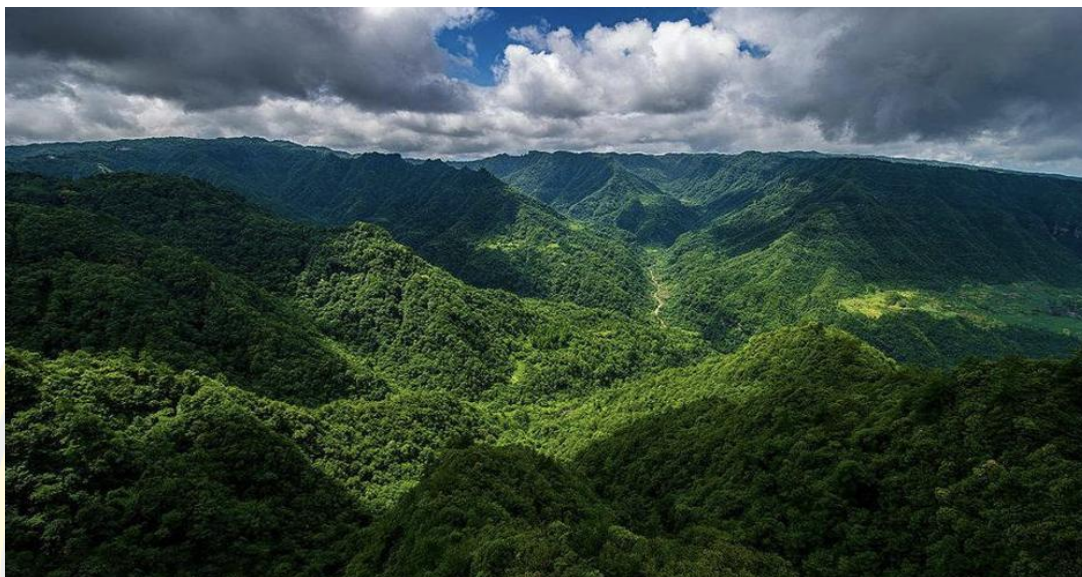
3.2. สภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมของอำเภอซือจู่

อำเภอซือจู่อยู่ในเขตร้อนชื้นกึ่งเขตร้อนที่มีภูมิอากาศอบอุ่น มีฝนตกชุก และมีฤดูกาลที่แตกต่างกัน มีลักษณะที่ฤดูใบไม้ผลิมาอย่างรวดเร็ว ฤดูร้อนยาวนาน ฤดูใบไม้ร่วงสั้น และฤดูหนาวมาช้า มีแสงแดดน้อย ซึ่งมีสภาพอากาศที่แตกต่างกันอย่างมา และยังมีสภาพอากาศเลวร้ายเกิดขึ้นบ่อยครั้ง อุณหภูมิเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ 16.5°C อุณหภูมิสูงสุดอยู่ที่ 40.2°C และอุณหภูมิต่ำสุดอยู่ที่ -4.7°C จากมุมมองของสภาพภูมิอากาศ ผู้อยู่อาศัยในอำเภอซือจู่มีความต้องการด้านเสื้อผ้าในระดับสูง และต้องเตรียมเสื้อผ้าและวัสดุที่แตกต่างกันเพื่อรับมือกับสภาพอากาศที่เลวร้าย ขณะเดียวกัน เนื่องจากสภาพอากาศที่เลวร้ายเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ดังนั้นการอนุรักษ์อาคารดั้งเดิมของชนชาติถู่เจีย – ตี้กเตียวเจียโหลวก็ประสบความยากลำบากเช่นกัน ในอีกด้านหนึ่ง เนื่องจากสภาพอากาศเช่นนี้ อำเภอซือจู่จึงมีพืชพรรณธรรมชาติพิเศษจำนวนมาก (สำนักงานการท่องเที่ยวอำเภอซือจู่, 2023)

ตัวอย่างเช่น วนอุทยานแห่งชาติหวงสู่ย ระดับความสูงสูงสุดคือ 1934 เมตร ระดับความสูงต่ำสุดคือ 800 เมตร ระดับความสูงเฉลี่ยคือ 1,600 เมตร และพื้นที่ทั้งหมดคือ 4,200 เฮกตาร์ ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2017 ได้รับฉายา “ป่าไม้เอกซิเจนแห่งประเทศไทย” รุ่นที่สามโดย นิตยสาร “ป่าไม้และมนุษยชาติ” ของกรมป่าไม้แห่งชาติ จุดชมวิวป่าไม้ต้าเฟิงเปา ยอดเขาหลักมีความสูงอยู่ที่ 1,934 เมตร เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในอำเภอซือจู่และยอดเขาที่สูงที่สุดในแถบตะวันออกของเมืองฉงชิ่ง และมีชื่อเสียงว่าเป็น “ยอดเขาแรกในแถบตะวันออกของฉงชิ่ง” ในจุดชมวิวมียุทธศาสตร์ “เทือกเขาพี่น้องสิบสองสวนดอกไม้” เสี่ยวเฟิงเปา หินไวไววีสือ แม่น้ำโหย่วเฉาเหอ เนินเขาโมเทียนโพ หน้าผาซานซันหยาน หน้าผาสังโต ถนนสู่ต้าโบราณที่สี่แยกนิวโลโค บ้านเรือนชนชาติถู่เจียเซียน วานเซิงปา โบราณสถานวัดซินไค สะพานต้าซือเฉียว แม่น้ำที่เว่ยตุนเหอ ศาลเจ้าปาเจียว และภูมิทัศน์ธรรมชาติและวัฒนธรรมอื่น ๆ กว่า 20 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับ 4A ระดับชาติ (ภาพที่ 2-8 และภาพที่ 2-9)

นอกจากนี้ ยังมีอาคารประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมชนชาติถู่เจียที่สร้างขึ้นตามเงื่อนไขทางสภาพแวดล้อมอีกด้วย ตัวอย่างเช่น ภูเขาว่านโซ่ว ตั้งอยู่ทางตะวันออกของทิศตะวันออกของอำเภอเมืองซือจู่ มีระดับความสูงเฉลี่ย 800 เมตร และระดับความสูงสูงสุด 1,530 เมตร ตั้งอยู่ทีละจุด 30 องศาเหนือ ภูเขาแห่งนี้มียอดเขาที่สูงตระหง่านและโดดเด่น ด้านบนของภูเขาแบนและกว้าง บริเวณโดยรอบเป็นผาที่สูงชัน ซึ่งเป็นสนามรบโบราณที่วีรสตรีชื่อดังในสมัยปลายราชวงศ์หมิงและต้นราชวงศ์ชิง ฉินเหลียงหยู สร้างป้อมปราการเพื่อป้องกันศัตรู และได้ฉายา “ซือจู่ชิงเทียน” และ “หวานโส่วเหลียนหยุน” ในบรรดา “แปดจุดชมวิวก่า” ของอำเภอซือจู่ มีจุดชมวิวต่าง ๆ เช่น ถนนริมหน้าผา ลานพักม้าเซี่ยหม่าไถ อุทยานโบราณสถานค่ายทหารฉินเหลียงหยู (ภาพที่ 2-10) เมืองโบราณซีถั่ว เป็นเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน เดิมชื่อซีเจียถั่ว และเป็น “เขตแดนตะวันตกของป่าโจว” ในสมัยโบราณ ได้รับชื่อเพราะตั้งอยู่บนฝั่งใต้ของแม่น้ำฉางเจียง ทางเหนือข้ามแม่น้ำก็คือหมู่บ้านชิบาวไฉ้อำเภอจงเซียน ถนนหยุนที่เมืองโบราณซีถั่วเป็นที่รู้จักในนาม “ถนนสายแรกของแม่น้ำฉางเจียงหมื่นลี้” เป็นถนนโบราณที่เจริญรุ่งเรืองเพราะเกลือ (ถนนสายสำคัญในการขนส่งเกลือเพื่อการพาณิชย์และการค้าในสมัยโบราณ) ตามถนนมีโรงเตี๊ยมซิงจิ ศาลเจ้าจางเย่อ อารามว่านเทียน ร้านเกลือบนและร้านเกลือล่าง อารามเอ้อเซง อารามอวิ๋หวัง สถานีอาหาร ร้านค้า หยงเฉิง และอาคารสมัยราชวงศ์หมิง ราชวงศ์ชิงและสาธารณรัฐจีนอื่น ๆ (ภาพที่ 2-11) ในค.ศ. 2003 เมืองโบราณซีถั่วได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในสิบ “เมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีน” ชุดแรก ในค.ศ. 2008 เมืองโบราณซีถั่วได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งใน “จุดชมวิวใหม่ 12 แห่งของฉงชิ่ง” ในค.ศ. 2009 ได้รับการจัดอันดับให้เป็น “เมืองเล็ก ๆ ที่มีชีวิตชีวาที่สุดในฉงชิ่ง” ในค.ศ. 2015 เมืองโบราณซีถั่วได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งใน 30 สถานที่ท่องเที่ยวใหม่ที่ดีที่สุดในเขื่อนซานเสี่ยแม่น้ำฉาง

เจียง และในค.ศ. 2016 เมืองโบราณซีถั่วได้รับเลือกให้เป็นสถานที่ถ่ายทำรายการ “รำลึกบ้านเกิด” ของช่องนานาชาติภาษาจีนซีซีทีวี

ภาพที่ 2-8 วนอุทยานแห่งชาติหวงσύในฤดูใบไม้ผลิ
(ที่มาของภาพ: เว็บไซต์ทางการของศูนย์วัฒนธรรม)

ภาพที่ 2-9 วนอุทยานแห่งชาติหวงσύในฤดูใบไม้ร่วง
(ที่มาของภาพ: เว็บไซต์ทางการของศูนย์วัฒนธรรม)

ภาพที่ 2-10 หมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-11 เมืองโบราณซีถั่ว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

จะเห็นได้ว่าภูมิอากาศของอำเภอสี่จู้มีฤดูกาลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ฤดูใบไม้ผลิ และฤดูใบไม้ร่วงมีช่วงเวลาสั้น ฤดูร้อนและฤดูหนาวมีช่วงเวลายาว จึงทำให้พื้นที่แห่งนี้มีความต้องการ ด้านเสื้อผ้าในระดับสูง ประการที่สอง พื้นที่ขนาดใหญ่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติและภูมิประเทศดั้งเดิม เป็นทิวทัศน์ทางธรรมชาติของพื้นที่นี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือในบริเวณนี้ยังคงรักษาประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมดั้งเดิมของชนชาติฉู่เจียในท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น ถนนค้าเกลือโบราณในเมืองโบราณซีถัวและ มรดกทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับ Qin Lingyu (秦良玉 - ภรรยาของหัวหน้าเผ่าชนชาติฉู่เจียและ นายพลหญิงในจีนโบราณ)

3.3. ประเพณีและความเชื่อของอำเภอสี่จู้

ประเพณีทางวัฒนธรรมของอำเภอสี่จู้ ผ่างไปด้วยการแสวงหาและความเชื่อของ ชนชาติฉู่เจียต่อชีวิตที่เป็นมงคล ประเพณีเหล่านี้ได้กลายมาเป็นเทศกาลดั้งเดิมของชนชาติฉู่เจีย ด้วยเหตุนี้จึงสามารถดำเนินการสำรวจและสืบย้อนไปได้จากประเพณีและวัฒนธรรมจากวัฒนธรรม เทศกาล ซึ่งภายในบทนี้ได้เลือกรูปแบบศิลปะเฉพาะที่รูปแบบและวัฒนธรรมของชนชาติฉู่เจีย ตลอดจนสรุปวัฒนธรรมฉู่เจียอำเภอ สี่จู้ โดยพิจารณาจากภูมิหลังระดับภูมิภาคและสภาพแวดล้อม ของอำเภอสี่จู้

(1) ประเพณีการแต่งงานและการร้องไห้ในงานแต่งงาน

ในประเพณีการแต่งงานของชนชาติฉู่เจีย การแต่งงานของพวกเขาค่อนข้างเสรี ชายและ หญิงสามารถเลือกคู่ของตนเองได้อย่างอิสระ เพลงพื้นบ้านและใบไม้เป็นสื่อกลางทางอารมณ์ของทั้งสองฝ่าย หลายปีที่ผ่านมา ประเพณีการแต่งงานแบบเรียบง่ายยังคงได้รับการรักษาไว้ ไม่ต้องใช้เงิน และไม่มีต้องนั่งเกี้ยว แต่เนื่องจากระบบการแต่งงานของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ราบตอนกลางค่อย ๆ เข้ามา ประเพณีการแต่งงานในพื้นที่ชนชาติฉู่เจียจึงค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชวงศ์ชิง เปลี่ยนระบบฉู่เจีย (การเปลี่ยนแปลงการปกครองระบบฉู่เจียเข้าสู่การปกครองโดยตรงจากส่วนกลาง) การแต่งงานของชนชาติฉู่เจียจึงเปลี่ยนเป็นระบบคลุมถุงชนตาม “คำสั่งของพ่อแม่ และคำพูดของแม่ สื่อ” ขั้นตอนการแต่งงานได้แก่ การสู่ขอ การหมั้นหมาย และการแต่งงาน เป็นต้น ซึ่งภายในนั้นมี ขั้นตอนหลัก ๆ ได้แก่ การขอแต่งงาน การเลือกวัน การเตรียมอุปกรณ์จัดงานแต่งงาน การเตรียม สิ้นสอด การร้องไห้ในวันแต่งงาน การผลิตเหล้า การส่งตัวเจ้าสาว พิธีแต่งงาน การขึ้นบ้านใหม่ การยกน้ำชา การเยี่ยมบ้านฝ่ายหญิง เป็นต้น (ภาพที่ 2-12 และภาพที่ 2-13)

ตามบันทึกในพงศาวดารท้องถิ่น “พงศาวดารหย่งชุ่น” ในช่วงกลางและปลายราชวงศ์ ชิง เมื่อเด็กสาวชนชาติฉู่เจียแต่งงานในช่วงเวลานั้น ไม่ว่าจะยากจนหรือร่ำรวย ล้วนต้องเตรียมผ้า ปูที่นอน “ซีหลานซ่าฝู่” (西兰卡普 - ชื่อสิ่งทอของชนชาติฉู่เจีย) ที่มีลวดลายดอกไม้พื้นเมือง และ ของใช้ในบ้านครบชุด ชนชาติฉู่เจียให้ความสำคัญกับ “ซีหลานซ่าฝู่” เป็นอย่างมาก ซึ่งไม่เพียงแต่ แสดงให้เห็นถึงกำลังทางเศรษฐกิจของผู้หญิงเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาดและมีมือ

ของผู้หญิงอีกด้วย ผู้คนจะตัดสินบุคลิกและความสามารถของผู้หญิงผ่านระดับความประณีตของผ้าปูที่นอนลวดลายดอกไม้ในท้องถิ่น ด้วยเหตุนี้ เด็กสาวชนชาติอุยกูร์จำนวนมากจึงเริ่มเรียนรู้การทอผ้าชนชาติอุยกูร์ตั้งแต่เด็ก ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการผลิตสินสอดสำหรับตนเองเท่านั้น แต่ยังเป็นการผลิตสินสอดสำหรับลูกสาวของพวกเขาอีกด้วย เมื่อผู้ชายจะสู่ขอลูกสะใภ้ยังจะจัดลำดับของลูกสะใภ้คนใหม่ตามจำนวนและความประณีตของสินสอด ด้วยเหตุนี้ ผ้าปูที่นอนลวดลายดอกไม้ท้องถิ่นจึงเป็นหนึ่งในสิ่งของที่สำคัญที่สุดในประเพณีการแต่งงาน ดังนั้นงานหัตถกรรมการทอผ้าของชนชาติอุยกูร์จึงยังคงสืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้ (ภาพที่ 2-14 และภาพที่ 2-15)

ภาพที่ 2-12 การร้องไห้ในงานแต่งงาน (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-13 การร้องเพลงและร้องไห้ในงานแต่งงาน
(ที่มาของภาพ: ภาพรวมทางวัฒนธรรมของชนเผ่ากูเจีย)

ภาพที่ 2-14 งานหัตถกรรมซีหลานฆ่าผู้ (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-15 งานนิทรรศการผ้าห่มคู่ฮวาของงานแต่งงานชนเผ่าตูเจีย
(ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

“การร้องไห้ในงานแต่งงาน” เป็นวิธีการพิเศษสำหรับหญิงสาวชาวตูเจียในการต้อนรับการแต่งงาน ประเพณีการร้องไห้ในงานแต่งงานแสดงถึงความปรารถนา ตลอดจนอารมณ์แห่งความสุขและความกังวลของหญิงสาวที่มีต่อการแต่งงาน ชายหนุ่มและหญิงสาวของชนชาติตูเจียจะตกหลุมรักกันด้วยการร้องเพลงพื้นบ้าน จากนั้นค่อยแต่งงานกัน นอกจากนี้การร้องไห้ในงานแต่งงานยังมีเพลงสำหรับการร้องไห้ในงานแต่งงานเฉพาะอีกด้วย เพื่อเตรียมการร้องไห้ในงานแต่งงานเมื่อตนเองแต่งงาน หญิงสาวชาวตูเจียจะเรียนรู้การร้องไห้ในงานแต่งงานตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อเจ้าสาวร้องไห้ในงานแต่งงาน เธอจะท่องคำร้องไห้ในงานแต่งงาน ญาติและเพื่อนจากในหมู่บ้านเดียวกันจะมาอยู่เป็นเพื่อนและร้องไห้ไปด้วยกัน ยิ่งคนที่มาร้องไห้ด้วยยิ่งเศร้า ยิ่งไพเราะ และยิ่งประทับใจมากเท่าไร ยิ่งหมายถึงความจริงใจ และการอวยพรในงานแต่งงานมากขึ้นเท่านั้น (Wang Man, 2016)

(2) ชาวหลัวกู่ (耍锣鼓)

ชาวหลัวกู่ (耍锣鼓) หมายถึงการตีฆ้องและกลอง เป็นศิลปะการร้องเพลงพื้นบ้านของชนชาติตูเจีย ซึ่งชนชาติตูเจียในภูมิภาคต่าง ๆ จะใช้เครื่องดนตรีและฉากที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น ชนชาติตูเจียจะ “ชาวหลัวกู่” ในเมืองต้าโจว ทางตะวันออกของมณฑลเสฉวน เรียกว่า ชาวหลัวกู่ (薅草锣鼓) หมายถึง ชนชาติตูเจียในพื้นที่

ปาซานต้าเสียกู่ (巴山大峡谷片区) อำเภอชนฮัน เมืองต้าโจว มักจะตีฆ้องและกลองเพื่อผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้าและปลุกความฮึกเหิมระหว่างการหว่านและการเก็บเกี่ยว (ซึ่งเป็นดนตรีพื้นบ้านประเภทหนึ่งที่ตีฆ้องและกลอง นอกจากนี้รูปแบบการร้องเพลงก็มีสีสันของอุปรากรเสฉวน (ภาพที่ 2-16) สำหรับ “ชว๋าหลัวกู่” ในอำเภอซือจู่เป็นการบรรเลงเพลงพื้นบ้านที่สำคัญในหมู่บ้านถู่เจีย ซึ่งเต็มไปด้วยบรรยากาศของชีวิต มีชีวิตชีวาและน่าสนใจ ในช่วงเทศกาล งานบวงสรวงหรืองานเฉลิมฉลอง จะมีการใช้ “ชว๋าหลัวกู่” เพื่อเพิ่มบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม เป็นศิลปะพื้นบ้านที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น โดยประกอบไปด้วยกลองเล็ก ฆ้องใหญ่ ฆ้องม้า และฉาบใหญ่ โดยปกติแล้ว “ชว๋าหลัวกู่” จะดำเนินการแสดงโดยผู้ชายที่สวมเครื่องแต่งกายที่มีเอกลักษณ์ของถู่เจีย ในงานแต่งงาน งานศพ เทศกาลตรุษจีน และเทศกาลอื่น ๆ ของชนชาติถู่เจียในอำเภอซือจู่ยังคงรักษา รูปแบบศิลปะเพลงพื้นบ้านประเภทนี้ นอกจากนี้เนื้อเพลงยังมีคำอธิบายเกี่ยวกับชีวิต คำอธิบายเกี่ยวกับสัตว์ตามธรรมชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรักและความเคารพต่อชีวิตของชนชาติถู่เจีย (สำนักงานการท่องเที่ยวอำเภอซือจู่, 2023) (ภาพที่ 2-17)

ภาพที่ 2-16 หาวฉว๋าหลัวกู่ (薅草锣鼓) (ที่มาของภาพ: ภาพรวมทางวัฒนธรรมของชนเผ่าถู่เจีย)

ภาพที่ 2-17 การตีฆ้องและกลองเพื่อการบูชา
(ที่มาของภาพ: ภาพรวมทางวัฒนธรรมของชนเผ่าตู้เจีย)

(3) ป้ายโซ่วอู่ (摆手舞)

ป้ายโซ่วอู่ (摆手舞) เป็นเพลงและการเต้นรำที่มีเอกลักษณ์ของชนชาติตู้เจีย ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากเทศกาลชาติพันธุ์ส่วนใหญ่ นั่นคือ เทศกาลปีใหม่ เพลงและการเต้นรำที่โดดเด่นในเทศกาลปีใหม่คือ “เส่อปารือ” (舍巴日) ซึ่งเป็นการเต้นรำโบกมือ คำว่า “เส่อปา” (舍巴) มีความหมายคือ “การโบกมือ” สำหรับคำว่า “รือ” (日) หมายถึง “ทำ” ในภาษาตู้เจียจะกลับตัว ดังนั้นคำว่า “เส่อปารือ” (舍巴日) แปลตามตัวอักษรภาษาจีนคือ “การโบกมือ” ซึ่งมีความหมายว่า “การเต้นรำโบกมือ” การเต้นรำโบกมือเป็นกิจกรรมบูชาขัณฑ์และการอธิษฐานของชนชาติตู้เจีย โดยปกติจะจัดขึ้นในวันปีใหม่และได้พัฒนาเป็นกิจกรรมพื้นบ้านที่ครอบคลุมได้แก่ การบูชาขัณฑ์ การสวดมนตร์ การร้องเพลง การเข้าสังคัม การแข่งขันกีฬา และการแลกเปลี่ยนสิ่งของ ในระหว่างกิจกรรมการโบกมือ ชนชาติตู้เจียจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่อิมคริม และนึกถึงความยากลำบากในการทำงานของบรรพบุรุษ ชื่นชมความสำเร็จของบรรพบุรุษ แสดงถึงฉากชีวิตของบรรพบุรุษชนชาติตู้เจีย ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดเต็มไปด้วยร่องรอยอันน่าเคารพของบรรพบุรุษ “การโบกมือ” แบ่งออกตามขนาดกิจกรรมที่จัดขึ้นทุก 3-5 ปี เรียกว่า “ต้าป้ายโซ่ว” (大摆手) ซึ่งมีขนาดใหญ่ หลายชุด และกินเวลานานกว่า 7-8 วัน โดยจัดขึ้นพร้อมกับการค้าขาย ตลาด วัฒนธรรมและกีฬา โดยจะจัดขึ้นที่หน้า “ป้ายโซ่วถิง” (摆手堂) ของศาลบรรพบุรุษของชาวตู้เจีย “เสี่ยวป้ายโซ่ว” (小摆手) มีขนาดเล็ก

มีจำนวนน้อย โดยปกติแล้วใช้เวลา 1-3 วัน ส่วนมากจัดขึ้นที่ศาลบรรพบุรุษของตระกูล トラบจนทุกวันนี้ ป้ายໄໝ່ ຍັງเป็นการแสดงที่สำคัญในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอำเภอสีจู่ โดยเฉพาะในหมู่บ้านโบราณว่านໄໝ່ ประชาชาติถู่เจียยังคงแต่งกายอย่างอลังการและเป็นหนึ่งเดียว และใช้ป้ายໄໝ່ขนาดใหญ่เป็นวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวโดยให้ประชาชนทั่วไป มาร่วมกันเผยแพร่ และแสดงประเพณีของชนชาติถู่เจียร่วมกัน (Jia Jiaying, 2017) (ภาพที่ 2-18 และภาพที่ 2-19)

ภาพที่ 2-18 การแสดงป้ายໄໝ່ของหมู่บ้านโบราณว่านໄໝ່ร่วมกับนักท่องเที่ยว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-19 ลวดลายป้ายไช่อยู่บนผ้าชีทลานชาลู่ (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

(4) หวานหนิว (玩牛) (การเต้นรำที่คนสองคนแต่งกายเหมือนวัวและต่อสู้กันคล้ายกับการเชิดสิงโตของจีน)

“หวานหนิว” ได้รับความนิยมในเมืองซีถั่ว ซึ่งเป็นเมืองประวัติศาสตร์ที่สำคัญในอำเภอซือจู่ โดยส่วนมากรวมตัวอยู่ที่เมืองเซีย่ลู่และถนนหนานปิน เป็นการเต้นรำพื้นบ้านดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรและการเฉลิมฉลอง “หวานหนิว” เกิดจากการบูชาธรรมชาติในสมัยโบราณ ซึ่งเป็นยุคอารยธรรมเกษตรกรรม วัว (ที่ใช้วัวสำหรับการเกษตรโดยเฉพาะ) มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการผลิตและการดำรงชีวิต ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงแสดงความปรารถนาที่จะเก็บเกี่ยวผลผลิตอย่างเต็มที่และความปลอดภัยของผู้คนและสัตว์ตลอดทั้งฤดูกาลทำเกษตรและการเฉลิมฉลองต่าง ๆ โดยปกติแล้ว “หวานหนิว” มักจะใช้คนเจ็ดถึงแปดคน คนที่หนึ่งรับบทเป็นหนุ่มเลี้ยงวัวหรือสาวเลี้ยงวัวซึ่งถืออุปกรณ์ประกอบฉาก อีกสองคนรับบทเป็นวัวในอุปกรณ์ประกอบฉาก อีกสี่คนคือ คนตีฆ้องและมือกลอง หนุ่มเลี้ยงวัวยังทำหน้าที่ตะโกนคำพูดมงคล บางครั้งคนตีฆ้องและมือกลอง หรือผู้ฟังก็ตะโกนคำพูดมงคลขึ้นมาเช่นกัน หนุ่มเลี้ยงวัวคือผู้นำของทีมหวานหนิว ที่คอยบอกให้ “วัวเต้น” ทั้งสองประสานการเคลื่อนไหวและร่วมมือกัน เพื่อกินหญ้า เกาขน กลิ้งบนน้ำ กระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง เขาประสานกัน ไถนา ตีมน้ำสะบัดหาง ชีวีว และท่าทางการเต้นรำ “หวานหนิว” อื่น ๆ ซึ่ง “หวานหนิว” ประกอบไปด้วยวัฒนธรรมการทำนาของชาวภูเจีย ซึ่งมีประวัติศาสตร์การเกษตร

การเดินรำ ดนตรีพื้นบ้าน วรรณกรรม ศิลปะและคุณค่าด้านอื่น ๆ ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2014 “หวานหนิว” ซึ่งเป็นการเดินรำแบบดั้งเดิมของอำเภอซือจู่ได้รับเลือกให้เป็น “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” ระดับชาติ รายการดังกล่าวถือเป็นโครงการที่ 3 ในอำเภอซือจู่ที่ได้รับเลือกให้เป็น “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หลังจากหัวเอ๋อร์เต๋ียวชนชาติถู่เจียและเทคโนโลยีการสร้างสถาปัตยกรรมถู่เจียเต๋ียวเจียวโหลว トラบจนปัจจุบัน เมืองโบราณซีท้าวยังคงรักษารูปแบบการเดินรำแบบดั้งเดิมเอาไว้ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นกิจกรรมประเพณีสำหรับการจัดแสดงแบบดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังเป็นกิจกรรมที่สำคัญสำหรับการจัดแสดงและการแสดงเชิงวัฒนธรรมสำหรับนักท่องเที่ยวอีกด้วย (Feng Zemin,& Ye Hongguang, 2021) (ภาพที่ 2-20)

ภาพที่ 2-20 การแสดงหวานหนิวในเมืองโบราณซีท้าว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

(5) ความเชื่อทางวัฒนธรรมถู่ซือ (土司)

ถู่ซือในซือจู่ ดำเนินการผ่านราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์หยวน ราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง และได้ถูกยกเลิกอย่างสิ้นเชิงในค.ศ. 1949 ระบบนี้ได้มีการบันทึกไว้ใน “หมาซือจู่ผู้” (《马氏族谱》) “หมาซือเจียผู้ยวนหยวน” (《马氏家谱渊源》) “ซือจู่ทิงจื่อ” (《石柱厅志》) “ซือจู่เซียงถู่จื่อ” (《石柱乡土志》) และ “หมาซือเจียผู้” (《马氏家谱》) ว่า บรรพบุรุษของหัวหน้าเผ่าคือ ฟู่เฟิง ในชานซี ซึ่งเขาเป็นทายาทของ Ma Dinghu (马定虎) หลานชายรุ่นที่ 39 ของ Ma Yuan (马援) นายพลผู้ไปในสมัยราชวงศ์ฮั่น ในสมัยราชวงศ์ซ่งได้ Ma Dinghu

ได้ปราบปรามการรุกรานของชาวป่าเถื่อนอู๋ซี เพื่อช่วยสื่อจู้ ด้วยเหตุนี้ตำแหน่งนี้จึงสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ระบบคู่มือในสื่อจู้ได้ผ่านระยะเวลามานานกว่า 500 ปี และได้สั่งสมเนื้อหาของมรดกทางวัฒนธรรมคู่มือที่สมบูรณ์ ครอบคลุมถึงทุกวันนี้ หมู่บ้านว่านโซ่วยังได้รับการจัดการโดยทายาทของตระกูลหม่า ซึ่งประกอบไปด้วยศาล บรรพบุรุษของตระกูลหม่า ซึ่งเปิดให้บุคคลทั่วไปเข้าชมได้ตลอดทั้งปี (ภาพที่ 2-21) โดยภายในจัดแสดงประวัติและความสำคัญของคู่มือจู้จากรุ่นสู่รุ่น นอกจากนี้ พิพิธภัณฑ์สิ่งทอยังตั้งขึ้นในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว ภายใต้การบริหารจัดการของตระกูลหม่า เพื่อเผยแพร่และจัดแสดงเทคโนโลยีสิ่งทอซึ่งเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติผู้เจีย หมู่บ้านโบราณแห่งนี้เปิดให้บุคคลทั่วไปเข้าชม แต่ยังคงรักษารูปทรงและเค้าโครงแบบดั้งเดิมเอาไว้ รวมถึงแสดงวัฒนธรรมและศิลปะแบบดั้งเดิมของชาติผู้เจียตลอดวงจรการท่องเที่ยว (สำนักงานการท่องเที่ยวอำเภอสื่อจู้, 2023)

ภาพที่ 2-21 หอนิทรรศการหอนิทรรศการคู่มือในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว
(ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-22 รูปปั้นแกะสลักของแม่ทัพ Qin Liangyu (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

Qin Liangyu (秦良玉) (ค.ศ. 1574 – 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1648) เป็นชาวอำเภอจงปัจจุบันอยู่ในฉงชิ่ง เขาแต่งงานกับ Ma Qiancheng ผู้ซื้อรุ่นที่ 13 ของอำเภอซือจู่ ในช่วงปลายราชวงศ์หมิง หลังจากที่ Ma Qiancheng ถูกสังหาร เขาได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเพื่อต่อต้านศัตรูจากภายนอก บริหารชนเผ่า และรักษาการณ์อำเภอซือจู่ ในประวัติศาสตร์จีนเขาเป็นวีรสตรีจีนคนเดียวที่ได้รับการบันทึกไว้ในชีวประวัติอย่างเป็นทางการในฐานะนายพลที่มีชื่อเสียง เครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวันของ Qin Liangyu ยังคงได้รับการเก็บรักษาและจัดแสดงในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว ขณะที่ชุดคลุมสงครามและเครื่องแบบทางการ (เครื่องแต่งกายลวดลายมังกรและหงส์) ของเขาได้รับการเก็บสะสมและจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานเขื่อนสามผา (Three Gorges Museum) นอกจากนี้ลวดลายของเสื้อคลุมมังกรและหงส์ยังถูกนำมาใช้ออกแบบหลายครั้งในสาขาวัฒนธรรมและการกีฬารวมถึงการออกแบบเครื่องแต่งกายของผู้ถือคบเพลิงโอลิมปิกปักกิ่ง ค.ศ. 2008 จะเห็นได้ว่า

Qin Liangyu ไม่ได้เป็นเพียงแค่จิตวิญญาณทางประวัติศาสตร์ของอำเภอสี่จูเท่านั้น แต่ยังเป็นบุคคลสำคัญที่เป็นตัวแทนของความแข็งแกร่งและความยืนหยัดในวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน (ภาพที่ 2-22)

3.4. การสรุปผลและวิเคราะห์ประเพณีและวัฒนธรรมในอำเภอสี่จู

ในบทนี้ได้รวบรวมประเพณีและวัฒนธรรมของชนชาติตู้เจียในอำเภอสี่จู

จากการวิเคราะห์ภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ อำเภอสี่จูถูกโอบล้อมไปด้วยภูเขาและแม่น้ำ ด้วยทรัพยากรธรรมชาติและเงื่อนไขของการทำเกษตรกรรมที่อุดมสมบูรณ์ ทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในอำเภอสี่จูใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุขและพึ่งพาตนเองได้ แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่พิเศษ จึงเป็นอุปสรรคใหญ่ในการรวมเข้ากับโลกภายนอก เนื่องจากวัฒนธรรมและศิลปะยังคงล้าหลัง และยังกำลังเผชิญหน้ากับการสูญหายของวัฒนธรรมอีกด้วย จากการวิเคราะห์สภาพภูมิอากาศ สภาพภูมิอากาศในอำเภอสี่จูเอื้อต่อการเจริญเติบโตของพืช และความแตกต่างของอุณหภูมิในตอนเช้าและตอนเย็น เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างรวดเร็ว ทำให้คนท้องถิ่นสร้างเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยและการสวมใส่เสื้อผ้าที่แตกต่างกันเพื่อรับมือกับสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง ประเพณีและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของอำเภอสี่จูเน้นไปที่เทศกาลและความเชื่อ เพลงและการเต้นรำพื้นบ้านประกอบไปด้วยความรักในชีวิตของชาวตู้เจีย ความระลึกถึงบรรพบุรุษ ความเคารพต่อธรรมชาติ และความคาดหวังต่ออนาคต ความเชื่ออันดีงามเหล่านั้นไม่เพียงแต่ถ่ายทอดออกมาทางเนื้อเพลงและกิจกรรมต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังบันทึกไว้ในเครื่องแต่งกายที่คนท้องถิ่นสวมใส่อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น ประเพณีการร้องไห้ในงานแต่งงาน ชุดแต่งงานที่เจ้าสาวสวมใส่เรียกว่า ลู่ซู่จวง และผ้าปูที่นอนที่เป็นสินสอดเป็นสิ่งทอที่เป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชนชาติตู้เจีย นอกจากนี้ประเพณีเทศกาลเช่น ปายโซ่วอู๋

และหวานหนิว ชนชาติตู้เจียจะสวมเสื้อผ้าที่เหมือนกับในชีวิตประจำวัน แต่จะมีสีสันทันและลวดลายที่วิจิตรงดงามมากกว่า ผู้ที่สืบทอดขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมเหล่านั้นมักจะเป็นผู้สูงอายุชายและหญิงของชนชาติตู้เจีย และเสื้อผ้าที่ผู้สูงอายุสวมใส่เป็นสื่อทางวัฒนธรรมที่แท้จริงและมีคุณค่ามากกว่า เครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสื้อคลุมลวดลายงูและชุดเกราะที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ที่ได้รับการเก็บรักษาอยู่ในพิพิธภัณฑ์สามโตรก เมืองฉงชิ่ง

4. ทักษะศิลป์และรูปแบบของเครื่องแต่งกายชนเผ่าตู้เจีย อำเภอสี่จู

4.1. เครื่องแต่งกายในงานแต่งงาน – ทักษะศิลป์และรูปร่างของลู่ซู่จวง

ชุดแต่งงานและลู่ซู่จวง: ลู่ซู่จวงเป็นเครื่องแต่งกายที่หญิงสาวชนชาติตู้เจียสวมใส่ระหว่างเดินทางไปแต่งงาน ลู่ซู่จวงประกอบด้วย เสื้อลู่ซู่อี กระโปรงลู่ซู่ฉุน รองเท้าลู่ซู่เสี่ย ผ้าโพกหัวลู่ซู่ฝ้า (เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า หมวกลู่ซู่เม่า) และร่มลู่ซู่सान ตามประเพณี ลู่ซู่จวงจะถูกส่งไปที่บ้านของผู้หญิงเพื่อต้อนรับสมาชิกใหม่จากทางฝ่ายชาย

ขณะเดียวกัน ลู่สู่ยจวงยังคงเป็นตัวแทนของเครื่องแต่งกายผู้หญิงชนชาติอุยเจีย ตามตำนานของชนชาติอุยเจีย พระโพธิสัตว์กวนอิมมอบสมบัติให้กับหญิงสาวชนชาติอุยเจียในรูปแบบของเครื่องแต่งกายเพื่อ “ปราบปีศาจ ปิดเป่าวิญญาณชั่วร้าย และขอพร” รูปแบบของลู่สู่ยจวงนั้นมีความยาวและใหญ่ ส่วนของเสื้อมีسابเสื้อขนาดใหญ่ แขนเสื้อขนาดใหญ่ และชายเสื้อขนาดใหญ่ ส่วนนอกปักด้วยลวดลายดอกโบตันซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งและความงดงามหรือลวดลายดอกกลิลี่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ ขอบของเสื้อเย็บด้วยสีเขียวและสีแดง ที่แสดงถึงความโชคดีและความรุ่งเรืองของหญิงสาวหลังแต่งงาน ลวดลายบริเวณแขนเสื้อใช้วิธีการปักแบบเถียวฮวาฟา (挑花法) โดยใช้ “วิธีการปักครอสติชแบบเล็ก” อย่างต่อเนื่องบนผ้า โดยเชื่อมต่อเป็นเส้นหรือสี่เหลี่ยม แล้วนำมารวมเป็นลวดลายต่าง ๆ เช่น ดอกไม้ นก ปลา และแมลง (Wang Man, 2016) (ภาพที่ 2-23)

ภาพที่ 2-23 เสื้อผ้าลู่สู่ยอี (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพ ณ พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านกุ้ยหยาง)

ภาพที่ 2-24 เครื่องแต่งกายชนเผ่ากู่เจีย และการสวมใส่ของปรมาจารย์
(ที่มาของภาพ: ภาพรวมทางวัฒนธรรมของชนเผ่ากู่เจีย)

ภาพที่ 2-25 การแสดงการร้องไห้ในงานแต่งงาน (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-26 การแสดงการร้องไห้ในงานแต่งงาน (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

กระโปรงลู่สุ่ยฉวนหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กระโปรง “ปาฝูหลั่วฉวน” (八幅罗裙) เนื่องจากทำจากผ้าแปดสีได้แก่ สีแดง ส้ม เหลือง เขียว ฟ้า คราม ม่วง และขาว นำมาประกอบเป็นแนวตั้ง ขณะเดียวกันยังเป็นตัวแทนของเครื่องแต่งกายผู้หญิงชนชาติตู่เจีย ในบันทึก “พงศาวดารโหยวหยาง” ได้บันทึกไว้ว่า กระโปรง “ปาฝูหลั่วฉวน” เดิมเป็นกระโปรงคาถาที่ถูเหล่าซือ (土老司 – พ่อมดมืออาชีพที่เฉพาะในชนชาติตู่เจีย) สวมใส่ขณะทำพิธี (ภาพที่ 2-24) หลังจาก “การเปลี่ยนแปลงระบบตู่เจียเข้าสู่การปกครองส่วนกลาง” ได้กลายมาเป็นชุดแต่งงานของหญิงสาวเมื่อแต่งงาน ตัวของกระโปรงทำจากผ้าไหม มีลวดลายและการตกแต่งแบบเดียวกันกับลู่สุ่ยจวง ขณะเดียวกัน กระโปรง “ปาฝูหลั่วฉวน” แบบดั้งเดิมที่หญิงสาวชนชาติตู่เจียสวมใส่ตามสไตล์ของราชวงศ์หยวน โดยชายกระโปรงปักด้วยลวดลายดอกไม้หรือ (Wang Man, 2016)

ลู่สุ่ยอี้มีความประณีตมาก ปากของรองเท้าทำเป็นรูป “ฟินหมา” พื้นรองเท้าส่วนมากทำจากผ้าไหมสีเขียว น้ำเงิน หรือชมพู ด้านหน้าปักด้วยดอกไม้ต่าง ๆ ลวดลายดอกไม้ ผีเสื้อ และผึ้ง ห้าสี หรือมังกรและหงส์ เปิดแมนดารินเล่นน้ำ นกนางเขนเล่นดอกบัว ที่มีความหมายว่าคู่รักที่มีความสุขและโชคดี ลู่สุ่ยอี้เป็นร่มกระดาดน้ำมันสีแดงที่ทำอย่างประณีต ซึ่งจะต้องเปิดไม่ว่าจะแดด

ออกหรือฝนตก ประการแรกเพื่อบังแสง ประการที่สองเพื่อปกปิดความอาย ขณะเดียวกัน ครอบครัวที่มีฐานะดีจะตกแต่งด้วยเครื่องประดับเงินและทองด้วย ลู่สู่ยอิเป็นผ้าเซ็ดหน้าสีเหลี่ยมสีแดงที่หญิงสาวชนชาติอุย๋เอี๋โปกศรีชะเมื่อแต่งงาน ที่เรียกว่า “ซีฟา” (喜帕) หรือ “เม้งฟา” (梦帕) ชาวอุย๋เอี๋มีตำนานว่า เมื่อเด็กผู้หญิงสวมลู่สู่ยฟาและขึ้นไปบนเกี้ยวดอกไม้ และมีความฝันที่จะเปลี่ยนเป็นทรงผมนางฟ้า ซึ่งมีความหมายว่าสวयरาวกับนางฟ้า (ภาพที่ 2-25 และภาพที่ 2-26)

4.2. ทศศิลป์และรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุ

หลังจากการเปลี่ยนแปลงระบบอุย๋เอี๋เข้าสู่การปกครองของส่วนกลาง เครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุอุย๋เอี๋และเครื่องแต่งกายสำหรับวัยกลางคนมีความแตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่และความหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนชาติอุย๋เอี๋ อำเภอสือจู้ ผู้สูงอายุยังคงรักษาการแต่งกายแบบดั้งเดิมเอาไว้ โดยพื้นฐานแล้วเสื้อผ้าของผู้สูงอายุชนชาติอุย๋เอี๋สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่ หนึ่ง เครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน และสอง เครื่องแต่งกายเก่า (เครื่องแต่งกายสำหรับใช้ในพิธีศพ) สีเสื้อผ้าของผู้สูงอายุชนชาติอุย๋เอี๋มักจะเป็นสีเรียบ ๆ ส่วนใหญ่เป็นสีขาว สีเขียวและสีดำ โดยมีแขนเสื้อขนาดใหญ่และแขนสั้นซึ่งคล้ายกับแขนเสื้อของเครื่องแต่งกายชนชาติอุย๋เอี๋แบบดั้งเดิม ซึ่งรูปร่างโดยรวมนั้นมีความเรียบง่ายกว่าคนหนุ่มสาวและวัยกลางคน และมักจะสร้างโดยลูกหลานของพวกเขา (Feng Zeming, & Ye Hongguang, 2021)

เสื้อคลุมยาว: เครื่องแต่งกายของผู้ชายสูงอายุมักจะสวมเสื้อคลุมยาว ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายที่ได้รับมรดกจากวัฒนธรรมแมนจูและฮั่น เมื่อสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้าย บางคนจะสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้ายคอต่ำ (คล้ายกับเสื้อกั๊ก) ที่ลำตัวส่วนบน ผ้าเซ็ดหน้าสีขาวพันโพกศรีชะยาวประมาณ 2.67 ถึง 3.33 เมตร ขดพันเหนือหูเป็นวงกลม เผยให้เห็นส่วนบนของศรีชะ ส่วนปลายของผ้ามาทางด้านซ้าย เพื่อให้สามารถใส่ของยาสูบเข้าไปในหมวกได้ ผ้าเสื้อคลุมที่ผู้ชายสวมใส่จะเป็นผ้าฝ้ายในฤดูหนาวที่เหลืองจะเป็นอีกสามฤดูจะเป็นหนึ่งชั้นหรือสามชั้น คอเสื้อเป็นคอต่ำ มีปกเฉียงไปด้านขวาเพื่อเป็นสายเสื้อทางตรง สายเสื้อมีกระดุม สายเสื้อทางตรงไม่มีกระดุมหรือมีกระดุมบางช่อง ช่องถั่วเป็นแบบกระดุมจวน (ประเภทของกระดุมของจีนโบราณ ส่วนมากเป็นรูปทรงการถักเชือกของจีน) ด้านนอกของเสื้อคลุมยาวพันด้วยเข็มขัด เพื่อห้อยของบุหรีผ้า ซองบุหรีหนังวัว หรือสำหรับวางยี่ตเสาไม้ไผ่และซองบุหรีหัวทองแดง ขณะเดียวกัน เพื่อยึดชายเสื้อคลุมผ้าฝ้ายที่เอาเวลาเดินและการทำงานเพื่อสะดวกในการเดินมากขึ้น (ภาพที่ 2-27)

ภาพที่ 2-27 ชายสูงอายุสวมชุดคลุมยาวแบบด้านซ้ายทับข้างนอก (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-28 ชายสูงอายุสวมเสื้อคลุม (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

เสื้อคลุม: เสื้อผ้าอีกประเภทหนึ่งสำหรับผู้ชายสูงอายุ เป็นเสื้อผ้าที่มีความสมมาตร มักเป็นสีน้ำเงิน ผลิตจากผ้าพื้นบ้าน (ผ้าหยาบจากผ้าฝ้ายแท้) ผูกผ้ากันเปื้อนไว้ที่ด้านนอกของเสื้อ และใช้แถบ (ขอบลายดอกไม้) ฝ้ายสีขาว นอกจากนี้ยังมีผู้สูงอายุที่สวมเสื้อคลุมด้านใน และสวมเสื้อคลุมหม่านจินอี (满襟衣) ไว้ด้านนอก เสื้อคลุมหม่านจินอีเป็นเสื้อผ้าที่เอาด้านขวาไว้ข้างในและด้านซ้ายไว้ข้างนอก คอต้า รัตเข็มขัด บนเข็มขัดเสียบถุงบุหรี กางเกงขาบานยาวปานกลางทำจากผ้าพื้นเมืองสีเขียวและสีฟ้า และมีส่วนรอบเอวทำจากสีขาว (ภาพที่ 2-28)

เครื่องแต่งกายสำหรับผู้หญิงชนชาติถู่เจียส่วนใหญ่จะเป็นแบบเรียบ ๆ ชอบสวมเสื้อผ้าสีเขียวและสีฟ้า เสื้อผ้าที่เอาด้านขวาไว้ข้างในและด้านซ้ายไว้ข้างนอก (右衽) แบ่งออกเป็นสองแบบคือ ไม่มีปกและปกต่ำ มีการปกปลายที่ข้อมือ ปกเสื้อ และสาบเสื้อ (ขอบเสื้อของเสื้อผ้า)

นิสัยการสวมรองเท้าของชายและหญิงสูงอายุชนชาติถู่เจียคล้ายกับนิสัยของวัยกลางคน ในช่วงแรกของวันทำงาน พวกเขาจะสวมรองเท้าแตะที่ทอด้วยฟางและปานในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อนและฤดูร้อน สวมรองเท้าแตะฟางหุ้มและถุงเท้ายาวในฤดูหนาว และรองเท้าหนังวัวทำเองในวันหิมะตกเพื่อป้องกันการลื่น พวกเขาสวมรองเท้าแตะฟางในยามว่างทุกวันจากนั้นเปลี่ยนมาเป็นรองเท้าผ้า ส่วนบนของรองเท้าผ้ามักจะมีสีน้ำเงิน เพื่อความเรียบง่าย

4.3. ทศศิลป์และรูปร่างของโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายที่เกี่ยวข้องกับ Qin Liangyu

เสื้อคลุมลายงูและหงส์: เสื้อคลุมลายงูและหงส์ของ Qin Liangyu เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง เป็นโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมชิ้นหนึ่งของประเทศ ปักด้วยผานจินชิวฮวา (盘金绣花) ผลิตจากผ้าไหม ความยาว 112 ซม. และความยาวแขนเสื้อ 96.5 ซม. ซูอี (纾衣) (เสื้อผ้า) ทำจากผ้าไหมสีเหลือง ปักด้วยผานจินชิวฮวาและจั่วเร็น (右衽- เป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของฮั่นฝู) แขนเสื้อขนาดใหญ่ ด้านหน้าและด้านหลังส่วนนอกปักเป็นลายงูสีกรงเล็บ ด้านล่างเป็นลายหงส์แบบสมมาตรด้านซ้ายและขวา ลวดลายตกแต่งด้านล่างเป็นภูเขาโซ่วซานและทะเลผู้ไท่ ด้านหน้าและด้านหลังของแขนเสื้อปักลวดลายหงส์บิน และลวดลายเมฆมงคลและลวดลายอื่น ๆ ระหว่างงูและหงส์ ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ่ง ผู้คนถูกห้ามไม่ให้ใส่สีเหลือง Qin Liangyu ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสุภาพสตรีระดับหนึ่ง จากกฎของ “หมิงฮุ่ยเตียน” (明会典) เธอได้รับอนุญาตให้สวมมงกุฎและเสื้อผ้าสีเหลือง (หมวกและเสื้อผ้า) ขณะนี้ชุดคลุมลายงูและหงส์ของ Qin Liangyu ได้รับการเก็บรักษาไว้ที่พิพิธภัณฑ์สามสโตรก เมืองฉงชิ่ง ชุดดังกล่าวประกอบด้วยตัวอย่างลวดลายหงส์บนชุดงูและชุดสาหร่ายที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทรัพย์สินทางปัญญา (IP) ซึ่งรวมไปถึงการออกแบบเสื้อที่ระลึกการวิ่งคบเพลิงโอลิมปิกที่ปักกิ่ง ประเทศจีน ค.ศ. 2008 บัตรเติมเงินของเตียนซิ่น (电信) “ภาพราชา Qin Liangyu” ในช่วงทศวรรษที่ 1930 โรงงานทอผ้าและการพิมพ์ช่างไท่เทียนฝู (上海天福印织厂) ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า “Qin Liangyu” (ภาพที่ 2-29 และ ภาพที่ 2-30)

ภาพที่ 2-29 เสื้อคลุมลายงูและหงส์ (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-30 ลวดลายงูและหงส์บนเสื้อคลุมยาว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ชุดเกราะ: ชุดเกราะของ Qin Liangyu หรือที่เรียกว่า เกราะคูยเจี๋ย (盔甲) เกิดในสมัยราชวงศ์ราชวงศ์หมิง เป็นโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมชิ้นหนึ่งของประเทศ ทำจากวัสดุผสม ความยาวของชุดเกราะคือ 162 ซม. ความยาวของแขนเสื้อคือ 113.5 ซม. ชุดเกราะประกอบด้วย หมวกเกราะเกราะไหล่เมฆ ชุดเกราะ กระโปรงเกราะ 2 ชิ้น เกราะคาดเอว 2 ชิ้น เกราะป้องกันอก 2 ชิ้นประกอบเป็นหนึ่งชุด เสื้อเกราะ เกราะไหล่เมฆ กระโปรงเกราะ เกราะคาดเอวผลิตขึ้นจากทอง ประดับด้วยฟองทองทั้งตัว ส่วนขอบประดับด้วยบล็อกทองแดงปิดทองสีเหลือง ฝังด้วยผ้าซาตินสีน้ำเงิน และบุด้วยผ้าไหมลายดอกไม้สีฟ้า (ซับในของเสื้อ) บนเกราะคาดเอว ด้านล่างต่อด้วยบล็อกทองแดงปิดทอง และบล็อกทองแดงสลักลวดลายมังกร หมวกเกราะทำจากทองแดง ด้านบนมีขนนกยูง ด้านบนเป็นปะการังสีแดง กระจกปกป้องหัวใจทำจากทองแดง กระจกเรียบไม่มีลวดลาย ขอบปิดทองสลักลายมังกร ด้านหลังบุด้วยผ้าไหมละเอียดลายดอกไม้สีฟ้า ขณะนี้ชุดเกราะหยกของ Qin Liangyu ถูกรวบรวมไว้ในพิพิธภัณฑสถานสโตรก เมืองฉงชิ่ง ด้านล่างเป็นภาพที่ผู้วิจัยถ่ายไว้ขณะสำรวจภาคสนาม (ภาพที่ 2-31 ภาพที่ 2-32 และภาพที่ 2-33)

ภาพที่ 2-31 ภาพเกราะส่วนท้อง (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-32 ดาบเอว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 2-33 เกราะหมวก (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

4.4. ภาพรวมและบทสรุปของเครื่องแต่งกายชนเผ่าตูเจีย อำเภอสือจู้

เครื่องแต่งกายชนชาติตูเจียสามประเภทที่พบทวนในบทนี้เป็นเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมที่มีความเป็นตัวแทนมากที่สุดของชนชาติตูเจีย อำเภอสือจู้ ภายในนั้นเครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุยังคงรักษาจิตวิญญาณดั้งเดิมและรูปลักษณะแบบดั้งเดิมของชนชาติตูเจีย เสื้อผ้าที่เอาด้านขวาไว้ข้างในและด้านซ้ายไว้ข้างนอกและเสื้อคลุมล้วนเป็นทั้งรูปแบบและรูปทรงเชิงสัญลักษณ์ ผ้าและภาพนำเสนอความเรียบง่าย ความเป็นจริง และการแสวงหาความหมายแท้จริงของชีวิต トラバจนถึงทุกวันนี้ ผู้สูงอายุบางคนในอำเภอสือจู้ยังคงรักษาการแต่งกายเช่นนี้ ในเครื่องแต่งกายของงานแต่งงาน วัฒนธรรมการร้องไห้ในงานแต่งงานและลู่ส่วยจงเป็นเอกลักษณ์ที่เป็นตัวแทนมากที่สุดในประเทศจีนชนชาติตูเจีย โดยเฉพาะในพื้นที่ชนชาติตูเจีย อำเภอสือจู้ มีบันทึกมากมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมการร้องไห้ในงานแต่งงาน และบันทึกของลู่ส่วยจงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการบันทึกวัฒนธรรมนี้ ในการแสดงบนเวทีขนาดใหญ่ “ภาพประทับของอุ๋หลง” ที่กำกับโดย Zhang Yimou ในฐานะผู้กำกับฝ่ายศิลป์ วัฒนธรรมการร้องไห้ในงานแต่งงานยังถูกใช้เป็นการแสดงตามวัฒนธรรมชนชาติตูเจียเพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมท้องถิ่นบนเวที เครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu เป็นโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมประจำชาติจีนซึ่งมีคุณค่าทางวัฒนธรรมอย่างมาก ขณะเดียวกัน ในฐานะวีรสตรีชนชาติตูเจีย และนายพลหญิงในประวัติศาสตร์จีน เครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu ยังบันทึกประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมและความเชื่อของชนชาติตูเจีย อำเภอสือจู้ ในการวิจัยในภายหลัง ควรศึกษาและวิเคราะห์เครื่องแต่งกายทั้งสามประเภทในด้านของผ้าและเทคโนโลยี สีและลวดลาย รวมถึงรูปแบบและรูปทรงเพื่อสำรวจคุณค่าทางสุนทรียภาพที่ลึกซึ้งมากขึ้นที่อยู่หลังเครื่องแต่งกาย

แนวคิดและหลักการที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสุนทรียภาพและการออกแบบ

สุนทรียศาสตร์เป็นสาขาวิชาที่ศึกษาแก่นแท้ของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียภาพ และยังเป็นสาขาวิชาที่ใช้สุนทรียศาสตร์ แก่นแท้ของสุนทรียภาพคือการตัดสินความงามและความน่าเกลียดของวัตถุตามบรรทัดฐานและมาตรฐานที่ถูกกำหนดโดยสุนทรียศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ การเกิดขึ้นของทฤษฎีสุนทรียศาสตร์จึงเป็นการแก้ไขประสบการณ์ทางทฤษฎีในเชิงอัตวิสัยหรือเชิงภววิสัยมากขึ้น โดยอิงจากการพัฒนาด้านสุนทรียภาพ ตลอดจนข้อดีและข้อเสียของการปฏิบัติ สุนทรียศาสตร์ให้ความสำคัญกับการศึกษากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียภาพของผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างบุคคลด้านสุนทรียศาสตร์ การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียศาสตร์ไม่เพียงแต่เป็นกระบวนการในการทำความเข้าใจกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียศาสตร์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงกระบวนการปลูกฝังทางจิตวิญญาณและกลายเป็นบุคคลที่มีสุนทรียภาพ ในกิจกรรมศิลปะและการออกแบบร่วมสมัย สุนทรียภาพในฐานะแนวทางทางทฤษฎีที่ได้รับความนิยม ได้ถูกบูรณาการ

เข้ากับสาขาต่าง ๆ ของการสร้างสรรค์ทางศิลปะ การสร้างทฤษฎี ความเป็นจิตวิญญาณ และความเชื่อ ในการสร้างสรรค์ศิลปะ การเกิดขึ้นของเครื่องแต่งกายเป็นร่องรอยทางประวัติศาสตร์ ซึ่งไม่เพียงแต่ บันทึกรอคืด แสดงถึงปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังสามารถคาดการณ์อนาคตได้อีกด้วย เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิม กรอบของสุนทรียศาสตร์มีขนาดใหญ่เกินไป ในทฤษฎีสุนทรียภาพ ลัทธิปฏิบัตินิยมของประสบการณ์ การสัมผัส การรับรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ และอื่น ๆ ซึ่งเหมาะสำหรับการ ศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายแบบดั้งเดิมนี้ ผู้วิจัยจะต้องบูรณาการตนเองเข้ากับสื่อของเครื่องแต่ง กาย วิเคราะห์และสำรวจต้นกำเนิดและคุณค่าของสื่อนี้เท่านั้น จึงจะสามารถค้นพบคุณค่า สุนทรียภาพได้ ตลอดจนการออกแบบสร้างสรรค์ในระยะยาว

1. ทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของดิวอี้

John Dewey (20 ตุลาคม ค.ศ. 1859 – 1 มิถุนายน ค.ศ. 1952) นักปรัชญา นักการศึกษา นักจิตวิทยา ปรมาจารย์ลัทธิปฏิบัตินิยมที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน และยังเป็นหนึ่งในผู้ ก่อตั้งจิตวิทยาเชิงหน้าที่และการศึกษาสมัยใหม่ ค.ศ. 1934 มีการตีพิมพ์เอกสารเชิงปรัชญา “ศิลปะคือประสบการณ์” เป็นครั้งแรก โดยถือว่าประสบการณ์ด้านสุนทรียศาสตร์เป็นแก่นแท้ของ สุนทรียศาสตร์ และเสนอทฤษฎีประสบการณ์ด้านสุนทรียศาสตร์เป็นสาขาหนึ่งของระบบ สุนทรียศาสตร์ ทฤษฎีนี้ถือเป็นจุดสูงสุดของสุนทรียศาสตร์แนวปฏิบัตินิยม นอกจากนี้ยังถูก วิพากษ์วิจารณ์และตั้งคำถามในสาขาสุนทรียศาสตร์อีกด้วย (Liu Xuan, 2020) ในวิทยานิพนธ์ระดับ ปริญญาเอก ได้ใช้กรอบการวิเคราะห์ของ Richard Shusterman เพื่อเรียบเรียงมิติทั้ง 7 ของ ประสบการณ์ทางสุนทรียภาพของดิวอี้

- 1) ความสุขทางสุนทรียภาพ
- 2) อัตลักษณ์ทางปรากฏการณ์วิทยา
- 3) บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง
- 4) การรับรู้และความรู้
- 5) ความสมบูรณ์แบบ
- 6) ระดับความเข้มข้นของความรู้สึก
- 7) การมองอย่างเจียม VS การลิ้มตนเอง

ผ่านมิติทั้งเจ็ดนี้ ทำให้เราเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าแนวคิดเรื่องสุนทรียภาพที่นำเสนอโดยดิวอี้ ไม่ใช่การแสวงหาคำจำกัดความและค่านิยมของศิลปะที่ถูกต้อง แต่เป็นการสร้างสรรค์และการ พัฒนางานศิลปะและประสบการณ์เชิงพฤติกรรมแบบเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้อง

กล่าวโดยย่อคือ ทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียภาพที่นำเสนอโดยดิวิตอีไม่ใช่ประสบการณ์เฉพาะ แต่เป็นสภาวะที่ประสบการณ์หลายมิติบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบ ยกตัวอย่างเช่น การตรวจสอบและวิเคราะห์ความงามและความน่าเกลียดของงานศิลปะ ไม่ควรจำกัดอยู่เพียงแค่ประสบการณ์ทางทฤษฎีเฉพาะ แต่ควรใช้ประสบการณ์ที่หลากหลายในเจตมิตีข้างต้น เพื่อเพิ่มความสวยงามของงานศิลปะ ขณะเดียวกัน เขาได้เสนอว่าประสบการณ์ด้านสุนทรียศาสตร์ไม่ได้ดำรงอยู่อย่างอิสระ แต่มาจากประสบการณ์ชีวิต ทฤษฎีนี้คล้ายกับการวิจัยภาคสนามในกรอบการวิจัย โดยมีพื้นฐานอยู่บนวัตถุวิจัย เน้นผลรวมของมิติและความหลากหลาย ดังนั้นแม้ว่าคำว่า “ประสบการณ์” จะมีการโต้แย้งกับความไม่แน่นอนและแนวคิดที่คลุมเครือ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าทฤษฎีประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพนั้นมีการปฏิบัติจริงและนวัตกรรมที่แข็งแกร่งสำหรับการวิจัยเครื่องแต่งกายประจำชาติ

2. ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ของ Berleant

Arnold Berleant เป็นนักทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ร่วมสมัยที่มีชื่อเสียงในสหรัฐอเมริกา ความคิดเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ของเขาแบ่งออกเป็นสองขั้นได้แก่ ขั้นแรกคือการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ทางทฤษฎีพื้นฐานของสุนทรียศาสตร์ ซึ่งรวมถึงการพัฒนาเพิ่มเติมและการขยายแนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ของคนก่อนหน้าเช่น ดิวิตอี ที่กล่าวมาข้างต้น ขั้นตอนที่สองคือการวิจัยเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์สิ่งแวดล้อม ขั้นตอนนี้จะสำรวจความสัมพันธ์และทฤษฎีเชิงสุนทรียภาพระหว่างสุนทรียศาสตร์ร่วมสมัยกับศิลปะร่วมสมัยให้ร่วมสมัยมากขึ้น แนวคิดของทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ได้รับการปรับปรุงให้สมบูรณ์และพิสูจน์ได้ในงานประพันธ์ฉบับแรก “สุนทรียศาสตร์: ปรากฏการณ์วิทยาแห่งประสบการณ์ด้านสุนทรียศาสตร์” ทฤษฎีนี้ดำเนินการผ่านการพัฒนาและแก่นขององค์ความรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ของ Berleant และยังคงกลายเป็นทฤษฎีพื้นฐานแบบสหวิทยาการที่ได้รับการอ้างอิงและพิสูจน์ให้เห็นอย่างกว้างขวางในรูปแบบศิลปะร่วมสมัย แต่อย่างไรก็ตาม ในสุนทรียศาสตร์ของเครื่องแต่งกาย ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่อ้างว่าสิ่งนี้เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีสำหรับการวิจัยเกี่ยวกับสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกาย (Song Yanxia, 2014)

ในฐานะที่เป็นสาขาหนึ่งขององค์ความรู้ทางสุนทรียศาสตร์ ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์จึงมีความครอบคลุมและมีส่วนร่วมได้เป็นอย่างสูง กระบวนการสร้างมี 3 ขั้นตอนที่ได้แก่ ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ และทฤษฎีเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ ซึ่งภายในนั้น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประสบการณ์ ข้อเท็จจริงเชิงวัตถุ ข้อเท็จจริงในการตัดสินใจ และข้อเท็จจริงเชิงสหวิทยาการ เช่นเดียวกับ การประยุกต์ใช้องค์ประกอบการสร้างและกระบวนการของทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ ในการศึกษาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย มีแนวโน้มจะได้รับองค์ความรู้ที่มีคุณค่าและความหมายมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น รวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนทรียภาพตามประสบการณ์ด้วยสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมการแต่งกายชนชาติตุ๋เจี๋ย วิเคราะห์

และอธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับปัจจัยข้อเท็จจริง 5 ประการเพื่อสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ ด้วยแนวคิด ความรู้ความเข้าใจและความรู้ที่ชัดเจน

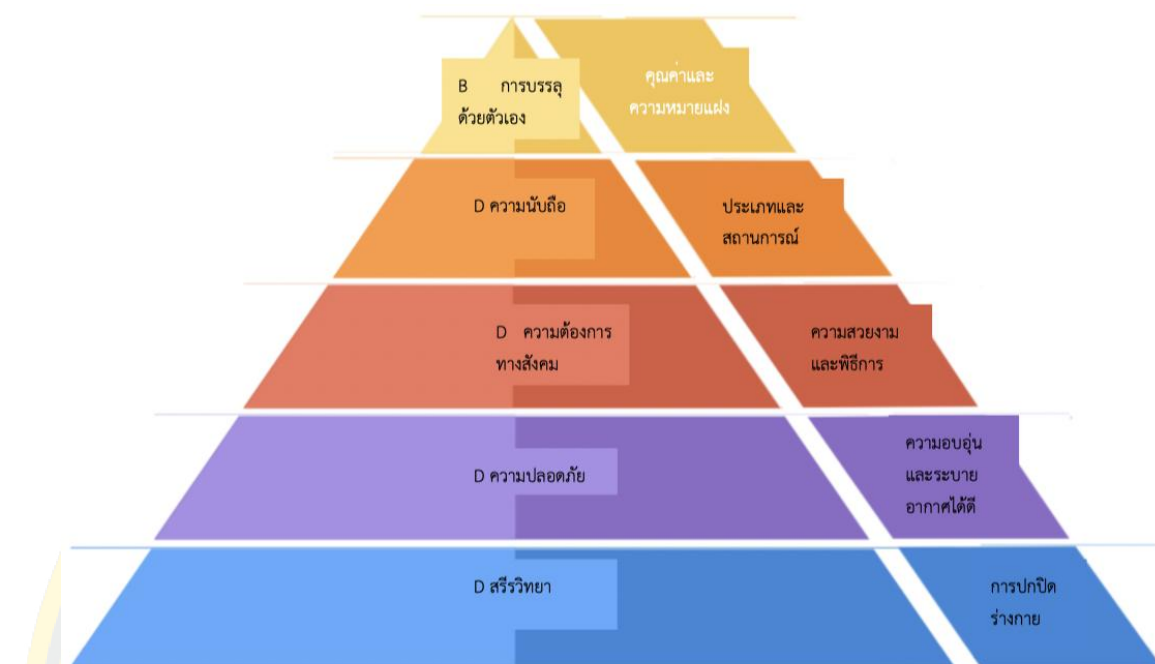
3. ทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์

ทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์เป็นทฤษฎีสำคัญที่บูรณาการระหว่างการบริโภคทางวัฒนธรรมและระดับชั้นของผู้บริโภค เสนอโดย Pierre Bourdieu นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส (Zhang Mengying, 2021) โดย Pierre กล่าวไว้ใน "ความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูด - เศรษฐกิจการแลกเปลี่ยนทางภาษา" ว่าสัญลักษณ์ของการบริโภคทางวัฒนธรรมเป็นพลังเชิงสัญลักษณ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งพลังประเภทนี้คือปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภค ในขณะที่พลังนี้ยังขึ้นอยู่กับเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม สามารถส่งเสริมวัฒนธรรมให้เป็นที่แพร่หลายได้ นอกจากนี้ในหนังสือเรื่อง "วิจารณ์ญาณในการวิพากษ์วิจารณ์สังคม" Pierre ได้สำรวจอุตสาหกรรมแฟชั่นของปารีสในช่วงศตวรรษที่ 60 และได้ข้อสรุปว่านักสร้างสรรค์และผู้ประกอบการด้านแฟชั่นในปารีสจะพิจารณาความต้องการของผู้บริโภคระดับสูงเป็นอันดับแรก และสนองความต้องการทางสุนทรียภาพของพวกเขา ซึ่งเป็นส่วนช่วยในการขับเคลื่อนแนวโน้มด้านสุนทรียภาพของผู้บริโภคระดับล่าง และนักสร้างสรรค์แฟชั่นรายอื่นๆ ที่มีความสามารถทางการเงินไม่ตายนักจะเลือกสร้างสรรค์ผลงานแฟชั่นรูปแบบใหม่เพื่อดึงดูดผู้บริโภคที่แตกต่างออกไป และค้นหากลุ่มสุนทรียภาพของตนเอง ซึ่งเบื้องหลังปรากฏการณ์การบริโภคทางวัฒนธรรมประเภทนี้คือแก่นแท้ของการบริโภคเชิงสัญลักษณ์

ในฐานะงานวิจัยสร้างสรรค์การออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์ของ Pierre มีความสำคัญเป็นอย่างมาก มีส่วนช่วยในกระบวนการวิจัยและสร้างสรรค์เพื่อสร้างกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยนี้ กล่าวคือก่อนสร้างสรรค์ผลงานควรกำหนดกลุ่มเป้าหมายของการวิจัยนี้เสียก่อน และกลุ่มเป้าหมายนี้จะต้องมีอิทธิพลสำคัญต่อการบริโภคทางวัฒนธรรม

4. ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์

ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์เป็นทฤษฎีการสร้างแรงบันดาลใจในด้านจิตวิทยาที่รวมแบบจำลองความต้องการของมนุษย์ห้าระดับ ซึ่งมักแสดงเป็นลำดับชั้นภายในพีระมิด จากด้านล่างสุดของลำดับชั้นขึ้นไป ความต้องการได้แก่ สรีรวิทยา (อาหารและเสื้อผ้า) ความปลอดภัย (ความมั่นคงในงาน) ความต้องการทางสังคม (มิตรภาพ) ความนับถือ และการบรรลุผลด้วยตนเอง แบบจำลองห้าชั้นตอนนี้สามารถแบ่งออกเป็นความต้องการที่ไม่เพียงพอและความต้องการเติบโต ลำดับชั้นแรกมักเรียกว่าความต้องการที่ไม่เพียงพอ (ความต้องการ D) ขณะที่ระดับสูงสุดเรียกว่าความต้องการเติบโต (ความต้องการ B) ค.ศ. 1943 มาสโลว์ชี้ให้เห็นว่าผู้คนจำเป็นต้องมีแรงจูงใจในการบรรลุความต้องการบางประการ และความต้องการบางประการมีความสำคัญมากกว่าความต้องการอื่น ๆ (ดังภาพต่อไปนี้)

ภาพที่ 2-34 ความเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์และหน้าที่ของเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

โครงสร้างของทฤษฎีนี้ดำเนินจากระดับล่างไปสู่ระดับที่สูงขึ้น จากมุมมองของนักวิจัยด้านศิลปะและการออกแบบ ผู้บริโภคในแต่ละระดับมีความต้องการผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันสามารถตอบสนองความต้องการในระดับที่แตกต่างกัน ดังนั้นในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ เราสามารถแยกแยะและวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายและความต้องการระดับต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถคัดกรองกลุ่มเป้าหมายในการออกแบบผลงานศิลปะได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด และช่วยกำหนดตำแหน่งและวัตถุประสงค์ของการออกแบบผลงาน ดังที่แสดงในภาพความสัมพันธ์ด้านบน

5. สรุปทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องข้างต้นจะถูกนำมาใช้ตลอดกระบวนการวิจัย ทฤษฎีสุนทรียภาพเชิงประสบการณ์ของดิอูว์และทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ของ Berleant จะถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบคุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของอำเภอสีจู้ ประการที่สอง ในกระบวนการสร้างสรรค์ของการออกแบบเสื้อผ้าที่เป็นนวัตกรรมและการออกแบบเสื้อผ้าร่วมสมัย ใช้ทฤษฎีสัมปัจจัยของสัญศาสตร์ของ Peirce เพื่อเปลี่ยนแปลงและสร้างองค์ประกอบการออกแบบอย่างลึกซึ้ง ขณะเดียวกัน ดำเนินการกำหนดตำแหน่งที่ถูกต้องโดยอิงตาม

ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ และใช้สิ่งนี้เพื่อนำมาสร้างผลงานเครื่องแต่งกายร่วมสมัยของชนชาติอุยกูร์ที่สามารถใช้งานได้จริงและสวยงามมากขึ้น

การวิจัยและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง

(Wang Ping, 2009) บทความเรื่อง “นโยบายทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์” ในวารสารหลักทางสังคมศาสตร์ เขาได้กำหนดชื่อของนโยบายทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์และแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์ งานวิจัยนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในมูลฐานการวิจัยที่สำคัญสำหรับทิศทางการวิจัยวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย ปัจจัยสี่ประการได้แก่ การพัฒนาสังคม การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมชาติพันธุ์ ทัศนคติทางสุนทรียภาพ และความเชื่อทางศาสนา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เพื่อศึกษาคุณค่าที่แท้จริงของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์ ควรเริ่มต้นจากชื่อทั้งสิ้น ขณะเดียวกัน เขายังเสนอว่า นวัตกรรมร่วมสมัยของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์ขาดความเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งมีเหตุผลคือการผสมผสานที่สวยงามของหน้าที่ด้านสัญลักษณ์และหน้าที่ด้านสุนทรียภาพไม่ได้เกิดขึ้นในการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมและไม่สามารถบรรลุการผสมผสานระหว่างสัญชาติและยุคสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวิจัยนี้เห็นด้วยกับมุมมองของ Wang Ping เป็นอย่างมาก เพื่อให้บรรลุผลการวิจัยและนวัตกรรมการออกแบบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์ จึงควรเลือกชื่อทางวัฒนธรรมที่เฉพาะเจาะจงก่อน จากการวิจัยชื่อ ทำให้เข้าใจถึงวิสัยทัศน์ภายนอกและคุณค่าที่แท้จริงของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย ดำเนินการวิจัยและวิเคราะห์เชิงลึกแทนการเน้นไปที่รูปแบบหรือลวดลายเฉพาะ ซึ่งทำให้การวิจัยเครื่องแต่งกายหยุดอยู่ที่แต่พื้นผิวเท่านั้น ไม่ได้รับคุณค่าและความหมายที่อยู่เบื้องหลังเครื่องแต่งกาย แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อให้บรรลุผลถึงการผสมผสานที่มีประสิทธิภาพระหว่างอัตลักษณ์ของชาติและความทันสมัยนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการวิจัยทางวัฒนธรรมที่มั่นคงเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ จะสามารถค้นพบวิธีการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เป็นนวัตกรรมและเปลี่ยนผลการวิจัยทางวัฒนธรรมให้เป็นผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายที่มีความสำคัญทั้งในด้านสัญลักษณ์และความงามร่วมสมัยได้อย่างไร

จากการผสมผสานระหว่างเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชนชาติอุยกูร์และการออกแบบที่ได้รับความนิยมสมัยใหม่ (Zhu Xiaoping, 2017) ได้พยายามทดลองวิจัยด้านคุณค่าในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่อง “การวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์และการออกแบบแฟชั่นเครื่องแต่งกาย” เขาได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือการเรียบเรียงและวิเคราะห์รูปแบบการแสดงออกและเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์ ส่วนที่สองคือการผสมผสานองค์ประกอบที่ได้รับความนิยมในการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชนชาติ

ผู้วิจัยมีความทันสมัยและความเป็นแฟชั่น ขณะเดียวกัน เขายังอ้างอิงถึงสีและอารมณ์ ทฤษฎีการออกแบบสี การรีโอโครงสร้าง การสร้างใหม่ เป็นต้น เป็นวิธีการออกแบบในการแปลงองค์ประกอบเครื่องแต่งกายประจำชาติให้เป็นเครื่องแต่งกายที่ทันสมัย ซึ่งเป็นกรอบการวิจัยและโครงสร้างที่มีความแปลกใหม่ในช่วงหลายปีก่อนและหลังการวิจัยนี้

การวิจัยนี้เชื่อว่ากรอบการวิจัยมีความชัดเจน ระเบียบและวิธีการวิจัยนั้นสามารถใช้ได้จริง และสามารถทำได้ ขณะเดียวกัน ในช่วงก่อนและหลังการวิจัยนี้ ยังมีกรณีศึกษาของการวิจัยเครื่องแต่งกายและทิศทางนวัตกรรมของชนชาติผู้วิจัยที่ใช้วิธีการและกรอบทางทฤษฎีที่คล้ายกัน แต่การวิจัยนี้เชื่อว่าเพื่อผสมผสานการวิจัยวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและนวัตกรรมการออกแบบที่มีประสิทธิภาพ อันดับแรกควรใช้ประโยชน์จากขอบเขตของกิจกรรมสื่อเครื่องแต่งกายให้เต็มที่ และไม่จำกัดอยู่เพียงแค่รูปแบบเฉพาะและการพึ่งพาข้อมูลที่มีอยู่ของ “ซีหลานซาผู้ (สิ่งทอของชนชาติผู้วิจัย มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม)” มากเกินไป ประการที่สอง วิธีการออกแบบจะต้องเพิ่มตัวแปรเฉพาะเช่น ตลาด ผู้บริโภค แนวโน้มด้านแฟชั่น เป็นต้น เพื่ออธิบายความหมายของแฟชั่นและความร่วมสมัย เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดตำแหน่งของการมองเห็นและตำแหน่งหน้าที่เฉพาะของการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกาย มีเพียงวิธีการเท่านั้น ที่จะสามารถบรรลุผลถึงความเป็นหนึ่งเดียวของการวิจัยและผลลัพธ์ ตลอดจนการสร้าง پایและสัญลักษณ์ที่มีประสิทธิภาพ (ดังที่ปรากฏในตารางต่อไปนี้)

ตารางที่ 2-1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกายชนชาติผู้วิจัย

ตัวแปรอิสระ		นำไปสู่	ตัวแปรตาม	
เครื่องแต่งกาย ชนชาติผู้วิจัย	กิจกรรมประจำวัน		นำไปสู่	วิธีการ ออกแบบ
	ประเพณีและความเชื่อ	การวิเคราะห์ผู้บริโภค		
	โครงสร้างทางสังคม	แนวโน้มความนิยม		

ยกตัวอย่างเช่น ศาสตราจารย์ Huang Zimian ได้เพิ่มตัวแปรให้กับในโครงการวางแผนสังคมศาสตร์ซึ่งเรื่อง “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการพิมพ์และการย้อมสีสมัยใหม่ในการออกแบบเครื่องแต่งกายชนชาติผู้วิจัย” (Huang Zimian, 2017) เขาเสนอว่านวัตกรรมและการพัฒนาเครื่องแต่งกายชนชาติผู้วิจัยควรมีความโดดเด่น ดังนั้นจึงใช้เทคนิคการพิมพ์และการย้อมสีที่ทันสมัยในการออกแบบเครื่องแต่งกายเชิงนวัตกรรม การวิจัยช่วงเริ่มต้นเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายเน้นไปที่รูปแบบและลวดลาย วิเคราะห์คุณค่าและความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของชาติ การออกแบบในภายหลังใช้การพิมพ์ดิจิทัลสมัยใหม่ การพิมพ์แบบกลับพื้นและการพิมพ์แบบแกะสลัก เพื่อให้ลวดลายของกลุ่มชาติ

พันธุ์แบบดั้งเดิมที่มีความเรียบง่ายและเป็นธรรมชาติถูกเปลี่ยนให้เป็นลวดลายที่มีคุณภาพสูงและรายละเอียดสูงพร้อมกับลดความตึงเครียดในการมองเห็น ซึ่งเปลี่ยนรูปแบบปรากฏ (Phenotype) ของลวดลายบนเครื่องแต่งกายของชนชาติถู่เจีย เพื่อตอบสนองความต้องการด้านสุนทรียภาพด้านการมองเห็นของประชาชนร่วมสมัย

การวิจัยนี้เชื่อว่าวิธีการและกรอบการวิจัยของศาสตราจารย์ Huang มีคุณค่าสำหรับการอ้างอิงอย่างมาก การวิจัยเครื่องแต่งกายของชนชาติถู่เจีย ต้องมีความตระหนักรู้ทางศิลปะและการออกแบบร่วมสมัย มีความกล้าหาญในการเปลี่ยนแปลง และใช้เทคโนโลยีสิ่งทอสมัยใหม่อย่างกล้าหาญในการออกแบบ ภายใต้เงื่อนไขของการรักษาแก่นของวัฒนธรรมการแต่งกาย ทำให้เครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียมีความใหม่ทั้งหมด เข้าสู่ขอบเขตการมองเห็นของสาธารณชนด้วยวิสัยทัศน์เชิงสุนทรียภาพใหม่ที่ทันสมัยขณะที่ยังสืบทอดวัฒนธรรม นอกจากนี้ การวิจัยนี้ยังเชื่อว่า การวิจัยเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียควรขยายขอบเขตของการวิจัย โดยอาศัยการวิจัยของศาสตราจารย์ Huang ซึ่งไม่เพียงแต่เน้นไปที่การวิจัยในด้านรูปแบบเท่านั้น แต่ยังเน้นไปที่องค์ประกอบพื้นฐานสามประการของเครื่องแต่งกายได้แก่ สี ผ้าและรูปแบบ ในการออกแบบเชิงนวัตกรรมควรพิจารณาถึงนวัตกรรมที่สมบูรณ์ขององค์ประกอบทั้งสามและเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจีย และออกแบบเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียให้เป็นผลงานใหม่ที่มีสุนทรียภาพด้านรูปทรงร่วมสมัยและงานหัตถกรรม

ทิศทางและวิธีการวิจัยที่คล้ายคลึงกับข้างต้น ยังมี “การวิจัยเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมและการออกแบบนวัตกรรมของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมชนชาติถู่เจียในทางตอนเหนือของกุ้ยโจว” (Li Jingya, 2021) บทความนี้มาจากวารสารหลักด้านสังคมศาสตร์ และยังเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญในการศึกษาเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียหลังค.ศ. 2020 เขาใช้การสืบทอดทางวัฒนธรรมมาเป็นวัตถุประสงค์ในการวิจัย และนำเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียในทางตอนเหนือของกุ้ยโจวมาเป็นวัตถุประสงค์ ตลอดจนเสนอปัญหาเชิงปฏิบัติและแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการสืบทอดเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียในท้องถิ่นอย่างละเอียด เขาเชื่อว่าปัญหาการสืบทอดเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียในท้องถิ่นเน้นไปที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่ขาดความมั่นใจทางวัฒนธรรม ตลอดจนการติดขัดความเชิงลบของกลุ่มชาติพันธุ์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของชนชาติถู่เจียในท้องถิ่นว่า “ล้าหลัง” และ “ล้าสมัย” วิธีแก้ไขปัญหาคือการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในกระบวนการนวัตกรรมเครื่องแต่งกาย เพื่อรักษาสุนทรียภาพและคุณค่าของเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจีย แนะนำคุณค่าทางวัฒนธรรมที่ถูกต้อง รักษาและเคารพคุณค่าที่เป็นนามธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียอย่างสมบูรณ์ ขณะเดียวกันก็ผสมผสานเข้ากับสุนทรียศาสตร์ร่วมสมัย เช่นการรักษางานหัตถกรรมและลวดลายแบบดั้งเดิมเข้ากับรูปร่างและรูปแบบสุนทรียภาพสมัยใหม่

งานวิจัยนี้เห็นด้วยกับทฤษฎีและมุมมองนี้อย่างมาก การวิจัยเครื่องแต่งกายร่วมสมัย โดยเฉพาะการวิจัยทางวิชาการระดับสูง ไม่ควรหยุดอยู่แค่การวิจัยด้วยภาพในรูปแบบศิลปะบางรูปแบบเท่านั้น แต่ควรใช้วิธีการข้ามสาขาและวิธีการวิจัยแบบผสมผสาน ตัวอย่างเช่น หากวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้คือการสืบทอดทางวัฒนธรรม การวิจัยเครื่องแต่งกายไม่สอดคล้องกับการออกแบบเครื่องแต่งกายอีกต่อไป แต่เป็นการวิจัยในมุมมองมหภาค เช่น อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม การจัดการทางวัฒนธรรม และการพัฒนาวัฒนธรรม แม้ว่าเครื่องแต่งกายที่เป็นนวัตกรรมจะยังคงใช้เครื่องแต่งกายเป็นสื่อนี้จะแสดงคุณค่าทางวัฒนธรรมในขั้นสุดท้าย กล่าวโดยสรุปคือ การศึกษาเครื่องแต่งกายชนชาติผู้เจี๋ยควรเลือกส่วนที่สำคัญ รักษาคุณค่าที่มีประสิทธิภาพ และกำจัดรูปแบบที่ไม่สอดคล้องกับสุนทรียภาพร่วมสมัย

สุดท้าย เกี่ยวกับแนวคิดการวิจัยเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์เครื่องแต่งกายของชนชาติผู้เจี๋ย ผู้วิจัยได้อ่านและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ของ Dr. Yang Ting อย่างละเอียด มหาวิทยาลัยซีหนานถือเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีนที่มีศูนย์วิจัยด้านสุนทรียศาสตร์ งานวิจัยของ Dr. Yang Ting ยังได้รับอิทธิพลจากมหาวิทยาลัยเก่าของเขาอีกด้วย “การวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมสุนทรียภาพชนชาติผู้เจี๋ย” (Yang Ting, 2010) และเป็นนักวิจัยยุคแรก ๆ ที่เสนอการวิจัยเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมชนชาติผู้เจี๋ย งานวิจัยของเขาได้รวบรวมและวิเคราะห์วัฒนธรรมชนชาติผู้เจี๋ยในพื้นที่ต่าง ๆ โดยคำนึงถึงบริบททางประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจการเมือง ประเพณีและความเชื่อ ศิลปะพื้นบ้าน และมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชนชาติผู้เจี๋ย (ติกเตี้ยวเจี๋ยวโหลว ฝ้าทอ การร้องเพลงและการเต้นรำ) และดำเนินการวิเคราะห์และเรียบเรียงระหว่างสุนทรียศาสตร์ สังคมวิทยา มานุษยวิทยาและสาขาวิชาอื่น ๆ ซึ่งถือว่าการสรุปเนื้อหาทางวิชาการที่สำคัญเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์และวัฒนธรรมชนชาติผู้เจี๋ย การวิจัยเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์และวัฒนธรรมชนชาติผู้เจี๋ยในภายหลังนั้นยังคงได้รับการปรับปรุงและวิจัยต่อไป แต่อย่างไรก็ตาม มีนักวิจัยเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่นำมาประยุกต์ใช้กับการวิจัยเครื่องแต่งกาย

งานวิจัยนี้เห็นด้วยกับแนวคิดการวิจัยของ Dr. Yang Ting และเชื่อว่าแนวคิดการวิจัยข้ามสาขาวิชาในหลายมิติควรเป็นนวัตกรรมในการวิจัยสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย นอกจากนี้ยังเป็นความเชื่อ ภูมิปัญญา จิตวิญญาณของกลุ่มชาติพันธุ์ ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงการแสวงหาและการพัฒนาทางเทคโนโลยี ซึ่งเนื้อหาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นในเครื่องแต่งกายอย่างสมบูรณ์ หากเราต้องการรักษาความหมายแฝงทางจิตวิญญาณของเครื่องแต่งกายชนชาติผู้เจี๋ย เราไม่ควรหยุดอยู่เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่ควรวิเคราะห์และทำความเข้าใจความหมายแฝงของเอกลักษณ์ด้านการมองเห็นเหล่านั้นจากปัจจัยข้างต้นแทน อีกแง่หนึ่ง Dr. Yang Ting ได้ดำเนินการวิจัยชนชาติผู้เจี๋ยในภูมิภาคต่าง ๆ นี่จึงเป็นแนวคิดที่การวิจัยนี้เห็นด้วย ชนชาติผู้เจี๋ยในพื้นที่ที่แตกต่างกันก็มีขั้นตอนและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน จึงไม่สามารถดำเนินการสรุปได้ สิ่งนี้จึงเป็นเหตุผลว่า

เหตุใดการศึกษาเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายชนชาติอุยกูร์จึงมีส่วนสำคัญในการสร้างเอกลักษณ์
สัญลักษณ์และเครื่องหมาย ในการวิจัยและการออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย ความเป็นภูมิภาค
ความแตกต่างเป็นปัจจัยสำคัญว่าเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมสามารถนำไปสู่สุนทรียภาพที่ได้รับความนิยม
และสร้างความแตกต่างได้หรือไม่

การสรุปบท

บทนี้ได้ดำเนินการสรุปผลได้ในสามด้าน โดยรับแนวคิดและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับ
สุนทรียศาสตร์และวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายในอำเภอซือจู่ในสามด้านได้แก่ ประการแรก การวิจัยนี้
ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นมาที่เกี่ยวข้องกับชนชาติอุยกูร์ในอำเภอซือจู่ เรียบเรียงภูมิหลังทาง
ประวัติศาสตร์และสิ่งแวดล้อม เอกลักษณ์ด้านประเพณี และสภาพความเป็นอยู่ของชนชาติอุยกูร์
ในอำเภอซือจู่ ตลอดจนข้อมูลและวัสดุที่เป็นตัวแทนมากที่สุดภายใต้ภูมิหลังนี้ โดยแบ่งออกเป็นเครื่อง
แต่งกายสำหรับผู้สูงอายุที่มีการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมมากที่สุด วัฒนธรรมการแต่งงานและคู่ส่วยจวง
ซึ่งมีเอกลักษณ์ทางประเพณีมากที่สุดของชนชาติอุยกูร์ เครื่องแต่งกายของ Qin Liangyu
ที่เป็นโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้เป็นการสนับสนุนด้านข้อมูลที่สำคัญสำหรับ
การวิจัยนี้ ประการที่สอง การวิจัยนี้ได้รับข้อมูลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวัฒนธรรมเครื่อง
แต่งกายชนชาติอุยกูร์ อำเภอซือจู่ โดยแบ่งออกเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียภาพ เพื่อวิเคราะห์
คุณค่าทางสุนทรียภาพด้านการมองเห็นของเครื่องแต่งกายและคุณค่าทางสุนทรียภาพแท้จริงที่อยู่
เบื้องหลัง เอกลักษณ์ด้านการมองเห็น ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการ
ผสมผสานระหว่างการออกแบบและการตลาด เพื่อสร้างเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่มีคุณค่าทาง
สุนทรียภาพของชนชาติอุยกูร์ ประการที่สาม งานวิจัยนี้ได้ทบทวนการวิจัยของทิศทางการวิจัยเดียวกัน
เพื่อเปรียบเทียบข้อได้เปรียบและข้อเสียของการวิจัยที่มีอยู่ เสนอเป็นจุดนวัตกรรมของการวิจัยนี้
ขณะเดียวกันยังเสนอวิธีการวิจัยและแนวคิดของจุดบกพร่องจากการวิจัยก่อนหน้านี้

บทที่ 3

คุณค่าทางสุนทรียภาพและกระบวนการออกแบบ

บทนี้แบ่งออกเป็นสองส่วนได้แก่ การวิเคราะห์และการออกแบบเชิงสร้างสรรค์ ส่วนแรกคือการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารและข้อมูลการสำรวจภาคสนาม อันดับแรก ดำเนินการวิเคราะห์สุนทรียภาพโดยใช้ทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของดิออตตามข้อมูลเอกสารและบทสรุปผลในบทที่ 2 รับความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียภาพทั้ง 7 มิติของเครื่องแต่งกายชนชาติญีเอเซีย อำเภอสีจู่ประการต่อมา ตามข้อบกพร่องของเอกสารและงานวิจัยที่มีอยู่ ทฤษฎีข้อเท็จจริงทางสุนทรียศาสตร์ของ Berleant ถูกนำมาใช้เป็นกรอบและข้อกำหนดของการสำรวจภาคสนาม ข้อมูลการสำรวจภาคสนามจะค่อย ๆ ถูกบันทึกในระดับข้อเท็จจริง 5 ระดับ รับความรู้ที่เกี่ยวข้องคุณค่าทางสุนทรียภาพของการแต่งกายชนชาติญีเอเซีย อำเภอสีจู่ใหม่ทั้งหมด ประการถัดไป จากความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับคุณค่าทางสุนทรียภาพ ดำเนินการวิเคราะห์เอกลักษณ์ทางการมองเห็นของเครื่องแต่งกายทั้งสามประเภทที่กล่าวถึงในบทที่ 2 เอกลักษณ์ทางการมองเห็นได้แก่ รูปร่างและรูปทรง สีและลวดลาย เนื้อผ้าและเทคนิค ประการสุดท้าย ดำเนินการสรุปเนื้อหาการวิเคราะห์และคำแนะนำในการออกแบบเชิงสร้างสรรค์

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนของการออกแบบเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรับแนวคิดและวิธีการสร้างสรรค์ประการแรก ต้องวิเคราะห์และสรุปความแตกต่างระหว่างเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและเครื่องแต่งกายร่วมสมัย ประการที่สอง ใช้ทฤษฎีสัมผัสปัจจัยเป็นกรอบทางทฤษฎี นำประสบการณ์และความรู้ความเข้าใจของผู้วิจัยผสมผสานเข้ากับแนวคิดในการสร้างสรรค์ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสัญลักษณ์ วัตถุ และวิทยาการ เพื่อให้ได้อารมณ์และคุณค่าในการออกแบบ ประการที่สาม วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายของผลงานตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ สุดท้าย จากการวิเคราะห์ทั้งสามประเด็นข้างต้น รับแนวคิดและทิศทางการออกแบบสร้างสรรค์ เพื่อวาดภาพร่างกายออกแบบสร้างสรรค์ (สุดท้าย จะมีการแสดงกระบวนการสร้างสรรค์และผลงานเครื่องแต่งกายร่วมสมัยหลังจากสอบเค้าโครง)

การวิเคราะห์สุนทรียภาพของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียจากเจ็ดมิติ

ในบทนี้ใช้ทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของดิอู๋บูรณาการเข้ากับการสำรวจภาคสนามก่อนหน้านี้อ และการวิเคราะห์วรรณกรรมในบทที่ 2 เพื่อวิเคราะห์วัตถุทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายทั้งสามในบทที่ 2 จากเจ็ดมิติ และรับคุณค่าทางสุนทรียภาพทางอารมณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย ชนชาติถู่เจียในอำเภอซือจู่ ด้านล่างนี้เป็นการวิเคราะห์เครื่องแต่งกายและคำสำคัญที่เกี่ยวข้องของแต่ละมิติในรูปแบบของตารางทั้งเจ็ด และใช้ข้อความเพื่อวิเคราะห์และสรุป

1. ความสุขทางสุนทรียภาพ

ความสุขทางสุนทรียภาพ หมายถึง ความรู้สึกความสุขทางจิตใจของแต่ละบุคคลที่ได้รับจากการกระตุ้นทางสุนทรียภาพ ประกอบไปด้วยสามระดับคือ ความสุขของการรับรู้ทางสุนทรียภาพ ความสุขของความตระหนักรู้ทางสุนทรียภาพ และความสุขของจิตวิญญาณทางสุนทรียภาพ ความสุขของการรับรู้ทางสุนทรียภาพเป็นขอบเขตล่างสุด และเป็นความรู้สึกตามสัญชาตญาณที่มีอคติต่อหน้าที่ด้านการรับรู้ ความสุขของความตระหนักรู้ทางสุนทรียภาพเป็นความรู้สึกเชิงสุนทรียภาพที่สร้างความสุขภายในอันเนื่องมาจากความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับวัตถุ ความสุขของจิตวิญญาณทางสุนทรียภาพเป็นสภาวะสูงสุด หมายถึง สภาวะสุนทรียภาพที่เกิดจากเสียงสะท้อนและการสะท้อนปัจจัยทางจิตวิทยาขั้นสูง เช่น ค่านิยมทางศีลธรรม ค่านิยมและความเชื่อ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจะละทิ้งความพึงพอใจตามสัญชาตญาณซึ่งได้รับผลกระทบจากปัจจัยเชิงอัตวิสัย การวิเคราะห์ความพึงพอใจด้านสุนทรียภาพของวัตถุเครื่องแต่งกายเป็นหลักจากสองประการคือ ความสุขของความตระหนักรู้ทางสุนทรียภาพและความสุขของจิตวิญญาณทางสุนทรียภาพ

ตารางที่ 3-1 ความสุขทางสุนทรียภาพ

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ความสุขทางสุนทรียภาพ
 <p data-bbox="518 1921 630 1971">ชุดน้ำค้ำ</p>	<p data-bbox="885 1487 1412 1982">ชุดน้ำค้ำเป็นชุดที่หญิงสาวชาวถู่เจียสวมใส่เมื่อแต่งงาน ตามธรรมเนียมของชนชาติถู่เจีย ชุดน้ำค้ำหมายถึงคำอวยพร ความเป็นสิริมงคล และการแต่งงานที่มีความสุข</p> <p data-bbox="885 1720 1412 1982">ความสุขทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชุดน้ำค้ำอยู่ที่ค่านิยมของชุด ซึ่งเป็นผลผลิตจากมรดกทางวัฒนธรรมของชนชาติถู่เจีย โดยแม่จะเย็บชุดแต่งงานให้กับลูกสาว และมีผ้าห่มลายดอกไม้พื้นเมืองเป็นสินสอด ขณะเดียวกัน</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ความสุขทางสุนทรียภาพ
	<p>ลูกสาวก็ได้เรียนรู้ฝีมือการตัดเย็บจากแม่และสืบทอดให้กับคนรุ่นต่อไป ดังนั้น ชุดน้ำค้างจึงไม่เพียงแต่เป็นชุดแต่งงานเท่านั้น แต่ยังเป็นความเชื่อที่ชนชาติถู่เจียให้ความสำคัญในพิธีแต่งงานอีกด้วย รูปแบบการสืบทอดภายในครอบครัวจากรุ่นสู่รุ่น แสดงให้เห็นถึงความน่าเสียดายที่วัฒนธรรมดั้งเดิมในสมัยปัจจุบันค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยการพัฒนาของเทคโนโลยีสมัยใหม่</p>
 <p>เครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุ: เสื้อคลุมยาว เสื้อกระดุมสองแถว</p>	<p>เครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ถูกมองข้ามได้ง่ายในการศึกษาเครื่องแต่งกายของชนชาติถู่เจีย โดยแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบหลัก คือ เสื้อคลุมยาวและเสื้อกระดุมสองแถวตามพื้นฐานของวัฒนธรรมแมนจูและฮั่น</p> <p>รูปแบบการสวมใส่ของชุดตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุในการทำเกษตรกรรมและการเดินทางในแต่ละวัน</p> <p>ความสุขทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุนั้นอยู่ที่คุณค่าด้านศิลปกรรมตามประเพณีเสื้อผ้าเหล่านี้มักตัดเย็บหรือจัดเตรียมโดยลูกๆ ของพวกเขา แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูในวัฒนธรรมจีน ในขณะเดียวกัน รูปแบบของชุดที่มีความหลวม เน้นสีฟ้าและสีขาวเป็นหลัก ตลอดจนผ้าพื้นเมืองของชนชาติถู่เจีย ล้วนให้ความสำคัญและเอาใจใส่ชีวิตของผู้สูงอายุ ปัจจุบันการออกแบบเสื้อผ้าร่วมสมัย ยังขาดความเอาใจใส่ผู้สูงอายุอย่างเห็นได้ชัด จึงควรมีการสร้างสรรค์โดยพิจารณาจาก รูปแบบ</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ความสุขทางสุนทรียภาพ
	<p>ประโยชน์ใช้สอย ความสะดวกสบาย และด้านอื่นๆ เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุของชนชาติญี่ปุ่น</p>
 <p>เสื้อคลุมลายนกกฟีนิกซ์และงูเห่าของจีนเหลือง</p>	<p>เสื้อคลุมลายงูเห่าและนกกฟีนิกซ์ของจีนเหลืองอยู่เป็นมรดกตกทอดทางวัฒนธรรมของประเทศจีน โดยมีความสำคัญและเป็นที่ยอมรับว่า เสื้อคลุมยาวผืนนี้ปักด้วยเส้นไหมเป็นลวดลายต่างๆ เช่น มังกร นกกฟีนิกซ์ เมฆมงคล และลวดลายอื่น ๆ ที่ห้ามมิให้บุคคลทั่วไปใช้ ในขณะเดียวกันยังมีการใช้สีเหลืองที่ใช้สำหรับราชวงศ์เพียงเท่านั้น จะเห็นได้ว่า การมีอยู่ของเสื้อผืนนี้ แสดงให้เห็นถึงคุณูปการอันยิ่งใหญ่ของจีนเหลืองที่มีต่ออำเภอสือจู้</p> <p>ความสุขทางสุนทรียภาพของเสื้อคลุมลายงูเห่าและนกกฟีนิกซ์นั้นอยู่ที่ความเชื่อ มังกรและนกกฟีนิกซ์เป็นตัวแทนของบพบาทที่โดดเด่นที่สุดในเพศชายและหญิง จากนายพลจีนเหลืองจะเห็นได้ว่าแม้เขาจะเป็นผู้หญิง แต่กลับมีความกล้าหาญพอๆ กับผู้ชาย ด้วยความสามารถในการปกป้องประชาชน และความมุ่งมั่นที่จะยืนหยัดแทนสามีเพื่อรักษาอำเภอสือจู้เอาไว้ เช่นเดียวกับเมืองฉงชิ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของอำเภอสือจู้ ชาวจีนมักเปรียบเทียบผู้หญิงฉงชิ่งกับพริก ซึ่งหมายถึงผู้หญิงที่กระตือรือร้นและมีชีวิตชีวาเหมือนกับพริก</p> <p>ดังนั้น ความเชื่อที่มีอยู่ในเสื้อคลุมลวดลายงูเห่าและนกกฟีนิกซ์จึงไม่ใช่แค่ความกล้าหาญและความซื่อสัตย์ที่วัฒนธรรมญี่ปุ่นทิ้งไว้เพียงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความเชื่อที่ว่าผู้หญิงฉงชิ่ง</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ความสุขทางสุนทรียภาพ
	แสวงหาความกระตือรือร้น กล้าได้กล้าเสีย และกล้าหาญอีกด้วย เสื้อคลุมลวดลายงู เหลื่อมและนกฟีนิกซ์จึงเป็นเครื่องแต่งกายทาง วัฒนธรรมชิ้นสำคัญที่สามารถเชื่อมโยง ประวัติศาสตร์ในอดีตและปัจจุบันได้

2. ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา

ลักษณะเด่นของปรากฏการณ์วิทยาคือการใช้กรอบและโครงสร้างที่แหวกแนวเพื่อก้าวข้ามความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลกับความเป็นสากล ปรากฏการณ์และแก่นแท้ของปรัชญาตะวันตกแบบดั้งเดิม ในทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ ปรากฏการณ์วิทยาไม่ได้ถูกจัดว่าเป็น “ปรากฏการณ์” เฉพาะด้านเท่านั้น แต่เสนอว่าปรากฏการณ์และการรับรู้เกี่ยวกับสุนทรียภาพถูกนำมารวมเข้าเป็นกระบวนการเชิงโต้ตอบ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียภาพที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ เครื่องแต่งกายชนชาติผู้เจียส่วนใหญ่อสร้างขึ้นตามขนบธรรมเนียมและความต้องการพื้นที่ฉาก ดังนั้นการวิจัยนี้จะวิเคราะห์เอกลักษณ์ทางปรากฏการณ์ทางสุนทรียภาพจากสิ่งแวดล้อม พื้นที่และเวลาที่อยู่โดยรอบเครื่องแต่งกาย

ตารางที่ 3-2 ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา
 <p data-bbox="478 1534 662 1579">พิธีแต่งงานรำไห่</p>	<p data-bbox="869 459 1380 2038">การแต่งงานรำไห่เป็นประเพณีและพิธีกรรมที่สำคัญของชนชาติภูเจีย และยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติอีกด้วย การรำไห่ในพิธีแต่งงานเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในพิธีแต่งงานของชนชาติภูเจีย โดยเจ้าสาวจะสวมชุดน้ำค้ำงและใส่ผ้าโพกหัวน้ำค้ำงไว้บนศีรษะเพื่อดำเนินพิธีแต่งงานให้สำเร็จลุล่วงร่วมกับญาติพี่น้อง เพื่อน และเพื่อนบ้าน ดังนั้น การรำไห่จึงมักเกิดขึ้นก่อนเริ่มพิธีแต่งงานในบ้านของพ่อแม่หรือในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งที่ต้องจากไป โดยในระหว่างพิธีแต่งงาน หญิงสาวทำใจไม่ได้ที่จะต้องทิ้งพ่อแม่ รู้สึกขอบคุณพ่อแม่หรือพ่อแม่ถึงเลที่จะต้องทิ้งลูกสาวและกังวลกังวลเกี่ยวกับชีวิตในอนาคตของลูกสาว ล้วนเป็นความรู้สึกปกติที่เกิดขึ้นได้ในพิธีแต่งงาน ดังนั้น พิธีแต่งงานรำไห่ของชาวภูเจียจึงมีความเรียบง่ายและจริงใจ อย่่างไรก็ตาม ในพิธีแต่งงานรำไห่ก็มีกฎเฉพาะเช่นกัน เช่น เนื้อเพลงที่ใช้ร้องให้แก่พ่อแม่ พ่อแม่ร้องให้แก่ลูกสาว หรือเพลงที่ญาติและเพื่อนๆ ร้องให้แก่ผู้หญิงที่กำลังจะกลายมาเป็นเจ้าสาว เนื้อหาเพลงเหล่านี้เพิ่มความศักดิ์สิทธิ์ ความสำคัญ และความน่าเคารพให้กับพิธีแต่งงานรำไห่ ดังนั้น ชุดน้ำค้ำงจึงไม่ได้เป็นเพียงเครื่องแต่งกายเท่านั้น แต่ยังเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเพณีงานแต่งงานของชนชาติภูเจียอีกด้วย ประเพณีแต่งงานรำไห่ถูกสร้างสรรค์และจัดอยู่ในการแสดงพื้นบ้านขนาดใหญ่ โปรเจกต์</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา
	"ความประทับใจในอุ้งหล่ง" ซึ่ง กำกับโดยผู้กำกับจางอี้โหมว มีการบูรณาการเทคโนโลยี 4D และนักเต้นมีออาซีฟ นอกจากนี้ยังใช้ภูเขาเป็นฉากในการแสดง ด้วยเหตุนี้ ประเพณีแต่งงานร่ำให้จึงมีการแสดงและการเผยแพร่ในวงกว้างมากยิ่งขึ้น ดังภาพในภาคผนวก
 <p data-bbox="459 1236 683 1281">ชุดเกราะฉินเหลียงยู่</p>	ชุดเกราะเป็นเครื่องแต่งกายของนักรบ ชุดเกราะของนายพลฉินเหลียงยู่ถูกจัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ์ซานเสียงฉิง และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมชิ้นหนึ่งของประเทศ ชุดเกราะนั้นสัมพันธ์กับสนามรบ สงคราม และนักรบ ซึ่งจากลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยาของชุดเกราะได้ข้อสรุปในด้านต่างๆออกมา ดังนี้ ความกล้าหาญ ความศรัทธา และจิตวิญญาณแห่งความสู้ไม่ถอย นอกจากนี้ ยังเป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของวีรสตรีชนชาติอุ่เจียที่ปกป้องผืนแผ่นดินและประชาชนอีกด้วย

3. บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง

(Transformational Theory and Demarcational Theory) บทบาทของแนวคิดมี

ความสำคัญอย่างยิ่งในศิลปะ โดยเป็นแนวทางในการแบ่งประเภท การชี้แนวทางอารมณ์ การแบ่งหน้าที่และวิธีการออกแบบงานศิลปะ วัตถุประสงค์ของทฤษฎีการกำหนดขอบเขตใช้เพื่อกำหนดอธิบายและพิสูจน์การแบ่งประเภททางศิลปะที่มีอยู่อย่างชัดเจน และเพื่อรักษา “ความบริสุทธิ์” ของงานศิลปะให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงกลับตรงข้ามกัน โดยมีจุดประสงค์คือ จะสามารถนำพื้นที่ที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตของศิลปะแบบดั้งเดิมมาจัดไว้ในประเภทของศิลปะได้อย่างไร ดังนั้นในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะเน้นไปที่การวิเคราะห์เครื่องแต่งกายของชนชาติอุ่เจียที่คนทั่วไปไม่ค่อยรู้จักและที่เรียกว่า “เก๋าและล่าสมัย” เพื่อวิเคราะห์และพิสูจน์ศิลปะของเครื่องแต่งกาย

ตารางที่ 3-3 บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง
 <p data-bbox="316 987 804 1032">คุณยายชาวภูเจียสวมเครื่องแต่งกายผู้สูงอายุ</p>	<p data-bbox="858 465 1399 1187">เครื่องแต่งกายที่ผู้สูงอายุชาวภูเจียสวมใส่มีกลิ่นอายของราชวงศ์แมนจูและอื่นอย่างเข้มข้น สืบเชื้อที่พาดไปทางด้านขวายังคงเป็นหนึ่งในรูปแบบที่เป็นตัวแทนของเครื่องแต่งกายชุดฮั่นฝู มาจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ในการออกแบบศิลปะเสื้อผ้าร่วมสมัย เสื้อผ้าผู้สูงอายุของชาวภูเจียยังไม่ถูกจัดอยู่ในสาขาศิลปะ ในความเป็นจริง นอกเหนือจากสีที่เรียบง่ายแล้ว การปักรูปแบบชุดฮั่นฝู ตลอดจนหมวกที่ใช้งานได้จริงในการตกแต่งเสื้อผ้าของผู้สูงอายุถือเป็นแก่นแท้ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติภูเจีย และควรเป็นแรงบันดาลใจสำคัญสำหรับการสร้างสรรค์วัฒนธรรมเสื้อผ้าของชนชาติภูเจีย</p>

4. การรับรู้และความรู้

ในทฤษฎีประสบการณ์เชิงสุนทรียภาพมีการอภิปรายว่า สุนทรียศาสตร์ของงานศิลปะที่เกี่ยวข้องเกี่ยวข้องกับความรู้ของผู้ชื่นชมหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น หากผู้ชื่นชมมีความรู้เฉพาะด้านศิลปะมาชมดนตรีของบีโธเฟินและภาพวาดของดา วินชี พวกเขาจะสามารถชื่นชมผลงานศิลปะที่ถูกต้องได้ แต่ก็มีเกณฑ์สำหรับบุคคลทั่วไปในการเรียนรู้ เช่นนั้นแล้วสุนทรียภาพของศิลปะของบุคคลทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพมีความถูกต้องหรือไม่ ทฤษฎีประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพเชื่อว่านอกเหนือจากความรู้แล้ว การรับรู้ยังเป็นวิธีการที่ตรงที่สุดสำหรับสาธารณชนในการชื่นชมผลงานศิลปะ ดังนั้น นักวิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์เครื่องแต่งกายของชนชาติภูเจียจากสองมุมมอง ได้แก่ การรับรู้และความรู้ และรับความแตกต่างระหว่างสุนทรียภาพทางศิลปะและสุนทรียภาพของคนทั่วไป

ตารางที่ 3-4 การรับรู้และความรู้

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์การรับรู้และความรู้
 <p data-bbox="351 1041 782 1153">การค้าการขนส่งเกลือของชนชาติตูเจียว (จุดชมวิว)</p>	<p data-bbox="869 414 1404 1187">การรับรู้: การรับรู้ต่อเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิม ทั้ง 3 ประเภททางด้านซ้ายนั้นมาจากการรับรู้ด้านความรู้สึกรวมถึงการรับชม เครื่องแต่งกายปรากฏลักษณะทางประวัติศาสตร์ และแตกต่างจากเครื่องแต่งกายร่วมสมัยเป็นอย่างมาก เครื่องแต่งกายร่วมสมัยจะเน้นในเรื่องของเทรนด์ แฟชั่น แนวคิด และเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่แทบจะไม่ปรากฏอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมในภาพทางด้านซ้าย หากนำเครื่องแต่งกายทางด้านซ้ายมาจัดแสดงเพียงลำพัง ความน่าดึงดูดต่อสาธารณชนจะลดน้อยลงเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและความต้องการทางสุนทรียภาพของประชาชนในยุคปัจจุบันที่แตกต่างออกไป</p>
 <p data-bbox="319 1792 813 1948">กระโปรงหมอผีชาวตูเจียว ต่อมาปรับปรุงเป็นกระโปรงหลัวปาแปดจีบ (ชุดแต่งงานของสตรีตูเจียว)</p>	<p data-bbox="869 1220 1404 2027">ความรู้: คุณค่าของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมทั้งสามประเภททางด้านซ้าย ได้มีการอธิบายไว้อย่างชัดเจนในบทข้างต้นแล้ว ในสายตาของศิลปินและนักวิชาการเครื่องแต่งกายเหล่านี้เป็นโบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมดั้งเดิม หากมีความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ และประสบการณ์ด้านสุนทรียศาสตร์ในการรับชมเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมเหล่านี้ จะค้นพบว่าเครื่องแต่งกายเหล่านี้มีความซาบซึ้งจริงใจ และเป็นต้นกำเนิดของเสื้อผ้าร่วมสมัยที่สาธารณชนมองเห็นในยุคปัจจุบัน</p> <p data-bbox="869 1881 1404 2027">สรุป: สุนทรียภาพของเสื้อผ้าแบบดั้งเดิมจำเป็นต้องมีความรู้ในระดับหนึ่ง ดังนั้น ศิลปินและนักวิจัยจึงควรเข้าใจคุณค่าของเครื่องแต่ง</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์การรับรู้และความรู้
 <p data-bbox="288 786 842 831">เสื้อคลุมลายงูเหลือมและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงอยู่</p>	<p data-bbox="868 349 1399 786">กายดังกล่าวอย่างถูกต้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแรงบันดาลใจและแนวคิดในการออกแบบ ตลอดจนสร้างสรรค์ผลงานเครื่องแต่งกายที่ผู้คนในสมัยปัจจุบันมีความเข้าใจและให้การยอมรับ เพื่อช่วยอนุรักษ์และปกป้องเครื่องแต่งกายดั้งเดิมเหล่านี้ ในขณะที่เดียวกันยังช่วยให้ผู้คนมีความเข้าใจและได้เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิหลังของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของพวกเขา</p>

5. ความสมบูรณ์

ความสมบูรณ์ หมายถึง การผ่านกระบวนการที่สมบูรณ์เช่น การแข่งขัน การอ่านหนังสือ หรือการรับประทานอาหารเช้า นิยามของความสมบูรณ์ในทฤษฎีประสบการณ์เชิงสุนทรียภาพคือ หากผ่านกระบวนการทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ ก็จะได้รับประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพที่ถูกต้อง แต่ส่วนที่ไม่สมบูรณ์และแตกหัก อาจเรียกได้ว่า “สุนทรียภาพของความไม่สมบูรณ์” ไม่ว่าจะกรณีใด ประสบการณ์ของกระบวนการทางสุนทรียภาพที่สมบูรณ์เป็นวิธีการที่สำคัญในการได้รับสุนทรียภาพ ดังนั้นในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เรื่องราว ปัจจัยด้านรูปทรงและกระบวนการของการแต่งกายของชนชาติผู้เจีย และรับปัจจัยทางสุนทรียภาพที่สาธารณชนสามารถชื่นชมได้

ตารางที่ 3-5 ความสมบูรณ์

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ความสมบูรณ์
<div data-bbox="293 647 855 1081" data-label="Image"> </div> <div data-bbox="293 1081 855 1133" data-label="Caption"> <p>เสื้อคลุมลายงูเหลือมและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยู๋</p> </div> <div data-bbox="293 1196 855 1514" data-label="Image"> </div> <div data-bbox="293 1514 855 1621" data-label="Caption"> <p>根据秦良玉龙凤衫凤纹图案制作的08奥运火炬传递纪念衫 Commemorative shirt for the Beijing 2008 Olympic Games' torch relay originated from the phoenix pattern of Qin Liangyu' s robe with design of dragon and phoenix</p> </div> <div data-bbox="293 1621 855 1727" data-label="Text"> <p>เสื้อยืดวิ่งคบเพลิงที่ระลึกในมหกรรมกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง ในปี ค.ศ.2008</p> </div>	<p>ลายฟีนิกซ์จากเสื้อคลุมลายงูเหลือมและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยู๋ ได้รับเลือกเป็นลวดลายสำหรับการออกแบบเสื้อที่ระลึกจากการวิ่งคบเพลิงในมหกรรมกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่งในปี ค.ศ.2008 ผู้คนจะเห็นสีแดงของประเทศจีนและลายนกฟีนิกซ์ที่แสดงถึงวัฒนธรรมจีนแบบดั้งเดิมบนเสื้อยืดผืนนี้ ซึ่งเป็นการแสดงถึงความเชื่อมั่นในวัฒนธรรมตนเองของชาวจีนและยังเป็นการให้ความสำคัญตลอดจนทำให้ผู้คนรู้จักฉินเหลียงยู๋ซึ่งเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์อีกด้วย จากมุมมองด้านความสมบูรณ์แบบ ลวดลายของเสื้อยืดมีความสมบูรณ์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ยังมีช่องว่างระหว่างความรู้ทางสุนทรียศาสตร์ของประชาชนและสุนทรียศาสตร์ของศิลปินระดับผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นในการสร้างสรรค์เสื้อผ้าร่วมสมัยและการประยุกต์ใช้องค์ประกอบแบบดั้งเดิม จึงควรเพิ่มการเล่าเรื่องอย่างเหมาะสมเพื่อให้ผู้คนเข้าใจกระบวนการทั้งหมดได้มากยิ่งขึ้น ดังภาพที่แสดงทางด้านซ้าย ในช่วงแรกผู้วิจัยได้มีการทดลองสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่มีลวดลายมาจากนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยู๋ โดย ระหว่างการสกัดและแปลงรูปแบบลวดลาย ผู้วิจัยใช้เส้นที่เรียบง่าย มีความร่วมสมัยและลวดลายที่ชัดเจนมากขึ้นในขณะเดียวกัน ยังมีการปรับเปลี่ยนท่าทางของนกฟีนิกซ์ให้อยู่ในลักษณะที่กำลังจะบินขึ้นไปทางด้านบน และเพิ่มขนนกยูงที่มีความเป็น</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ความสมบูรณ์
 <p data-bbox="343 898 810 990">ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์ฉินเหลียงอยู่ (ผลงานของผู้วิจัย)</p>	<p data-bbox="890 353 1401 898">ผู้หญิงและงดงามมากขึ้นเข้ากับส่วนหางของนกฟีนิกซ์ จากนั้นจึงเพิ่มหมวกจากชุดเกราะของฉินเหลียงอยู่ลงบนส่วนหัวของนกฟีนิกซ์ เพื่อให้บรรลุแนวคิดที่กล่าวถึงในประเด็นที่สามได้มากที่สุด ทั้งยังทำให้เรื่องราวของรูปแบบลวดลายสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จึงสรุปได้ว่า "แม้ว่าคุณจะเป็นผู้หญิง ก็สามารถเป็นนายพลได้" ในการออกแบบภายหลัง ผู้วิจัยจะนำผลจากการศึกษาในครั้งนี้มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์รูปแบบลวดลายต่อไป</p>

6. ระดับความเข้มของความรู้สึก

ระดับความเข้มของความรู้สึกเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถวัดปริมาณได้ ในทฤษฎีประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพเชื่อว่า หากคุณต้องการวัดความเข้มของความรู้สึกด้านสุนทรียภาพจะต้องวัดผ่านประสาทเชิงสุนทรียศาสตร์ แต่อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกด้านสุนทรียภาพต่อเครื่องแต่งกายของสาธารณชนจำเป็นต้องวัดความรู้สึกเกี่ยวกับผลงาน ซึ่งสามารถใช้เป็นวิธีการตรวจสอบคุณภาพของงานได้ ผู้วิจัยเชื่อว่า สุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชนชาติผู้วิจัยควรได้รับการวิเคราะห์โดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์และแรงจูงใจในการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกาย รวมถึงสาเหตุของการเกิดขึ้นของเครื่องแต่งกาย ลวดลายและการตกแต่งของเครื่องแต่งกายมีความหมายว่าอะไร หน้าที่ทางกายภาพและจิตวิญญาณของเครื่องแต่งกายเหล่านั้นคืออะไร ระดับความเข้มของความรู้สึกที่ผู้สร้างสรรค์หวังว่าเครื่องแต่งกายจะสามารถถ่ายทอดออกมาได้

ตารางที่ 3-6 ระดับความเข้มของความรู้สึกล

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ระดับความเข้มของความรู้สึกล
<p data-bbox="288 891 320 1032">鸡盒子花</p> <p data-bbox="288 1133 320 1234">南瓜花</p> <p data-bbox="288 1379 320 1480">锯齿花</p> <p data-bbox="783 909 815 1010">阳雀花</p> <p data-bbox="783 1133 815 1234">金勾莲</p> <p data-bbox="783 1379 815 1480">焦山梅</p> <p data-bbox="316 1570 799 1615">ผ้าปักลายดอกไม้ชนชาติญี่เจีย - ซีหลานซาผู้</p>	<p data-bbox="858 414 1401 674">เครื่องแต่งกายของชนชาติญี่เจียส่วนใหญ่มักตกแต่งด้วย “ซีหลานซาผู้” ซึ่งมักปรากฏอยู่บนสาบเสื้อ ปากกระบอกแขนเสื้อ ชายเสื้อ หรือบางครั้งอาจมีการตกแต่งลวดลาย “ซีหลานซาผู้” ขนาดใหญ่ลงบนกระโปรงอีกด้วย</p> <p data-bbox="858 696 1401 1122">ผ้าปักลายดอกไม้ซีหลานซาผู้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และเป็นหนึ่งในนามบัตรทางวัฒนธรรมของชนชาติญี่เจีย ซีหลานซาผู้หมายถึงผ้าไหมลายดอกไม้ของพื้นเมือง ซึ่งเป็นผ้าไหมสีสดใสที่ถักทอด้วยลวดลายของชาติพันธุ์ โดยเฉพาะเมื่อแต่งงานผู้หญิงจะใช้ซีหลานซาผู้เป็นสินสอดราคาแพงให้แก่ฝ่ายชาย</p> <p data-bbox="858 1144 1401 1570">ดังที่แสดงในภาพทางด้านซ้าย ซีหลานซาผู้มีลวดลายที่หลากหลาย ส่วนใหญ่ประกอบด้วยรูปทรงเรขาคณิต ในด้านของสีเส้นซีหลานซาผู้ใช้วิธีการจับคู่สีเป็นหลัก รองลงมาคือการจับคู่สีสว่างและสีทึบ โดยมีพื้นหลังเป็นสีดำและสีเข้ม และใช้ลวดลายสีตัดกันตลอดจนสีที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้สียังมีความอึมครึมและสว่างอีกด้วย</p> <p data-bbox="858 1592 1401 2018">ข้อห้ามในการออกแบบสีของซีหลานซาผู้คือไม่สามารถใช้สีขาวได้ เนื่องจากชาวญี่เจียเชื่อว่าสีขาวนั้นเกี่ยวข้องกับผีและเทพเจ้า ซึ่งเป็นกลางของความหายนะและความตาย ดังนั้นจากเครื่องแต่งกายของชนชาติญี่เจีย เราสามารถรับรู้ได้ถึงความรุนแรงของสุนทรียศาสตร์ญี่เจียได้อย่างชัดเจนผ่านสีและลวดลายของซีหลานซาผู้ ซึ่งเป็นการเชิดชูความเป็นสิริมงคลและความดีงาม ตลอดจน</p>

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์ระดับความเข้มของความรู้สึก
	ข้อห้ามในการใช้สีหรือเนื้อหาที่นำความหมายเชิงลบมาสู่ชีวิต

7. การสังเกตอย่างเจียบ ๆ VS การลืมตัวตน

การสังเกตอย่างเจียบ ๆ หมายถึง การมีเหตุผลอย่างสัมบูรณ์และอาศัยการวิเคราะห์อย่างเป็นกลางเพื่อให้ได้รับสุนทรียภาพ การลืมตัวตน หมายถึง การละทิ้งเหตุผลและการควบคุมตนเอง และตีความไปกับประสบการณ์อย่างเต็มที่ จากการวิเคราะห์ 6 มิติทางข้างต้น ผู้วิจัยเชื่อว่า เครื่องแต่งกายของชนชาติภูเจียบไม่ได้ “ลืมตัวตน” แต่มีจุดประสงค์และมีกฎเกณฑ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและโบราณ รูปแบบภาพที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมาจากมรดกทางวัฒนธรรมอันลึกซึ้ง ดังนั้นเนื้อหาในส่วนนี้ จะเน้นการวิเคราะห์ความหมายของรูปแบบการมองเห็นของเครื่องแต่งกายทั้งสิ้น และลวดลาย จากมุมมองของ “การสังเกตอย่างเจียบ ๆ”

ตารางที่ 3-7 การสังเกตอย่างเจียบ ๆ VS การลืมตัวตน

วัตถุเครื่องแต่งกาย	การวิเคราะห์การสังเกตอย่างเจียบ ๆ VS การลืมตัวตน
 <p>ลวดลายหนูแต่งงานกับหญิงสาว</p>	<p>เครื่องแต่งกายของชนชาติมีลักษณะเรียบง่ายและรูปแบบที่กระชับ รายละเอียดที่เกี่ยวข้องได้อธิบายไว้ในบทที่ 2 ภาพทางด้านซ้ายคือลวดลายของหนูที่แต่งงานกับหญิงสาว ซึ่งเป็นรูปแบบที่แพร่หลายในอำเภอซือจู่และยังเป็นลวดลายที่พิเศษที่สุดในบรรดาลวดลายของชนชาติภูเจียบอีกด้วย</p> <p>ลวดลายของหนูที่แต่งงานกับหญิงสาวประกอบด้วย 3 ฉาก คือ หนุยกสินสอด หนุยกเกี่ยวแต่งงาน และหนูเข้าเรือนหอ (อยู่ด้วยกันในคืนวันวิวาห์) โดยมีผ้าพื้นหลังเป็นสีดำ ระดับความสว่างน้อย มีความเคร่งขรึมและในขณะเดียวกันก็ดูมีชีวิตชีวา นอกจากนี้ยังมีลวดลายสีแดงและสีเขียวในพื้นที่อื่น ๆ อีกด้วย ชาวภูเจียบใช้หนูเป็นลวดลายเนื่องจากพวกเขา</p>

	<p>หวังที่จะขับไล่หนูออกไปผ่านทางหรือ กระบวนการส่งเจ้าสาวออกไปในการแต่งงาน การไล่หนูที่คอยรบกวนออกไปเป็นเพียงความ ปรารถนาง่ายๆ การใช้หนูเป็นลวดลายก็เป็น หนึ่งในปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็น เอกลักษณ์ของชนชาติญี่ปุ่น ดังนั้น ลวดลาย ของหนูที่แต่งงานกับหญิงสาวจึงเป็น สุนทรียภาพทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายที่ พิเศษและลึกซึ้งของชนชาติญี่ปุ่น</p>
--	--

ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และจัดเรียงรายละเอียดทางสุนทรียภาพที่สำคัญของเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่น ประกอบด้วย ชุดน้ำคาง ชุดผู้สูงอายุ และโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของฉินเหลียงยู่ และคัดเลือกเครื่องแต่งกายที่มีความเป็นตัวแทนมาวิเคราะห์จากมุมมองของสุนทรียภาพทั้ง 7 มิติ หลังจากการวิเคราะห์ในส่วนนี้ คุณค่าประการแรกของสุนทรียภาพวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นที่มีความชัดเจนมากขึ้นก็คือ "เรื่องราว" เครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นเต็มไปด้วยตำนาน ความปรารถนา สะท้อนภาพชีวิตจริง และความคาดหวังต่ออนาคต สามารถอ่านและสัมผัสภูมิหลังเรื่องราวเหล่านี้ผ่านทางสีสันท ลวดลาย และรูปแบบของเครื่องแต่งกาย ดังนั้นในการออกแบบและสร้างสรรค์คำสำคัญคำแรกจึงเป็นคำว่า "เรื่องราว"

การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ของวัฒนธรรมการแต่งกายชนชาติญี่ปุ่น

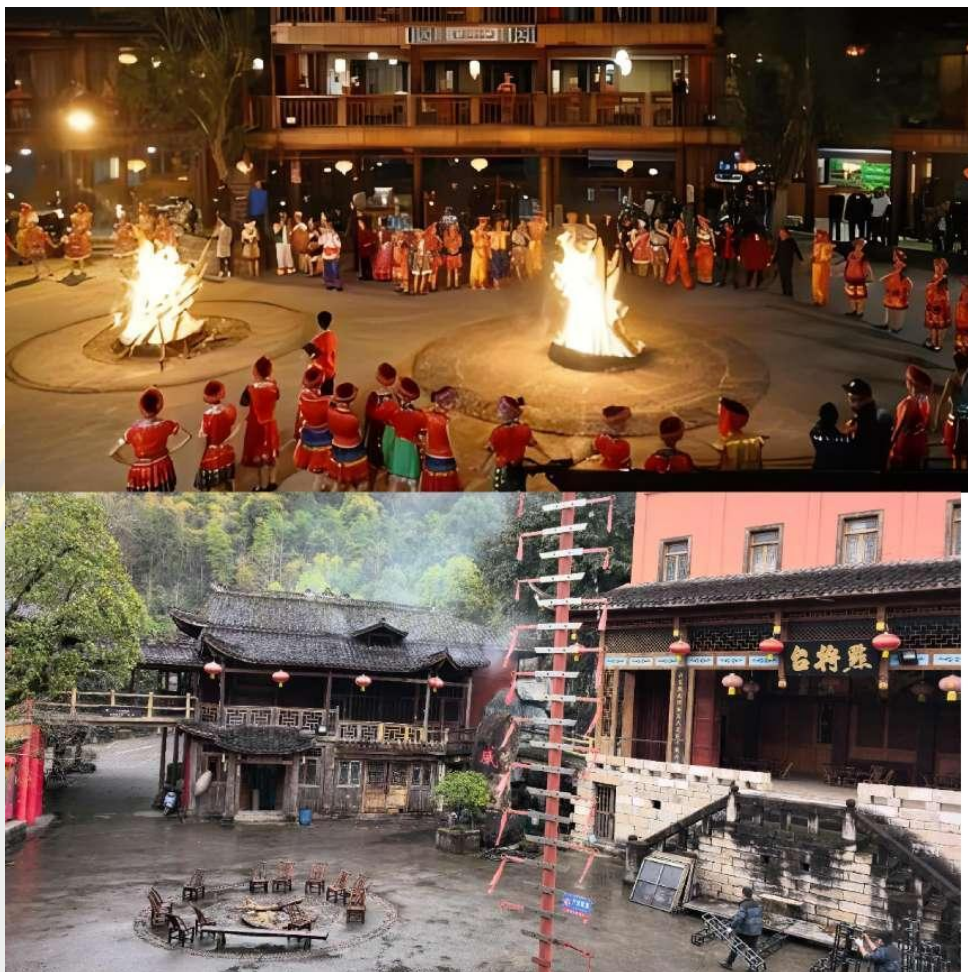
การวิเคราะห์ในบทนี้ใช้ทฤษฎีข้อเท็จจริงทางสุนทรียศาสตร์ของ Berleant เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ความรู้เกี่ยวกับสุนทรียภาพ ผู้วิจัยควรวิเคราะห์เกี่ยวกับสุนทรียภาพและวัตถุเกี่ยวกับสุนทรียภาพและวัตถุเกี่ยวกับสุนทรียภาพทั้งห้า และค่อย ๆ สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับสุนทรียภาพพิเศษนี้ ดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนทรียภาพ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสำรวจภาคสนามเพื่อบันทึกข้อมูลที่สมบูรณ์ในพื้นที่วิจัย และดำเนินการวิเคราะห์ 5 ระดับในส่วนนี้ การวิเคราะห์ในแต่ละระดับได้รับการสนับสนุนวัสดุและมุมมองที่จะนำไปสู่ระดับถัดไป สุดท้ายนี้ ได้รับผลการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนทรียภาพของวัฒนธรรมชนชาติญี่ปุ่น ในอำเภอสี่จู้ และการวิเคราะห์นี้เพื่อเติมเต็มคำถามการวิจัยที่เหลืออยู่ในการวิเคราะห์ของบทที่แล้ว

1. ข้อเท็จจริงตามสถานการณ์: การอธิบายสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ

ผู้วิจัยทำการสำรวจพื้นที่ภาคสนามเบื้องต้นในอำเภอสีจู่ทั้งหมด 3 แห่ง พบว่าศาลบรรพชนและพื้นที่ประกอบพิธีกรรมของชาวตู่เจียในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่วยังคงรักษาขนบธรรมเนียมของชนชาติตู่เจียไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ เช่น เครื่องแต่งกายตู่เจีย โบราณวัตถุ ตลอดจนการแสดงเต้นรำโบราณที่ยังคงสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ในเมืองโบราณซีถั่วยานเก่าแก่บางแห่งค่อยๆพัฒนาเข้าสู่เชิงพาณิชย์ เช่นร้านอาหาร โฮมสเตย์ หรือสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการค้าต่างๆที่กำลังก่อตัวขึ้น แน่ใจว่ามีตัวอย่างและอัลบั้มภาพบางส่วนของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติตู่เจียที่จัดแสดงอยู่ในพื้นที่เหล่านี้ อย่างไรก็ตามยังไม่มี การค้นพบเครื่องแต่งกายที่ใกล้เคียงกับเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชนชาติตู่เจีย และอาจเผชิญกับปัญหาที่จะสูญหายไปในอนาคต ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการสำรวจพื้นที่พักอาศัยของชาวบ้านในบางส่วน จากการสังเกตและแลกเปลี่ยนกับชาวบ้านในท้องถิ่นพบว่า ยังสามารถพบเห็นผู้สูงอายุสวมใส่เครื่องแต่งกายของชนชาติตู่เจียที่สอดคล้องกับลักษณะเครื่องแต่งกายที่มีการทบทวนวรรณกรรมไว้ในบทที่สอง

ภาพที่ 3-1 รูปปั้นของฉินเหลียงยูและพิพิธภัณฑวัฒนธรรมตู่เจียในหมู่บ้านว่านโซ่ว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 3-2 การแสดงที่แทนบังคับทัพในหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

2. ข้อเท็จจริงตามประสบการณ์: การอธิบายเอกลักษณ์ของประสบการณ์ด้าน สุนทรียภาพ

จากข้อเท็จจริงด้านสิ่งแวดล้อมที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจเมืองโบราณซีถั่ว และรับชมการแสดงตามประเพณีท้องถิ่น ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชนชาติถู่เจีย—ถนนโบราณปาเหยียน ในฉากการแสดงมีคนงานสวมชุดทำงานของถู่เจีย และแบกกระสอบเกลือไว้บนหลังเพื่อทำการค้าการขนส่งเกลือ ซึ่งสะท้อนให้เห็นชีวิตและอาชีพดั้งเดิมของชนชาติถู่เจียในพื้นที่แห่งนี้ โดยนักแสดงส่วนใหญ่เป็นชายวัยกลางคนและผู้สูงอายุที่มีอายุระหว่าง 40-50 ปีสวมใส่เครื่องแต่งกายผู้สูงอายุและเครื่องแต่งกายประจำวันของชนชาติถู่เจียในระหว่างแสดง จากการรับชมและสัมผัสกิจกรรมต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยจำแนกประโยชน์และรูปแบบการใช้งานของเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจียได้อย่างชัดเจน เช่น ผ้าพันศีรษะสามารถป้องกันเหงื่อ ป้องกันความเย็น

เหน็บยาสูบ และป้องกันการบาดเจ็บที่เกิดจากการกระทบได้ ยกตัวอย่างเช่น กางเกงผ้าฝ้ายหลวมๆ ที่ช่วยให้ทำงานได้อย่างคล่องมากขึ้น ทนต่อการเสียดสี และระบายอากาศได้ดี

ภาพที่ 3-3 ทักษะถ่ายภาพและการแสดงในเมืองโบราณซีถั่ว (ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย)

ภาพที่ 3-4 การแสดงในประเพณีต่างๆ เช่น การเล่นวัว การตีฆ้อง การชนเกลือ เป็นต้น (ที่มาของภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย)

3. ข้อเท็จจริงของกลุ่มเป้าหมาย: การอธิบายกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพ

กลุ่มเป้าหมาย 1 — ผู้วิจัย: ก่อนสัมผัสประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพผู้วิจัยได้อ่านและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายของชนชาติดูเจียอย่างถี่ถ้วน เมื่อเกิดประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพ จะสามารถจับคู่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มความเข้าใจและสื่อสารวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

กลุ่มเป้าหมาย 2 — นักแสดง: นักแสดงในพื้นที่ท่องเที่ยววัฒนธรรมในอำเภอสี่จู้ส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ พวกเขาได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมประจำชาติของตนเอง และสื่อความหมายทางวัฒนธรรมของชาติตนเองได้เป็นอย่างดีในระหว่างทำการแสดง

กลุ่มเป้าหมาย 3 — เครื่องแต่งกาย: เครื่องแต่งกายที่จัดแสดงในสถานที่ที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เป็นเครื่องแต่งกายของชนชาติดูเจียที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว หรือเครื่องแต่งกายสำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อการหมุนเวียนในเชิงพาณิชย์เป็นหลัก ซึ่งเครื่องแต่งกายเหล่านี้ไม่สามารถแสดงถึงรูปลักษณะดั้งเดิมของเครื่องแต่งกายชนชาติดูเจียได้ อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าเครื่องแต่งกายที่ผ่านการปรับปรุงมาแล้วเหล่านี้ยังคงรักษาคูแค้นของเครื่องแต่งกายชนชาติดูเจียไว้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งส่วนที่ควรค่าแก่การรักษาไว้ในระหว่างการสร้างสรรค์ก็คือ "เรื่องราว" ที่มีการกล่าวถึงในหัวข้อที่แล้ว

4. การตัดสินใจข้อเท็จจริง: การอธิบายต่อการวิพากษ์และวิจารณ์ของวัตถุประสงค์สุนทรียภาพและเรื่องราวทางสุนทรียภาพที่เกี่ยวข้อง

จากการลงพื้นที่ภาคสนามสำรวจสถานที่และการจัดแสดงที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายในท้องถิ่น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสองประการดังต่อไปนี้: 1. อุตสาหกรรมวัฒนธรรมการท่องเที่ยวเป็นช่องทางการเผยแพร่ทางวัฒนธรรมที่สำคัญของประเทศจีนในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาและในอนาคต อย่างไรก็ตาม เครื่องแต่งกายของชนชาติดูเจียในท้องถิ่นยังไม่สามารถจำลองรูปลักษณะแบบดั้งเดิม หรือเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายได้เหมือนกับเครื่องแต่งกายในวัฒนธรรมฉินเหลียงยู่ หากเปรียบเทียบกับชนกลุ่มน้อยและชนชาติดูเจียในพื้นที่อื่นๆ พบว่าเครื่องแต่งกายของชนชาติดูเจียในอำเภอสี่จู้ยังคงอ่อนแอเป็นพิเศษ 2. อำเภอสี่จู้ตั้งอยู่ในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองฉงชิ่ง เครื่องแต่งกายชนชาติดูเจียในพื้นที่อาศัยสภาพแวดล้อมทั่วไปในการพัฒนาเป็นหลัก หากวัฒนธรรมในพื้นที่ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเมืองฉงชิ่ง การสร้างพลังให้กับเครื่องแต่งกายจะเป็นไปอย่างยากลำบาก

5. ข้อเท็จจริงแบบสหวิทยาการ: การอธิบายการศึกษาวัตถุทางสุนทรียภาพและเหตุการณ์ทางสุนทรียภาพจากมุมมองของสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

1) การวิเคราะห์จากมุมมองด้านสุนทรียภาพและทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ เครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสื่อจู้แฝงไปด้วยอารมณ์ที่หลากหลาย การกำหนดรูปแบบ ตลอดจนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับมิติความงามเจ็ดด้านที่ได้วิเคราะห์ในบทที่หนึ่ง ดังนั้นเครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นจึงมีคุณค่าทางสุนทรียภาพเป็นอย่างมาก

2) จากมุมมองของการออกแบบ เครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสื่อจู้เป็นเครื่องแต่งกายแบบจินโบราวมที่บันทึกประวัติศาสตร์และเรื่องราวของคนในท้องถิ่น อย่างไรก็ตามในด้านการออกแบบร่วมสมัย เครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นยังคงขาด "อารมณ์ในการออกแบบ" หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ เช่น รูปทรง สี หรือเทคโนโลยีในการออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

3) ตลาดเป็นแนวคิดระดับมหภาค หากย่อขนาดลงมาในตลาดของผลิตภัณฑ์นั้นจะหมายความว่าเครื่องแต่งกายก็คือผลิตภัณฑ์และผลิตภัณฑ์จะต้องไหลไปสู่กลุ่มประชากรเฉพาะ เพื่อให้ผลิตภัณฑ์สร้างมูลค่าทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ ดังนั้นแนวทางการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสื่อจู้จึงต้องสอดคล้องกับท้องตลาด และต้องชัดเจนว่าเป็นการสร้างสรรคที่ใช้เพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรมหรือเป็นผลิตภัณฑ์หมุนเวียนที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ

สรุปคุณค่าทางสุนทรียภาพของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่น

หลังจากวิเคราะห์วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่นด้วยทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ทั้งสอง ทฤษฎีข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าคุณค่าทางสุนทรียภาพและความหมายแฝงของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่นในอำเภอสื่อจู้สามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนดังนี้ :

1. คุณค่าทางจิตวิญญาณและความหมายแฝง - ประวัติศาสตร์ เรื่องราว และประเพณีที่บันทึกไว้ในวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายถ่ายทอดความเชื่อและการแสวงหาของชาวญี่ปุ่น ซึ่งผู้วิจัยสรุปได้ว่าเป็น "ความปรารถนาดีต่อครอบครัวและสมาชิกภายในครอบครัว" ยกตัวอย่างเช่น ประเพณีแต่งงานที่หมายถึงการอวยพรลูกสาวและครอบครัวใหม่ของเธอ ประเพณีทางเกษตรกรรมหมายถึงความปรารถนาต่อผลผลิตจากการเก็บเกี่ยวและยังสะท้อนถึงการทำงานหนักของชายชาวญี่ปุ่นและชีวิตครอบครัวของพวกเขา ในทางกลับกันวัฒนธรรมผู้ซื้อสะท้อนการจัดการและคุ้มครองประชาชนของผู้นำในพื้นที่ โดยเฉพาะวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของฉินเหลียงยู่ที่สื่อถึงการปกป้องครอบครัวและสมาชิกในครอบครัวของผู้หญิง

2. คุณค่าทางทัศนศิลป์และความหมายแฝง - ลักษณะทางทัศนศิลป์ที่โดดเด่นที่สุดของเครื่องแต่งกายคือการบอกเล่าเรื่องราว รูปแบบ และรูปทรงของเครื่องแต่งกายที่เกิดจากความเชื่อและประเพณีของชนชาติกู๋เจีย โดยผู้วิจัยสรุปได้ว่าคุณค่าทางทัศนศิลป์ของเครื่องแต่งกายชนชาติกู๋เจียนั้นมาจากรูปแบบและรูปทรงที่มีความพิเศษ ลวดลายที่สร้างสรรค์ขึ้นตามประเพณีและเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเทคนิคหัตถกรรมต่างๆ เช่น การปักผ้าและการทอผ้า เป็นต้น

กระบวนการออกแบบ

1. คุณค่าทางสุนทรียภาพและองค์ประกอบในการออกแบบ

1.1 กระโปรงหัวแปดจีบ

ความหมายแฝงและคุณค่า: กระโปรงหัวแปดจีบเป็นหนึ่งในเครื่องแต่งกายที่เก่าแก่ที่สุดของชาวกู๋เจีย โดยก่อนการปฏิรูปการปกครองเป็นเครื่องแต่งกายของหมอผี ภายหลังการปฏิรูปการปกครองจึงพัฒนามาเป็นชุดแต่งงานของผู้หญิง

การถอดองค์ประกอบทางทัศนศิลป์: กระโปรงหัวแปดจีบตัดเย็บจากผ้าแปดสีที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ผ้าชนิดเดียวกันยังถูกนำมาตกแต่งชายกระโปรงและให้ผลลัพธ์ในรูปแบบที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดในการสร้างสรรค์ด้วยการนำผ้าแปดสีขึ้นมานำเสนอเรื่องราวแปดเรื่องเกี่ยวกับการแต่งงานตลอดจนประเพณีในงานแต่ง ทำการตัดเย็บกระโปรงหัวแปดจีบที่มีลักษณะร่วมสมัย

ภาพที่ 3-5 กระโปรงหัวแปดจีบ "วัฒนธรรมการแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติกู๋เจีย"

1.2. ลวดลายฟีนิกซ์และชุดเกราะ

ความหมายแฝงและคุณค่า: ฟีนิกซ์เป็นหนึ่งในลวดลายอันเป็นเอกลักษณ์ของเสื้อคลุมทางการของฉินเหลียงยู ฟีนิกซ์มีความหมายที่เป็นมงคล ขณะเดียวกันเทคนิคการปักและการใช้สี เช่น "สีเหลือง" บนชุดคลุม ล้วนสะท้อนให้เห็นว่าฉินเหลียงยูนั้นเป็นผู้หญิงแห่งยุคสมัยที่มีความกล้าหาญ และเป็นที่ยอมรับมาจนถึงปัจจุบัน เช่นเดียวกับชุดเกราะคือเครื่องแต่งกายที่ฉินเหลียงยูสวมใส่ในสนามรบ ชุดเกราะจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของ "วีรสตรี"

การถอดองค์ประกอบทางทัศนศิลป์: ในบรรดาลวดลายของประเทศจีน ลวดลายฟีนิกซ์มีรูปทรงที่หลากหลาย ดังนั้นการสร้างสรรค์ลวดลายฟีนิกซ์ลงบนเสื้อคลุมทางการของฉินเหลียงยูจึงควรรักษาอัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์และสีดั้งเดิมเช่น สีแดง สีส้ม สีเหลือง และสีดำเอาไว้ อัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์ของชุดเกราะคือความรู้สึกแข็งแกร่งและความเป็นโลหะ ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการบูรณาการลวดลายฟีนิกซ์เข้ากับพื้นผิวโลหะจะสามารถสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัยรูปแบบใหม่ได้

ภาพที่ 3-6 เสื้อคลุมลายงูเหลือมและนกฟีนิกซ์ ถ่ายจากพิพิธภัณฑ์

ภาพที่ 3-7 ชุดเกราะ ถ่ายจากพิพิธภัณฑ์

1.3. ชุดผู้สูงอายุ

ความหมายแฝงและคุณค่า: ชุดผู้สูงอายุสะท้อนถึงการดูแลเอาใจใส่ผู้สูงอายุของลูกหลานชาวภูเก็ต นอกจากนี้ชุดผู้สูงอายุยังเป็นเครื่องแต่งกายของชนชาติภูเก็ตที่ถูกมองข้ามและมีการจัดบันทึกไว้น้อยที่สุด เครื่องแต่งกายสะท้อนความต้องการและนิสัยการใช้ชีวิตของผู้สูงอายุชาวภูเก็ตในขณะเดียวกันยังสะท้อนถึงจิตวิญญาณของชนชาติภูเก็ตอีกด้วย

การถอดองค์ประกอบทางทัศนศิลป์: ผ้าโพกศีรษะไม่เพียงแต่สามารถใช้เก็บของชิ้นเล็กๆ เช่นมวนบุหรี่เท่านั้น แต่ยังปกป้องบริเวณศีรษะจากอากาศหนาวได้อีกด้วย ผ้าโพกศีรษะที่ผู้สูงอายุชาวภูเก็ตสวมใส่มีความเรียบง่ายและแทบไม่มีการตกแต่งใดๆ วัสดุส่วนใหญ่ทำมาจากผ้าพื้นเมืองที่มีราคาถูก ทนทาน และกันความเย็น ในสภาพอากาศหนาวสามารถใส่วัสดุที่ให้ความอบอุ่นและเย็บเป็นผ้าบุผ้ายได้ ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าองค์ประกอบทางทัศนศิลป์เหล่านี้จะสามารถสร้างภาพลักษณ์ของชายชาวภูเก็ตที่ "ขยันทำงาน เรียบง่าย แต่น่าสนใจ" ผ่านการออกแบบเครื่องแต่งกายของผู้ชายได้

ภาพที่ 3-8 เสื้อสตรีแบบพาดسابเสื้อไปทางด้านขวา เสื้อข้างขวาของผู้หญิง "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"

ภาพที่ 3-9 ผ้าพันศีรษะของสตรีสูงอายุ "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติถู่เจีย"

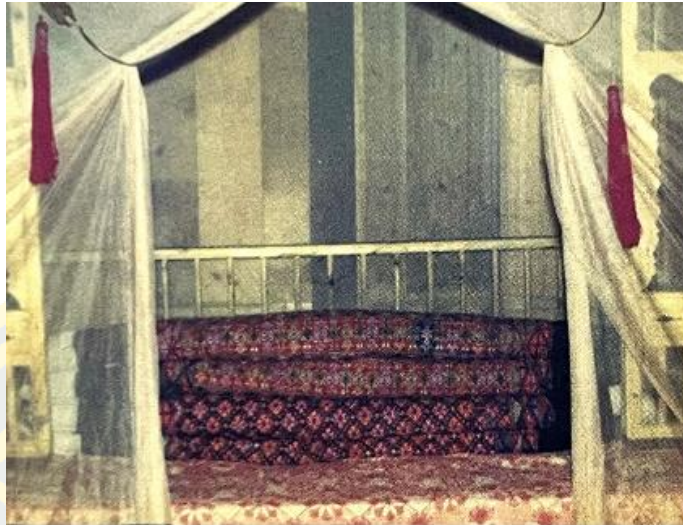

ภาพที่ 3-10 ผ้าพันศีรษะของชายสูงอายุ "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ชนชาติตูเจียง"

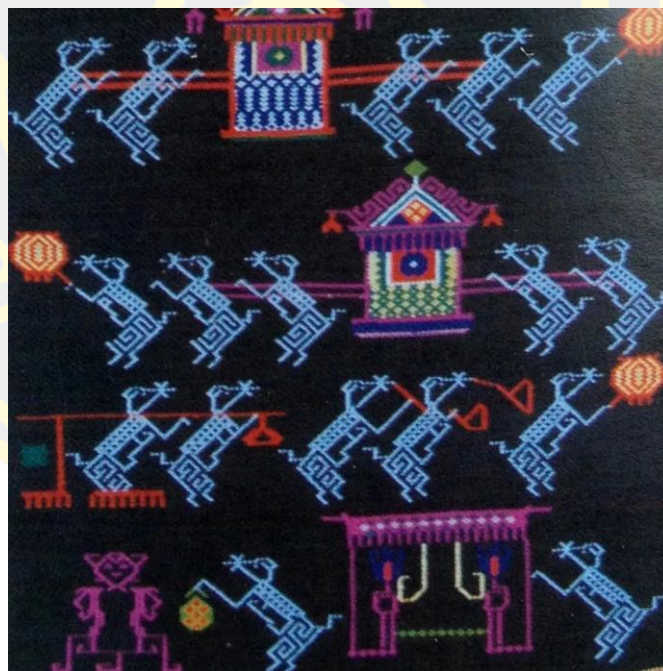
1.4. ลวดลายดอกไม้พื้นเมือง

ความหมายแฝงและคุณค่า: ดอกไม้พื้นเมืองถูกนำมาใช้เป็นลวดลาย คุณค่าของมันสะท้อนให้เห็นในงานฝีมือและการออกแบบลวดลายพิเศษต่างๆ เช่นลวดลาย "หนูแบกเสลี่ยง" ที่มีลักษณะของรูปทรงเรขาคณิตอย่างชัดเจน และมีหลักการเกี่ยวกับการงานผ้าทอของชนชาติตูเจียง เนื่องจากจุดเด่นของเทคนิคในการผลิตผ้าทอ ลวดลายของชนชาติตูเจียงจำนวนมากจึงมีลักษณะเป็นรูปทรงเรขาคณิต ในขณะที่เดียวกัน คุณแม่ชาวตูเจียงยังสอนลูกสาวให้หัดเย็บผ้าห่ม เสื้อผ้า ตลอดจนเย็บลวดลายให้กับลูกสาวด้วยมือของเธอเอง เมื่อลูกสาวโตขึ้นและกลายเป็นแม่ เธอก็จะยังคงสืบทอดประเพณีนี้ต่อไป ด้วยเหตุนี้ผ้าห่มตูฮวาจึงกลายมาเป็นตัวแทนมรดกทางวัฒนธรรมของชนชาติตูเจียง

การถอดองค์ประกอบทางทัศนศิลป์: รูปทรงเรขาคณิตเป็นสัญลักษณ์และลวดลายในเครื่องแต่งกายชนชาติตูเจียงที่มีอัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์มากที่สุด ดังนั้น ในการออกแบบและสร้างสรรค์ ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรรักษาองค์ประกอบของรูปทรงเรขาคณิตไว้ให้มากที่สุด หรือบูรณาการรูปทรงเรขาคณิตเชิงศิลปะให้มากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน เนื่องจากผ้าห่มตูฮวามีลักษณะการจัดเรียงสีต่างๆ อย่างเป็นแบบแผน ดังนั้น ในแนวคิดของเรื่องสีจึงควรใช้สีที่หลากหลายเช่นเดียวกัน

ภาพที่ 3-11 ผ้าห่มฤดูหนาว "วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน - ประชาชาติอุยเจีย"

ภาพที่ 3-12 ลวดลายหนูแบกเสลี่ยง ถ่ายจากหมู่บ้านโบราณว่านโซ่ว

แนวคิดการออกแบบและภาพร่าง

1. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการออกแบบเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

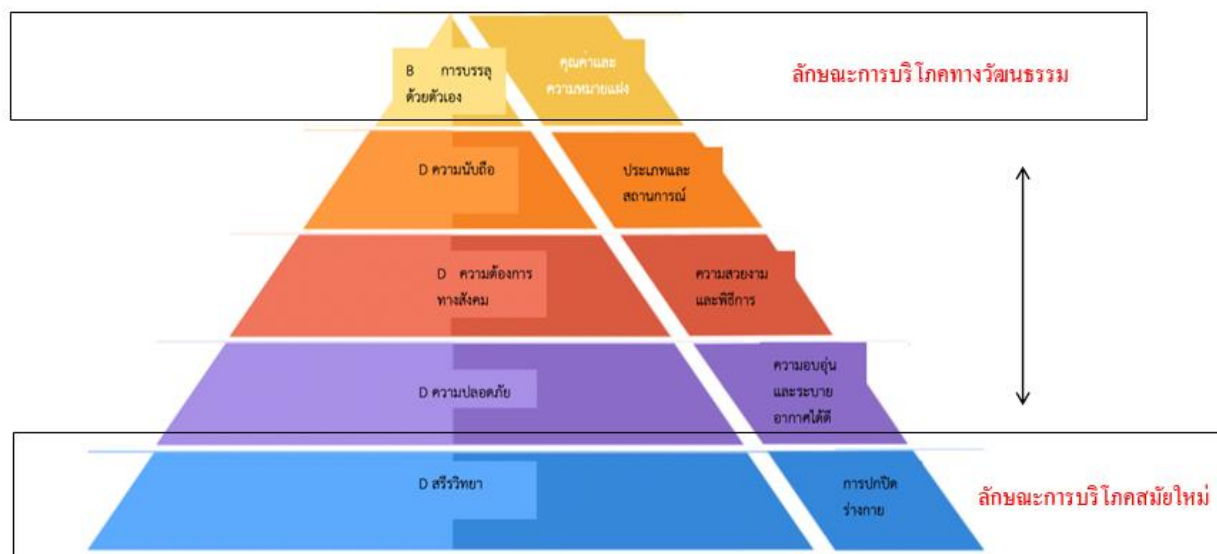
ตารางที่ 3-8 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการออกแบบเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมและเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

<p>ประเภท: ตัวอย่าง เครื่องแต่ง กายสตรีแบบ ดั้งเดิมของชน ชาติทิ่ญ่เจียและ เครื่องแต่ง กายสตรีร่วม สมัยในช่วงวัย เดียวกันที่ ได้รับความนิยม</p>	<p>เครื่องแต่งกายชนชาติทิ่ญ่เจีย</p> <p>“วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนกลุ่มน้อย ในประเทศจีนและเทคนิคแบบดั้งเดิม”</p>	<p>เครื่องแต่งกายร่วมสมัย</p> <p>คอลเลกชัน ZHUCHONGYUN 2023AW (ชนชาติเหมียว)</p>
<p>ความ แตกต่างด้าน ทัศนศิลป์</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. รูปแบบ: มีแบบแผน สมมาตร 2. สี : เรียบง่าย พื้นหลังสีเข้ม สีหลักไม่ชัดเจนจนเกินไป 3. ลวดลาย: พิถีพิถัน ขนาดเล็ก ใช้ในการตกแต่ง 4. เทคนิค: ใช้เทคนิคหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเป็นหลัก เน้นความหมายแฝง 5. วัสดุผ้า: ผ้าฝ้าย ผ้าไหม และวัสดุธรรมชาติอื่นๆ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. รูปแบบ: ไม่มีแบบมาตรฐาน ไม่สมมาตร 2. สี: พื้นหลังสีเข้ม สีตัดกันชัดเจน 3. ลวดลาย: ขยายรายละเอียดของลวดลาย ถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างชัดเจน และเป็นสื่อกลางของแนวคิดในการออกแบบ 4. เทคนิค : การปักหรือพิมพ์ลายด้วยเครื่องจักร เน้นลักษณะเฉพาะ 5. ผ้า: วัสดุจากธรรมชาติ เส้นใยเคมี เทคโนโลยีใหม่ที่ไม่ใช่สิ่งทอ

<p>ความแตกต่างด้านความหมายแฝง</p>	<p>อัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์ของเครื่องแต่งกายมาจากความเชื่อ เรื่องเล่า และอารมณ์ความรู้สึกของชนชาติ เป็นอีกหนึ่งวิธีสำคัญในการรักษา บันทึกลง และสืบทอดวัฒนธรรมของชนชาติผ่านการสวมใส่เครื่องแต่งกาย แต่เนื่องจากเทคนิคยังถูกจำกัดด้วยสภาพแวดล้อมและเทคโนโลยี ก่อให้เกิดลักษณะงานฝีมือประจำชนชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว</p>	<p>อัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์ของเครื่องแต่งกายมาจากแนวคิดและสไตล์ของนักออกแบบ ซึ่งจะเน้นบุคลิกและทัศนคติเป็นหลัก ตอบสนองความปรารถนาของผู้คนที่หวังให้ตนเองโดดเด่นไม่เหมือนใคร ตลอดจนค้นหากลุ่มทางสังคมที่มีสไตล์สอดคล้องกับรูปแบบของเครื่องแต่งกาย ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีเทคนิคงานฝีมือจึงมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และสามารถบรรลุเนื้อหาการออกแบบที่หลากหลายมากขึ้น</p>
-----------------------------------	---	---

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบกรณีตัวอย่างในตาราง สรุปได้ว่าอัตลักษณ์ทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายสตรีแบบดั้งเดิมของชนชาติญี่ปุ่นนั้นขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของชนชาติซึ่งมีรูปแบบที่เรียบง่ายและเทคนิคการตกแต่งงานที่หลากหลาย ในขณะที่การออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัยนั้นให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกบุคคล รูปแบบ สี สัน และการแสดงออกทางเทคนิคที่หลากหลาย ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงคิดว่าการสร้างสรรค์ควรคงรูปแบบและรูปทรงที่มีความเรียบง่ายของเครื่องแต่งกายชนชาติญี่ปุ่นไว้ แต่ในแง่ของสีและเทคนิค สามารถผสมผสานการแสดงออกถึงความเป็นปัจเจกบุคคลและอารมณ์ได้มากขึ้น เพื่อค้นหาความสมดุลระหว่างการสร้างสรรค์และนวัตกรรม

2. การวิเคราะห์การบริโภคเชิงสัญลักษณ์และระดับความต้องการทางจิตวิทยาของ มาสโลว์

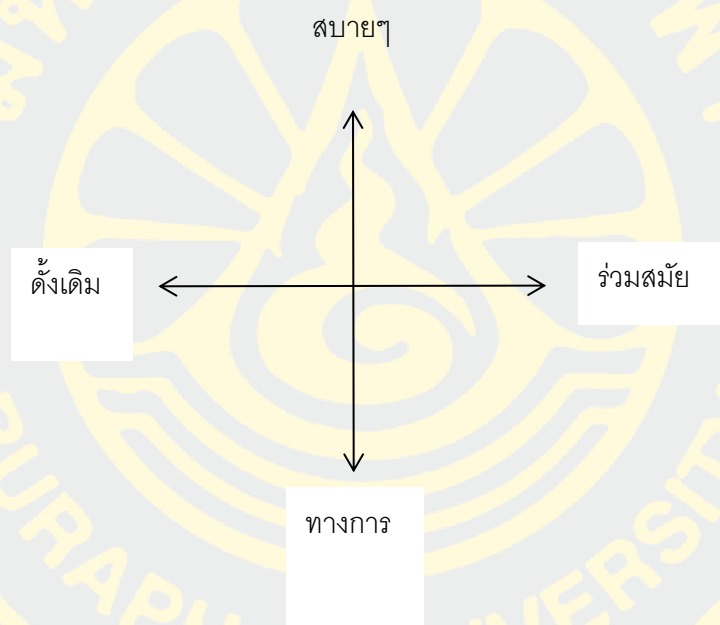
ภาพที่ 3-13 การวิเคราะห์การบริโภคเชิงสัญลักษณ์และระดับความต้องการทางจิตวิทยาของ มาสโลว์

ในทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์ อุตสาหกรรมแฟชั่นถูกแบ่งออกเป็นระดับชั้นต่างๆ และสุนทรียภาพด้านแฟชั่นระดับชั้นสูงได้ขับเคลื่อนสุนทรียภาพระดับล่าง ซึ่งเป็นหนึ่งสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการบริโภคทางวัฒนธรรม เช่นเดียวกัน หากเปรียบเทียบและบูรณาการทฤษฎีการบริโภคทางวัฒนธรรมเข้ากับทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ จะช่วยให้ทราบถึงความต้องการด้านจิตวิทยาในระดับสูง นั่นก็คือความหมายแฝง คุณค่าทางวัฒนธรรม เทคนิค และคุณภาพเป็นต้น ส่งเสริมการบริโภคทางวัฒนธรรมที่ครอบคลุมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ แตกต่างจากความต้องการทางจิตวิทยาในระดับล่างที่จะให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกบุคคล ทัศนคติ รวมไปถึงรูปแบบการใช้งานของสินค้าแฟชั่นมากกว่า ดังนั้น กลุ่มเป้าหมายของการสร้างสรรค์ในงานวิจัยนี้จึงมุ่งเป้าไปที่กลุ่มผู้บริโภคทางวัฒนธรรมระดับสูง เนื่องจากกลุ่มคนเหล่านี้ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายในขณะเดียวกัน ด้วยทัศนคติและอิทธิพลของคนกลุ่มนี้ วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายจะถูกขับเคลื่อนและเผยแพร่ไปยังกลุ่มต่างๆ มากขึ้นอีกด้วย

3. การวิเคราะห์การกำหนดตำแหน่งการออกแบบ

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของเครื่องแต่งกายตลอดจนความแตกต่างของกลุ่มผู้บริโภคข้างต้น ผู้วิจัยได้รับแนวทางและมาตรฐานในการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายร่วมสมัย โดยสามารถแบ่งรายละเอียดออกเป็น 3 ตำแหน่ง ดังต่อไปนี้

1) การวางตำแหน่งสไตล์การออกแบบ: สไตล์ของผลงานเป็นลักษณะของเครื่องแต่งกายร่วมสมัยและสามารถนำไปใช้ในโอกาสที่เป็นทางการได้ เช่น กิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและศิลปะ นิทรรศการเครื่องแต่งกาย กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายประจำชาติ เป็นต้น

2) การวางตำแหน่งกลุ่มผู้บริโภค: กลุ่มผู้บริโภคของผลงานเป็นกลุ่มที่มีความต้องการด้านจิตวิทยาเครื่องแต่งกาย ไม่ยึดติดกับเทรนด์หรือแฟชั่นจนเกินไป และให้ความสำคัญกับการบริโภคทางวัฒนธรรม

(3) การออกแบบและการปรับปรุง: ในการประดับตกแต่งลวดลาย "หนู" ผู้วิจัยเลือกใช้ลายเมฆมงคลตกแต่งล้อมรอบการเคลื่อนไหวของร่างกายหนู เท้าของหนูสวมรองเท้าปักในชุดน้ำค้าง มีลวดลายมังกรประดับบนร่างกาย และอยู่ในท่าคุกงเข้าครึ่งหนึ่ง ในส่วนของรายละเอียดการออกแบบลวดลาย "ฟีนิกซ์" ผู้วิจัยเน้นที่การตกแต่งส่วนหางของนก มีการสร้างสรรค์ด้วยสามองค์ประกอบ ได้แก่ หางที่ประกอบขึ้นจากเมฆมงคล หางที่ประกอบขึ้นจากขนนกบนหมวกเกราะ และหางที่เพิ่มองค์ประกอบขนนกยูงเข้ามา รวมกันเป็นหางฟีนิกซ์ที่เต็มไปด้วยพลัง มิติและองค์ประกอบที่หลากหลาย

(4) สีสันทและการนำเสนอ: ผู้วิจัยเลือกใช้สีกรมท่าเป็นพื้นหลังโดยอ้างอิงจากองค์ประกอบของกระโปรงหลวงแปดจีบ และสกัดสีที่มีความหมายทางสุนทรียภาพจากการวิจัยเครื่องแต่งกายสามชุด ได้แก่ สีแดง สีส้ม สีทอง สีเขียว สีน้ำเงิน สีน้ำตาล และสีเหลือง เพื่อใช้ในการตกแต่ง นอกจากนี้ยังใช้ระบบการประสานสีเชิงปฏิบัติ (Practical Color Coordinate System) ซึ่งพัฒนาโดยสถาบันวิจัยสีแห่งประเทศไทย เพื่อกำหนดและปรับแต่งโทนสีและอารมณ์ของสีอย่างมีประสิทธิภาพ (กระบวนการและภาพร่างดังต่อไปนี้)

4.2 การออกแบบเครื่องแต่งกาย

(1) หลักการ: จากการวิเคราะห์ความแตกต่างในข้อ 3.4.2 และการวิเคราะห์จิตวิทยาผู้บริโภคในข้อ 3.4.3 ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบหลักของการออกแบบเป็นเครื่องแต่งกายแฟชั่นที่คนทั่วไปในยุคปัจจุบันสามารถสวมใส่ได้และเหมาะสมกับการใช้งาน ดังนั้นจึงมุ่งเน้นไปที่เครื่องแต่งกายประเภทชุดทำงาน ชุดลำลอง และชุดที่สามารถสวมใส่ได้ในโอกาสทางการ

(2) การออกแบบเบื้องต้น: ลำดับต่อมา จากการวิเคราะห์การกำหนดตำแหน่งการออกแบบในข้อ 3.4.4 ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบของเครื่องแต่งกายเป็นชุดสำหรับผู้หญิงที่สามารถสวมใส่ในที่ทำงานได้ (เป็นตัวแทนของจิตวิญญาณและคุณค่าทางสุนทรียภาพของฉินเหลียงยู่และวัฒนธรรมคู่ชื่อ) ชุดลำลองที่สามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวัน (เหมาะสำหรับทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เป็นตัวแทนของการดูแลเอาใจใส่ผู้สูงอายุและมีคุณค่าทางสุนทรียภาพ) และชุดกระโปรงที่สามารถสวมใส่ในโอกาสทางการ (เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมการแต่งงานและความเชื่อในพิธีการที่มีความสง่างามและคุณค่าทางสุนทรียภาพ)

(3) การออกแบบและการปรับปรุง: หลังจากกำหนดรูปแบบเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้บูรณาการการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนถึงความเป็นปัจเจกบุคคล โดยการนำลวดลายมาประยุกต์ใช้กับรูปแบบเครื่องแต่งกาย และนำเสนอผ่านภาพร่างของผลงานการออกแบบ

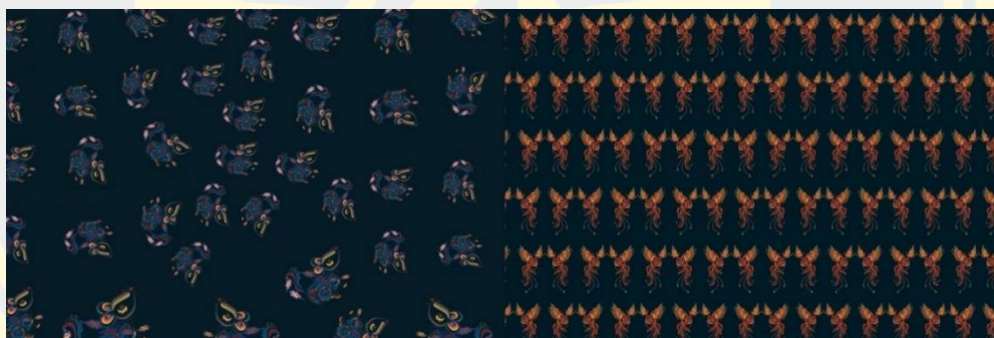
(กระบวนการสร้างสรรค์และภาพร่าง ดังต่อไปนี้)

4.3. เทคนิคและการสร้างสรรค์

(1) วัสดุผ้า: ผู้วิจัยเลือกใช้ผ้าสามประเภท ได้แก่ ผ้าฝ้ายระบายอากาศ (ทำจากวัสดุหลักคือฝ้าย มีความนุ่มและสบาย) ผ้าฝ้ายทอหนา (มีความหนาและแข็งแรง) และผ้าชีพอง (มีความนุ่มและหึ่งตัว)

(2) เทคนิคการพิมพ์ลาย: เริ่มต้นด้วยการใช้โปรแกรม Photoshop ในการออกแบบและจัดวางลวดลายบนผ้า โดยคำนึงถึงขนาดของผ้า ทั้งความกว้างและความยาว รวมถึงการคำนวณปริมาณผ้าที่จำเป็นต้องใช้ในการพิมพ์ลายสำหรับการผลิตเครื่องแต่งกาย โดยในแบบที่ 1 ใช้ผ้า 2.5 เมตร แบบที่ 2 ใช้ผ้า 2 เมตร และแบบที่ 3 ใช้ผ้า 1.6 เมตร ต่อมา ผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการพิมพ์แบบถ่ายโอนความร้อน (Heat Transfer Printing) ในการสร้างสรรค์ลายพิมพ์บนผ้า โดยพิจารณาจากคุณสมบัติของผ้าและรูปแบบของเครื่องแต่งกาย (เนื่องจาก พิจารณาถึงความปลอดภัยและการดูแลรักษาอุปกรณ์การพิมพ์ลายจะดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่จากโรงงานที่เชี่ยวชาญในการพิมพ์ลาย)

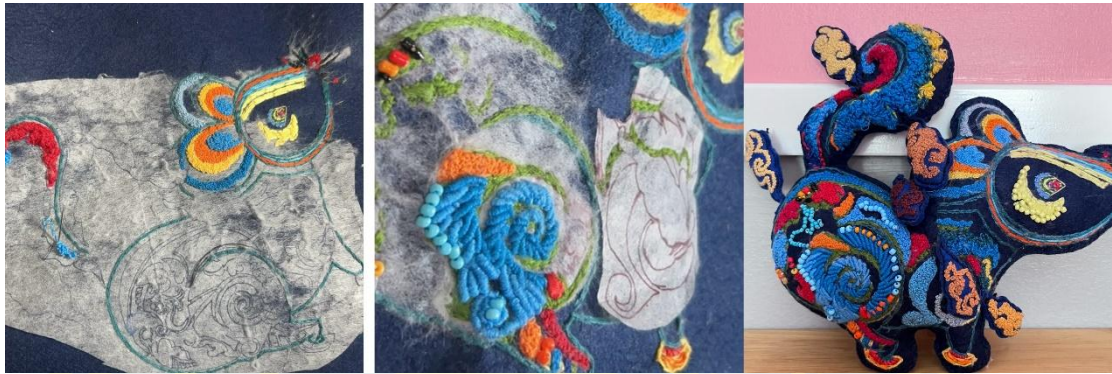
(กระบวนการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกาย)

(3) การสร้างสรรค์เครื่องแต่งกาย: เครื่องแต่งกายทั้งสามชุดได้รับการออกแบบตามเอกลักษณ์ของแต่ละแบบ โดยผู้วิจัยใช้ซอฟต์แวร์ CAD ในการออกแบบและสร้างต้นแบบ เพื่อกำหนดขนาดและรูปทรงในแต่ละส่วนของเครื่องแต่งกาย สำหรับการเย็บผ้า ผู้วิจัยใช้จักรเย็บผ้าจากอุตสาหกรรมมาทำการเย็บตะเข็บตรง (ในส่วนนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างผู้วิจัยและช่างเทคนิคการเย็บจากสตูดิโอ)

(4) เทคนิคการปัก: เริ่มต้นโดยการใช้ผ้าละลายน้ำในการร่างลวดลาย จากนั้นใช้เทคนิคการปักต่างๆ เช่น การปักเข็มตรง การปักลวดลายโซ่ การปักปม และการปักดอกไม้ เพื่อสร้างสรรค์และตกแต่งส่วนต่างๆ ของลวดลายหนู ก่อนจะทำการเย็บผ้าทุกชิ้นเข้าด้วยกันในขั้นตอนสุดท้าย (วัสดุผ้าและกระบวนการพิมพ์ลาย)

(กระบวนการปัก)

5. ภาพผลงานสำเร็จและการนำเสนอเครื่องแต่งกาย
การวาดภาพการออกแบบ

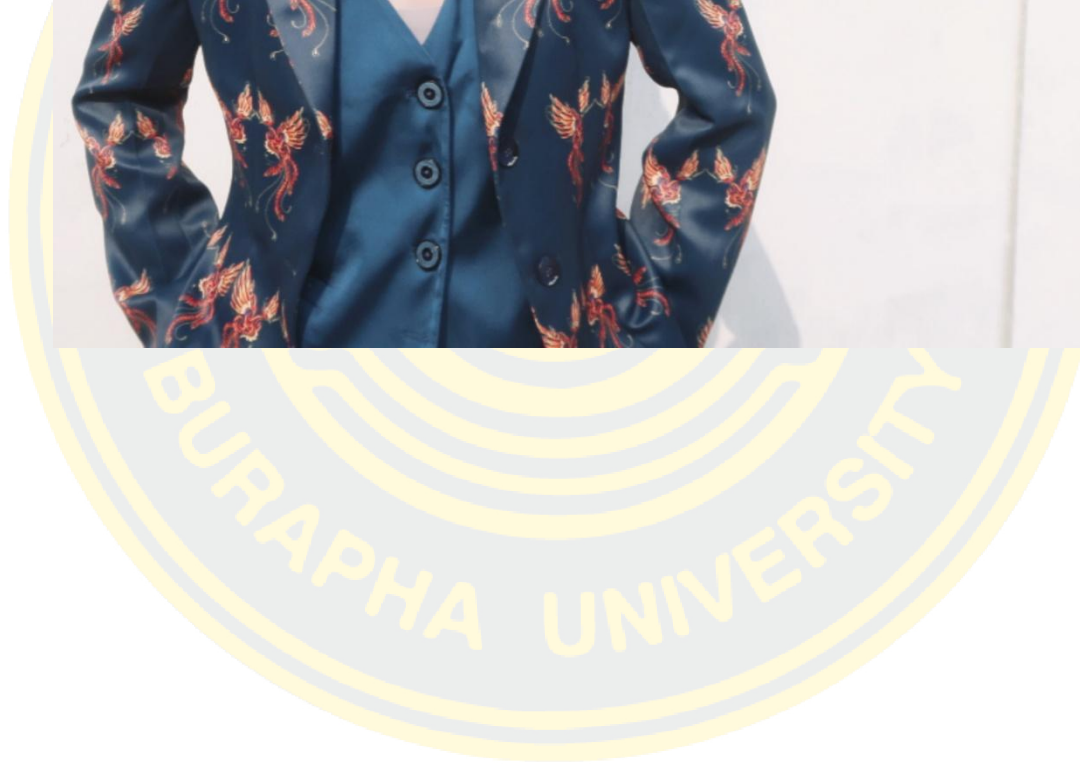

5.1 รูปแบบที่ 1: ชุดทำงานสตรี (สอดคล้องกับบทบาทของผู้หญิงในวัฒนธรรมการ
แต่งงานของชนชาติภูเจียและบทบาทของผู้หญิงในวัฒนธรรมจีนเหลียงยู่)

ALPHA UNIVER

5.2 รูปแบบที่ 2: ชุดลำลอง (สามารถสวมใส่ได้ทั้งชายและหญิง สอดคล้องกับความหมายเชิงมนุษยธรรมในชุดของผู้สูงอายุชนชาติกู๋เจีย และสะท้อนถึงบทบาทของผู้ชายจากชนชาติกู๋เจียที่มีความขยันขันแข็งและเป็นกันเอง)

5.3 รูปแบบที่ 3: ชุดกระโปรงยาว (สอดคล้องกับประเพณีและความเชื่อของชนชาติญี่เจีย ซึ่งมีความเคร่งครัด เคารพผู้อื่น และให้ความสำคัญกับการรักษาประเพณี ชุดนี้เหมาะสำหรับการสวมใส่ในกิจกรรมเทศกาลหรือโอกาสทางการต่างๆ)

สรุป

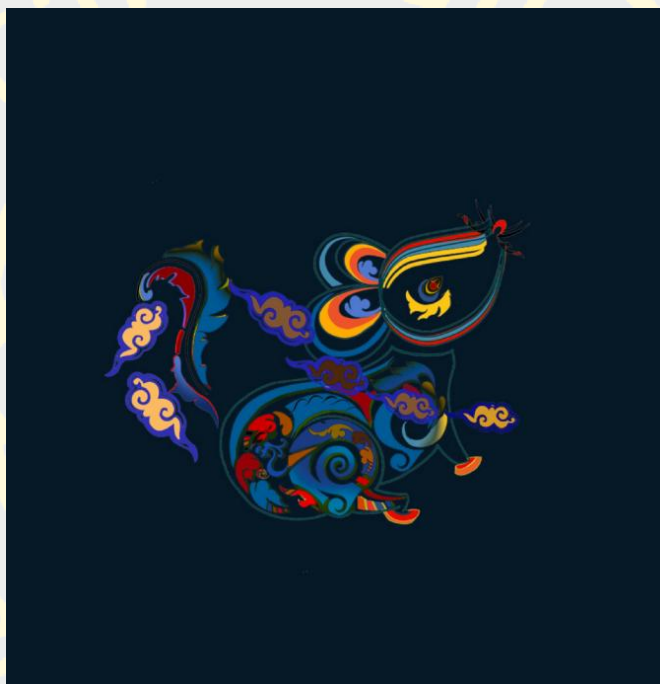
บทนี้ถือเป็นส่วนสำคัญของการวิจัยครั้งนี้ โดยในหัวข้อ 3.1 ถึง 3.3 จะเป็นการศึกษาวิเคราะห์คุณค่าทางสุนทรียภาพของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติภูเจียในอำเภอสีจู้ ซึ่งผู้วิจัยได้นำทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียภาพของดิอูว์และทฤษฎีข้อเท็จจริงทางสุนทรียภาพของเบอร์ลินมาใช้ในการวิเคราะห์เอกสารและข้อมูลจากการสำรวจภาคสนาม ได้รับคุณค่าทางสุนทรียภาพและสัญลักษณ์ที่มีคุณค่าในการออกแบบเครื่องแต่งกายของชนชาติภูเจีย ในหัวข้อ 3.4 คือ กระบวนการวิจัย การวิเคราะห์การออกแบบ และกระบวนการสร้างสรรค์ ในส่วนนี้จะเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์และอธิบายแนวคิดการออกแบบและองค์ประกอบของเครื่องแต่งกายชนชาติภูเจียที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ได้ จากนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างองค์ประกอบดั้งเดิมกับลักษณะเด่นของการออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย โดยใช้ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการทางจิตวิทยาของมาสโลว์และทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์ เพื่อกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการออกแบบ ซึ่งก็คือกลุ่มคนที่ชื่นชอบในวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติหรือมีลักษณะการบริโภคทางวัฒนธรรม จากนั้น สรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดตำแหน่งการออกแบบโดยใช้แกนพิภคสามแกน และยังเป็นหลักการและเป้าหมายในการออกแบบด้วย หัวข้อ 3.4.5 และ 3.5 คือ กระบวนการออกแบบ ผู้วิจัยได้อธิบายแนวคิด กระบวนการ ขั้นตอน และผลลัพธ์ พร้อมกับข้อมูลภาพที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์คุณค่าทางสุนทรียภาพและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งในลำดับถัดไป ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบของตนเอง เพื่ออธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมและทดสอบว่าผลงานสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และความคาดหวังที่ตั้งไว้ในงานวิจัยได้หรือไม่

บทที่ 4

การวิเคราะห์สุนทรียภาพและความหมายแฝงของผลงาน

1. การวิเคราะห์สุนทรียภาพและความหมายแฝงของลวดลาย

1.1. ลวดลายหนู

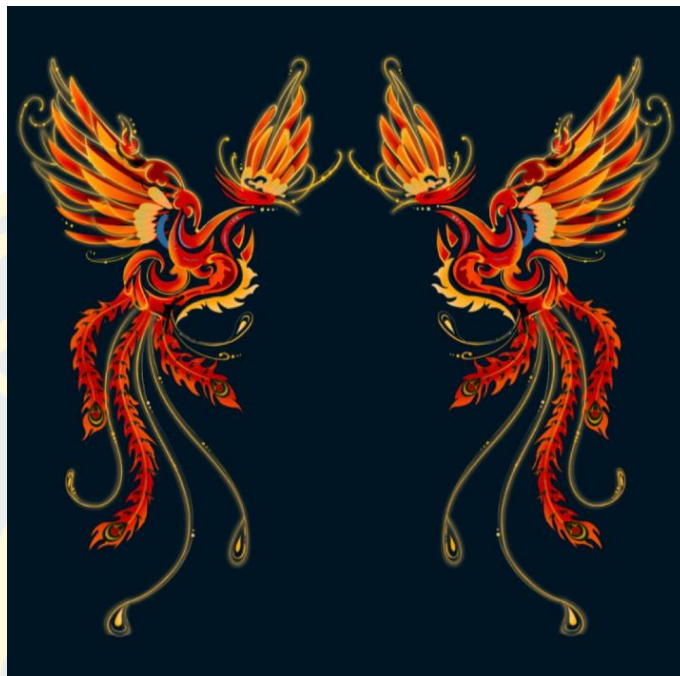

สีส้ม	<p>สุนทรียภาพ: พื้นหลังเป็นสีน้ำเงินเข้ม ลายของหนูใช้สีแดง ส้ม เหลือง เขียว ฟ้าน้ำเงิน และม่วงเป็นหลัก</p> <p>ความหมายแฝง: สีน้ำเงินเข้มเป็นสีหลักในเครื่องแต่งกายของชนชาติกู๋เจีย โดยสีทั้งหมดที่เลือกใช้มาจากสีดั้งเดิมของกระโปรงหลวงแปดจีบ (ตามที่กล่าวใน 2.1.4.1) เนื่องจากชาวกู๋เจียเชื่อว่าสีขาวเป็นสีที่ไม่เป็นศิริมงคล จึงไม่มีการใช้สีขาวในเครื่องแต่งกาย</p>
ลวดลาย	<p>สุนทรียภาพ: ลวดลายนี้ใช้รูปหนูเป็นโครงร่างหลักในการวาดเส้น โดยลวดลายบนตัวหนูประกอบไปด้วยลายเมฆมงคล มงกุฏขนนก (ขนนกที่ใช้ประดับบนหมวกเกราะ) และมังกร</p>

	<p>ความหมายแฝง: ลวดลายหุ่นบนผ้าทอซีหlananข้าผู้ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นรูปทรงเรขาคณิต ซึ่งระหว่างการสร้างสรรค์ได้มีการปรับเปลี่ยนเป็นลายเส้นรูปหนูให้ชัดเจนและเรียบง่ายยิ่งขึ้น ส่วนลายเมฆมงคลมาจากลวดลายบนชุดเกราะมังกรและพินิกซ์ของฉินเหลียงยู ซึ่งหมายถึงความเป็นสิริมงคลและความโชคดี โดยมงกุฎขนนกมาจากการตกแต่งขนนกบนหมวกเกราะของฉินเหลียงยู ส่วนลายมังกรได้รับแรงบันดาลใจจากชุดลายมังกรและนกพินิกซ์ของฉินเหลียงยู เช่นเดียวกัน ในระหว่างการสร้างสรรค์ได้มีการปรับลวดลายให้เรียบง่ายขึ้น เพื่อลดทอนภาพลักษณ์ของ “มังกร” ที่ดูน่าเกรงขาม เพิ่มความอ่อนโยนและให้ความรู้สึกที่เป็นมิตรมากยิ่งขึ้น</p>
รูปทรง	<p>สุนทรียภาพ: หุ่นสวมรองเท้าปักลาย คุณเข้าบนพื้นและเงยหน้ามองขึ้นไปยังท้องฟ้า ร่างกายถูกล้อมรอบด้วยก้อนเมฆมงคล</p> <p>ความหมายแฝง: ได้รับแรงบันดาลใจมาจากประเพณี “แต่งงานรำไห้” ของชนชาติถู่เจีย ซึ่งลูกสาวที่เตรียมออกเรือนจะได้รับการอวยพรจากพ่อแม่และญาติๆ แต่เธอยังคงรู้สึกทำใจไม่ได้ที่ต้องจากบ้านไป จึงแสดงความรู้สึกผ่านการกระทำต่างๆ เช่น การคุกเข่าเพื่อแสดงความขอบคุณต่อพ่อแม่ และสะท้อนถึงความเศร้าใจที่ต้องจากกัน</p>

แนวคิดในการสร้างสรรค์ลวดลายหนูได้รับแรงบันดาลใจมาจากวัฒนธรรมการร้องไห้ในพิธีแต่งงานของชนชาติถู่เจีย ซึ่งเป็นภาพของลูกสาวที่กำลังจะแต่งงานคุกเข่าและมองไปยังพ่อแม่ ลวดลายบนร่างกายของหนูแทนความหมายของความสุข ความเป็นสิริมงคล ความแข็งแกร่ง และความกล้าหาญ มีการเลือกใช้สีที่สอดคล้องกับความหมายแฝงของกระโปรงหลัวแปดจีบ โดยแต่ละสีก็มีความหมายที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ ยังปรับสีเหลืองและสีทองให้มีความอึมดมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับ แนวทางการออกแบบเชิงอารมณ์ที่เน้นความ “เงียบสงบแต่ยังมีความสนุกสนาน”

1.2. ลวดลายนกฟีนิกซ์คู่

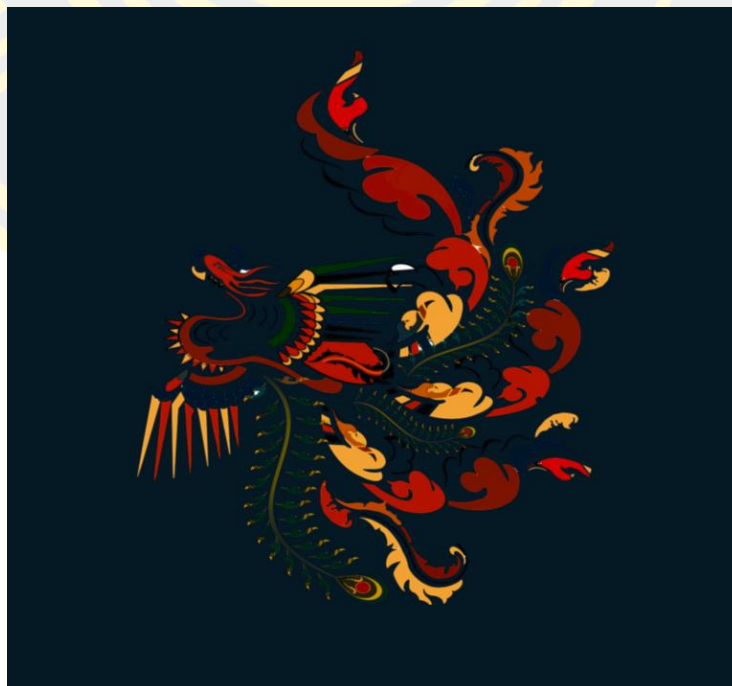

สีส้ม	<p>สุนทรียภาพ: ใช้สีส้มเป็นสีหลัก และสีเหลืองกับสีทองเป็นสีรอง ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจากชุดคลุมลายมังกรและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยูที่มีสีแดงและสีส้มเป็นหลัก ในระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์ ได้มีการปรับสีเหล่านี้ให้สว่างและบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เพื่อให้สีมีความสอดคล้องกับทัศนศิลป์ในยุคร่วมสมัย</p> <p>ความหมายแฝง: สีส้มและสีแดงเป็นสีหลักของชุดคลุมลายมังกรและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยู โดยปีกและขนจะจับคู่กับสีเหลืองและสีทอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของตำแหน่งและเกียรติยศ</p>
ลวดลาย	<p>สุนทรียภาพ: รูปทรงของนกฟีนิกซ์ถูกถอดมาจากชุดคลุมลายมังกรและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยู โดยนำมาสร้างสรรค์ให้ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น เน้นรูปทรงของเปลวไฟให้เด่นชัดมากขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มรายละเอียดของขนนกยูงในส่วนหางและขนนก</p> <p>ความหมายแฝง: เปลวไฟเป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญและความมีน้ำใจ ส่วนขนนกยูงเป็นสัญลักษณ์ของการปกป้องจากสิ่งชั่วร้ายและความมั่นใจในตนเอง</p>

รูปทรง	<p>สุนทรียภาพ: นกฟีนิกซ์สองตัวยืนหันหน้าเข้าหากัน ปีกทั้งสองข้างกางออกแสดงให้เห็นขนได้อย่างชัดเจน ราวกับทั้งสองกำลังมองเห็นภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก</p> <p>ความหมายแฝง: ได้รับแรงบันดาลใจมาจากวัฒนธรรมสินสอดของชนชาติญี่ปุ่น ที่แม่จะเย็บของสินสอดให้กับลูกสาวด้วยมือของเธอเอง และเมื่อลูกสาวเติบโตขึ้นก็จะเย็บสินสอดให้กับลูกสาวของตัวเองเช่นเดียวกัน นี่ไม่ใช่เพียงการสืบทอดงานหัตถกรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ดังนั้น จึงสามารถตีความรูปทรงของลวดลายนี้ได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างแม่และลูกสาว ลูกสาวและตัวเธอในอนาคต รวมถึงแม่และตัวตนในอดีต</p>
--------	--

ลวดลายนกฟีนิกซ์ได้รับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์มาจากบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์อย่างฉินเหลียงยู๋ โดยบูรณาการเข้ากับวัฒนธรรมการแต่งงานของชนชาติญี่ปุ่น ภาพลักษณ์ของหญิงสาวแสดงถึงความมั่นใจ ความภาคภูมิใจ และกล้าหาญ ในขณะเดียวกัน เธอก็เป็นลูกสาวของใครสักคนและจะกลายเป็นแม่ในอนาคต ด้วยเหตุนี้จึงใช้เทคนิคการทับซ้อนเพื่อสร้างลวดลายที่มีลักษณะคล้ายกระจก เพื่อสื่อความหมายถึง “การสืบทอดและการถ่ายทอด”

1.3. ลวดลายลายนกฟีนิกซ์และชุดเกราะ

สีส้ม	<p>สุนทรียภาพ: การออกแบบสีของลวดลายนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากสีของชุดคลุมลายมังกร และนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงอยู่รวมไปถึงผ้าทอซีหลานซาผู้ ทำให้มีสีส้มที่หลากหลาย โดยเน้นสีส้มและสีแดงเป็นหลัก และใช้สีน้ำเงินสีเขียว สีเหลือง และสีทองในรายละเอียดต่างๆ</p> <p>ความหมายแฝง: สีแดงและสีส้มเป็นสีหลักในการสร้างสรรค์ลวดลายนี้ โดยสีแดงหมายถึงความหวังและความกระตือรือร้น ส่วนสีส้มเป็นลักษณะเฉพาะของเครื่องแต่งกายของชนชาติถู่เจีย นอกจากนี้ยังมีสีอื่นๆ ที่สกัดมาจากผ้าทอซีหลานซาผู้ ทำให้เห็นถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนชาติถู่เจีย ที่ไม่ได้มีเพียง “ความสุภาพ” หรือ “ความเรียบง่าย” ดังข้อสรุปในการวิจัย</p>
ลวดลาย	<p>สุนทรียภาพ: ลวดลายฟีนิกซ์ได้รับแรงบันดาลใจมาจากชุดคลุมมังกรและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงอยู่ โดยรักษารูปทรงให้ใกล้เคียงกับลวดลายดั้งเดิม ในกระบวนการสร้างสรรค์ ได้มีการปรับภาพลักษณ์ของลวดลายให้ชัดเจนและมีชีวิตชีวมมากขึ้น โดยใช้รูปทรงเรขาคณิตมาจัดวางประกอบกันเป็นลำตัว ซึ่งสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะด้านรูปทรงของเครื่องแต่งกายชนชาติถู่เจีย ส่วนหางถูกสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ โดยการผสมผสานลวดลายเมฆมงคล เปลวไฟ และหางนกยูงเข้าด้วยกันเพื่อสร้างเป็นหางนกฟีนิกซ์รูปแบบใหม่</p> <p>ความหมายแฝง: ลวดลายนกฟีนิกซ์เป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงจีน ลายนกฟีนิกซ์บนเครื่องแต่งกายของฉินเหลียงอยู่เป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวถู่เจียในอำเภอซือจู่ ดังนั้นไม่เพียงแต่ควรรักษาความหมายดั้งเดิมไว้ แต่ยังคงควรเพิ่มอัตลักษณ์ของผู้หญิงในยุคปัจจุบันเข้าไปในลวดลายด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงมีการเพิ่มองค์ประกอบต่างๆ เช่น เมฆมงคล เปลวไฟ และนกยูงเข้าไปในการออกแบบลวดลายส่วนหาง เพื่อสื่อความหมายถึงความกล้าหาญ ความแข็งแกร่ง ความไม่เกรงกลัว และความกระตือรือร้น</p>
รูปทรง	<p>นกฟีนิกซ์อยู่ในท่าแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ดวงตาจับจ้องไปข้างหน้า ปีกสองข้างกางออก และขนทุกเส้นที่หางพลิ้วไสว ร่างกายโดยรวมมีลักษณะเป็นทรงกลม</p> <p>ความหมายแฝง: ได้รับแรงบันดาลใจจากประวัติศาสตร์ของฉินเหลียงอยู่ ซึ่งเป็นแม่ทัพหญิงผู้กล้าหาญที่ออกมาปกป้องชาวบ้านในท้องถิ่นแทนสามีผู้ล่วงลับ (ถูชื่อ หม่าชื่อ) เธอต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวในฐานะผู้นำทางทหาร รูปทรงนกฟีนิกซ์ในลวดลายนี้ถูกออกแบบให้มีความเกินจริง และมีองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลากหลายที่สื่อถึงบทบาทต่างๆ ที่ฉินเหลียงอยู่รับผิดชอบ ท่าแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าและรูปทรงกลมบริเวณหางสื่อถึงความคิดถึงคนรัก และการรวมตัวกันของสมาชิกภายในครอบครัว</p>

แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ลวดลายนกฟีนิกซ์มาจากแนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว ความคาดหวังในผลผลิตจากการเก็บเกี่ยว การเฉลิมฉลองเทศกาลต่างๆ ความกระวนกระวายใจและความคาดหวังในการแต่งงาน รวมถึงพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่สะท้อนผ่านเครื่องแต่งกายของชนชาติญี่ปุ่น ดังนั้นในการออกแบบลวดลาย จึงได้นำรูปทรงกลม ท่าทางการแหงนหน้าขึ้น และองค์ประกอบอื่นๆ ที่หลากหลายมาประกอบกันเป็นส่วนหางของนกฟีนิกซ์

2. การวิเคราะห์สุนทรียภาพ รูปทรง และความหมายแฝงของเครื่องแต่งกาย

รูปแบบที่1

การวิเคราะห์สุนทรียภาพของเครื่องแต่งกาย: เครื่องแต่งกายชุดนี้เป็นชุดสูทผู้หญิง ซึ่งแสดงถึงภาพลักษณ์ของผู้หญิงทำงาน บริเวณไหล่ออกแบบด้วยวัสดุแผ่นรองไหล่และโครงสร้างที่มีมุมแคบ ทำให้ส่วนไหล่มีความเด่นชัดและดูแข็งแรง นอกจากนี้ยังมีการออกแบบรอยพับสองชั้นบนกางเกงขายาวทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ทำให้กางเกงมีรอยพับทั้งหมด 8 พับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและสุนทรียภาพของ "กระโปรงหัวแปดจีบ" ในขณะเดียวกัน โครงสร้างส่วนสะโพกและขากาง

ได้รับการออกแบบให้กว้างและมีสไตล์มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้หญิง ในยุคปัจจุบัน

การวิเคราะห์ความหมายแฝงของเครื่องแต่งกาย: แรงบันดาลใจของรูปแบบมาจากชุดคลุม ลายมังกรและนกฟีนิกซ์ของฉินเหลียงยู ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายของข้าราชการในสมัยโบราณ จึงมี แนวคิดคล้ายคลึงกับ "ชุดทำงาน" ในปัจจุบัน ดังนั้น ชุดสูทจึงสอดคล้องกับชุดคลุมลายมังกรและนก ฟีนิกซ์เป็นอย่างมาก จากการวิจัยระยะแรกพบว่า พิธีการที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้หญิงชนชาติฉู่เจียคือ การแต่งงาน ซึ่งถือเป็นการก้าวเข้าสู่บทบาทของภรรยาและแม่ แต่ชุดข้าราชการของฉินเหลียงยูได้ลบ ล้างความเชื่อทางประเพณีเหล่านี้ ทั้งยังสร้างภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่มีอิสระทางความคิด และมีพลัง เท่าเทียมกับผู้ชาย นอกจากนี้ กระโปรงหลัวแปดจีบ ซึ่งเป็นหนึ่งในเครื่องแต่งกายที่เก่าแก่และมี ความสำคัญของชนชาติฉู่เจีย ยังมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดของ “ฟอมนด” ในช่วงแรก ก่อนที่จะ พัฒนาไปเป็นชุดแต่งงานของผู้หญิงชนชาติฉู่เจียในภายหลัง ซึ่งถือเป็นเครื่องแต่งกายที่มีเอกลักษณ์ ทางวัฒนธรรมของชนชาติฉู่เจียเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำองค์ประกอบ “แปด” จาก กระโปรงหลัวแปดจีบมาใช้ในการออกแบบกางเกงสูทที่มี 8 “ด้าน” โดยมีความตั้งใจให้การออกแบบ ชุดนี้สามารถสะท้อนถึงความมั่นใจและบุคลิกที่โดดเด่นของผู้สวมใส่ และหวังอย่างยิ่งว่าผู้หญิงที่สวม ใส่เครื่องแต่งกายชุดนี้จะสามารถสัมผัสได้ถึงพลังและกำลังใจ

รูปแบบที่2

การวิเคราะห์สุนทรียภาพของเครื่องแต่งกาย : หัวใจสำคัญในการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดนี้คือกางเกง ซึ่งเป็นกางเกงลำลองของผู้ชายที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากการแต่งกายของผู้ชายชนชาติญี่ปุ่นในประเพณีต่างๆ โดยมีการออกแบบขากางเกงให้ดูกว้างเกินจริง มีโครงสร้างที่กว้างและหลวมกว่ากางเกงลำลองทั่วไป ก่อให้เกิดรูปแบบทางทัศนศิลป์ที่ให้ความรู้สึกอิสระและผ่อนคลายราวกับผู้ชายชาวญี่ปุ่นที่นั่งพักหลังการทำงานหนักอย่างไร้ความกังวลใจ พลาจัสบุทรีไปด้วย นอกจากนี้ ยังมีการออกแบบช่วงเอวให้กว้างเป็นพิเศษ ทำให้เมื่อสวมใส่เนื้อผ้าบริเวณเอวจะพับกลับและหย่อนลงมา เช่นเดียวกับผู้ชายชาวญี่ปุ่น ที่มีวนกางเกงส่วนเกินขึ้นเพื่อความสะดวกในการทำงานในขณะเดียวกัน ข้อแตกต่างจากกางเกงลำลองในอุตสาหกรรมทั่วไปก็คือ ผู้วิจัยได้ออกแบบเชือกผูกบริเวณเอว เพื่อให้กางเกงกระชับพอดีตัวมากขึ้น และในแง่ของทัศนศิลป์มีการออกแบบให้รูปแบบดูหลวมโค้งและคล่องตัว

การวิเคราะห์ความหมายแฝงของเครื่องแต่งกาย: ภาพลักษณ์ของผู้ชายชนชาติผู้เจียมใจมีความชัดเจน โดยมักปรากฏในฉากงานประเพณีหรือการทำเกษตร ด้านหนึ่งเนื่องจากพวกเขาขยันขันแข็งและต้องทำงานหนักเป็นระยะเวลานาน เครื่องแต่งกายของผู้ชายชนชาติผู้เจียมใจจึงถูกออกแบบให้มีลักษณะหลวม เพื่อให้มีพื้นที่ในการเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับกิจกรรมและประเพณีต่างๆในชีวิตประจำวัน โดยไม่มีการตกแต่งที่เกินจำเป็น และสามารถใช้งานได้จริง อีกด้านหนึ่ง เนื่องจากชนชาติผู้เจียมใจมีความเป็นอิสระ พวกเขาปรารถนาที่จะมีชีวิตที่โชคดีและครอบครัวที่มีความสุข ดังนั้น เครื่องแต่งกายของพวกเขาจึงแทบไม่มีเนื้อหาใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ ชนชั้น หรือสถานะ แต่กลับเต็มไปด้วยความรู้สึก วิถีวัฒนธรรม และความกระตือรือร้นในการใช้ชีวิต ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบกางเกงที่มีลักษณะกว้างและหลวมเกินจริง เพื่อแสดงออกถึงบุคลิกที่เปิดกว้าง อิสระ และผ่อนคลาย นอกจากนี้ยังออกแบบเสื้อสูทที่มีรูปแบบเรียบง่าย แต่เพิ่มความน่าสนใจด้วยการปักลวดลายที่ซับซ้อนเพื่อเสริมความน่าสนใจให้กับเครื่องแต่งกายชุดนี้ โดยหวังว่าเมื่อผู้คน (ทั้งชายและหญิง) สวมใส่ชุดนี้ จะสามารถรู้สึกถึงความเป็นอิสระและผ่อนคลายของร่างกาย ตลอดจนทัศนคติที่ไม่ถูกจำกัดหรือกำหนดโดยค่านิยมของสังคม

รูปแบบที่3

การวิเคราะห์สุนทรียภาพของเครื่องแต่งกาย: เครื่องแต่งกายชุดนี้ได้รับการออกแบบให้เป็นชุดกระโปรงที่เรียบง่ายและเข้ารูป พร้อมด้วยผ้าคลุมศีรษะที่มีลวดลายดูสง่างาม ในแง่ของทัศนศิลป์ การออกแบบนี้ให้ความรู้สึกที่เป็นทางการ โดยมีคอเสื้อสูงและเล็ก เก็บเอว และชายกระโปรงที่บานออก สไตล์การออกแบบเช่นนี้มักพบในชุดราตรีสำหรับผู้หญิงที่ให้ความรู้สึกถึงความเป็นผู้ใหญ่ในปัจจุบัน ลักษณะของแขนเสื้อถูกออกแบบให้เป็นแขนยาว แทนที่จะเป็นแขนเปิดหรือแขนที่มีโครงสร้างพิเศษ เพื่อสะท้อนถึงความเรียบง่ายและอ่อนโยนของผู้หญิงชนชาติญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังเลือกใช้ชายกระโปรงยาว ซึ่งสะท้อนถึงความเรียบร้อย ความเป็นผู้ใหญ่ และความมั่นคง อีกทั้งการออกแบบผ้าคลุมศีรษะนั้นได้รับแรงบันดาลใจจากผ้าคลุมศีรษะในชุดแต่งงานของผู้หญิงชนชาติญี่ปุ่น แต่ได้รับการขยายขนาดให้ใหญ่ขึ้นจนเกือบปกปิดร่างกายทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับการออกแบบเชิงทัศนศิลป์และการแสดงออกทางศิลปะในปัจจุบัน การสวมใส่ผ้าคลุมศีรษะทำให้รูปทรงและลักษณะโดยรวมทางทัศนศิลป์ไม่เหมาะสมกับการใช้งานในชีวิตประจำวัน แต่เหมาะสมกับสถานที่ที่มีการแสดงออกทางศิลปะ ซึ่งเป็นการออกแบบที่ผู้วิจัยตั้งใจสร้างขึ้นเพื่อสะท้อนถึงแนวทางทางทัศนศิลป์ที่มีความหมายเฉพาะทางศิลปะ.

การวิเคราะห์ความหมายแฝงของเครื่องแต่งกาย: การออกแบบชุดนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากวัฒนธรรมการแต่งงานของชนชาติญี่ปุ่น พิธีแต่งงานถือเป็นพิธีการที่มีความเป็นทางการและศักดิ์สิทธิ์ เครื่องแต่งกายในพิธีแต่งงานของผู้หญิงชนชาติญี่ปุ่นยังมีมาตรฐานและข้อกำหนดที่ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นในด้านสี สัน รูปทรง หรือการตกแต่ง ล้วนมีการบันทึกไว้อย่างละเอียดดังที่ได้วิเคราะห์ชุดนี้ไว้ข้างไว้ในเนื้อหาก่อนหน้านี้ ดังนั้น รูปแบบของเครื่องแต่งกายชุดนี้จึงได้ทำการย่อส่วนเครื่องแต่งกายของผู้หญิงในพิธีแต่งงานของชนชาติญี่ปุ่นให้เรียบง่ายขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับการสวมใส่ในโอกาสทางการของผู้หญิงในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังปรับผ้าคลุมศีรษะให้มีขนาดใหญ่ เพื่อเน้นคุณสมบัติด้านการตกแต่ง ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของเครื่องแต่งกายร่วมสมัยในปัจจุบัน เครื่องแต่งกายชุดนี้สะท้อนถึงวัฒนธรรมการแต่งงานของชนชาติญี่ปุ่นที่มีความซับซ้อน หลากหลาย มีการแต่งกายที่พิถีพิถัน ตลอดจนการเคารพต่อชีวิตของพวกเขา ดังนั้น ผู้วิจัยหวังว่าเครื่องแต่งกายชุดนี้จะไม่ถูกจำกัดแค่การสวมใส่ในพิธีแต่งงานเท่านั้น แต่ยังหวังว่าผู้หญิงในปัจจุบันรวมไปถึงครอบครัวของพวกเธอจะให้ความสำคัญกับการเคารพต่อชีวิตและเวลา เช่นเดียวกับชนชาติญี่ปุ่นที่ให้ความสำคัญต่อการเคารพชีวิตและการใช้เวลาของพวกเขา

3. การวิเคราะห์เทคนิคและวัสดุ

เทคนิคการพิมพ์ลาย: วัสดุที่ใช้ในผลงานนี้ประกอบด้วย เส้นใยผ้าไหมที่มีคุณสมบัติให้ความรู้สึกเย็น (Cool Silk Yarn) ผ้าฝ้ายทอหนา (Thick Woven Cotton) และผ้าชีฟอง (Chiffon) ในแง่ของคุณสมบัติและรูปแบบการใช้งาน ผ้าทั้งสามประเภทนี้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มผ้าที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานในฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งสอดคล้องกับคุณค่าทางวัฒนธรรมของชนชาติญี่ปุ่นที่ได้กล่าว

ไว้ในงานวิจัยข้างต้น และในแง่ของการออกแบบ ได้มีการเลือกใช้เทคโนโลยีการพิมพ์แบบดิจิทัล เนื่องจากรักษาลายละเอียดของลวดลายได้เป็นอย่างดี สามารถนำเสนอสี องค์กรประกอบ และความชัดเจนของลวดลายบนผ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าร่วมสมัย

เทคนิคการจีบผ้า: เทคนิคการจีบผ้าคือวิธีการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติของผ้าหรือวัสดุ โดยการทำให้ผ้าที่เรียบและแบนราบเกิดการพับหรือจีบขึ้น เพื่อสร้างริ้วรอยหรือพื้นผิวที่มีลักษณะเป็นจีบ ในผลงานชิ้นนี้ เทคนิคจีบผ้าถูกนำมาใช้ในส่วนเอวและขากางเกงของเครื่องแต่งกายผู้ชายเป็นหลัก โดยแรงบันดาลใจในการใช้เทคนิคนี้มาจากการวิเคราะห์เชิงสุนทรียภาพในหัวข้อ "การรับรู้และความรู้" ในบทที่ 3.1 ข้อที่ 4 เดิมทีเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการทำงานและการเกษตรของชนชาติภูเจียไม่มีการจีบ ตกแต่ง รอยยับบนเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมล้วนเกิดจากการทำงาน เช่น การม้วนขากางเกงขึ้น เพื่อให้สะดวกต่อการเคลื่อนไหว รอยยับส่วนเอวที่เกิดจากขนาดของกางเกงที่ไม่พอดีกับรูปร่าง หรือรอยยับจากเทคนิคการทอผ้าที่เกิดความผิดพลาด ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่ารอยยับเหล่านี้ แม้จะไม่ได้ถูกออกแบบมาโดยเจตนา แต่กลับเป็นความงามที่ซ่อนอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชนชาติภูเจีย ที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณแห่งการทำงานของพวกเขา ดังนั้นจึงมีการนำเทคนิคจีบผ้าแบบร่วมสมัยมาใช้ในการออกแบบกางเกง เพื่อรักษาและสืบทอดคุณค่าทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับการทำงานชนชาติภูเจียต่อไป

เทคนิคการปัก: เครื่องแต่งกายของชนชาติภูเจียใช้เทคนิคการปักในการตกแต่งเพื่อเพิ่มความสวยงามให้กับเครื่องแต่งกาย โดยระหว่างการสร้างสรรค์ผลงาน ผู้วิจัยได้เลือกใช้เทคโนโลยีการพิมพ์ลายแทนการปัก เพื่อให้สามารถนำเสนออัตลักษณ์ของลวดลายได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ในแนวคิดการตกแต่งเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยยังคงรักษาเทคนิคการปักแบบเงินโบราณไว้ พร้อมทั้งบูรณาการเข้ากับเทคนิคการปักของไทยและฝรั่งเศส โดยผสมผสานเทคนิคการปักเข้ากับลักษณะเฉพาะของเครื่องแต่งกาย ทำให้สามารถนำเสนออัตลักษณ์ของเครื่องแต่งกายได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

4. การวิเคราะห์คุณค่าและบทบาท

1) บทบาทด้านศิลปะ: ผลงานนี้เต็มไปด้วยคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์และวัฒนธรรมของชนชาติภูเจีย มีการนำเสนอวิถีชีวิต ความปรารถนา ขนบธรรมเนียมทางวัฒนธรรม และเรื่องราวที่น่าประทับใจของชนชาติภูเจีย ผ่านทัศนศิลป์ รูปทรง และรูปแบบของเครื่องแต่งกายที่สามารถสวมใส่ได้จริง นอกจากนี้ ยังมีบทบาทสำคัญในการชี้้นำให้ผู้คนหันมาสนใจความหมายและคุณค่าที่แฝงอยู่ในงานศิลปะ ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยเติมเต็มความต้องการด้านจิตวิญญาณเท่านั้น แต่ยังเป็นการพัฒนาความสามารถในการรับรู้ต่อสุนทรียภาพของผู้คนอีกด้วย การสร้างสรรค์ผลงานนี้เกิดจากการค้นคว้า

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชนชาติกูเจีย ตลอดจนการสังเกตและการวิเคราะห์ จากนั้นจึงนำผลการวิจัยมาใช้ในการออกแบบ ส่งผลให้งานเต็มไปด้วยความรู้และอารมณ์ กลายเป็นสื่อกลางที่ใช้บันทึกและถ่ายทอดคุณค่าทางศิลปะวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน ดังนั้น ผลงานนี้จึงมีความหมายเกินกว่าคำจำกัดความของเครื่องแต่งกายทั่วไป เนื่องจากสามารถกระตุ้นให้สาธารณชนและศิลปินเกิดความรู้สึกร่วม ตลอดจนมีการอภิปรายเกี่ยวกับศิลปะในแง่มุมที่หลากหลายมากขึ้น

2) บทบาทด้านสังคม: ประการแรก ผลงานนี้มีบทบาทในการเผยแพร่และส่งเสริมวัฒนธรรมของชนชาติกูเจีย ในระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้เดินทางไปยังพื้นที่อำเภอสื่อจู้ เพื่อทำการสำรวจ ดังที่กล่าวไว้ในภูมิหลังของการวิจัย พื้นที่นี้ประสบกับปัญหาผู้สูงอายุเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและเทคนิคที่เกี่ยวข้องกำลังถูกอิทธิพลของกระแสแฟชั่นสมัยใหม่แทนที่อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ผลงานนี้จึงเป็นการเผยแพร่และส่งเสริมวัฒนธรรมของชนชาติกูเจียในอำเภอสื่อจู้ ประการที่สอง ผลงานนี้มีบทบาทในการส่งเสริมความก้าวหน้าของสังคม โดยการนำวัฒนธรรมของชนชาติที่ยากต่อการอนุรักษ์และพัฒนา มาออกแบบเป็นผลงานเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่สวยงามและปราณีต ซึ่งผู้วิจัยหวังว่าผลงานนี้จะช่วยกระตุ้นให้สังคมให้ความสนใจกับปัญหาที่แท้จริงของการพัฒนาวัฒนธรรมดั้งเดิม และได้รับการสนับสนุนจากสังคมมากขึ้น ประการที่สาม ผลงานชิ้นนี้มีบทบาทในการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ เนื่องจากผลงานศิลปะมีความเป็นสากลสูง ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาภาษาในการสื่อสาร แต่สามารถสะท้อนและสร้างความรู้สึกร่วมอย่างลึกซึ้ง ก้าวข้ามอุปสรรคทางภาษาและเชื่อมโยงผู้คนจากต่างวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลงานชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนนิพนธ์ระดับปริญญาเอกที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเทศไทย โดยมุ่งเน้นการวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนแบบดั้งเดิมภายใต้การแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาชาวไทย ดังนั้น ผลงานนี้จึงถือเป็นผลลัพธ์หนึ่งของการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ซึ่งในระยะหลังของการวิจัย ผลลัพธ์เหล่านี้และผลงานเครื่องแต่งกายจะถูกนำไปบรรยายให้กับนักศึกษา ตลอดจนจัดแสดงในพื้นที่ต่างๆ ทั้งในประเทศจีนและประเทศไทย เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมต่อไป

3) บทบาทด้านผู้คน: ผลงานศิลปะที่ดีควรมีคุณค่าทางการศึกษาและสามารถถ่ายทอดความรู้และค่านิยมต่างๆ ออกมาผ่านผลงาน ซึ่งผลงานของผู้วิจัยมีคุณลักษณะด้านจริยธรรมที่แข็งแกร่ง สามารถส่งผลเชิงบวกต่อทัศนคติและความคิดของผู้คนผ่านวัฒนธรรม ประเพณี และเรื่องราวเกี่ยวกับคุณงามความดี เช่น ความยุติธรรม ความกล้าหาญ ความเมตตา และความขยันของบุคคลในประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ยังมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ความรู้ โดยแปลงองค์ประกอบที่เป็นนามธรรม เช่น อารมณ์ความรู้สึก ความเชื่อ พิธีกรรม และข้อห้ามต่างๆ ในวัฒนธรรมของชนชาติกูเจีย ให้กลายเป็นองค์ประกอบแบบรูปธรรมที่สามารถมองเห็นได้ ผู้ชมจะต้องใช้ความสามารถในการรับรู้ของตนเองเพื่อเรียนรู้และทำความเข้าใจในขณะรับชมผลงาน

และจะได้รับความรู้ใหม่ๆ ผ่านกระบวนการนี้ ทำให้ผู้ชมได้ใช้ความสามารถในการรับรู้ของตนเองในการเรียนรู้และทำความเข้าใจขณะรับชมผลงาน ได้รับความรู้ใหม่ๆ ผ่านกระบวนการนี้

4) บทบาทด้านการศึกษาศิลปะ: สถานการณ์ปัจจุบันด้านการศึกษาศิลปะพบว่า กลุ่มนักศึกษาที่เกิดและเติบโตในยุคใหม่เริ่มมีช่องว่างและไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมดั้งเดิม สำหรับนักศึกษาด้านศิลปะการออกแบบแล้ว วัฒนธรรมดั้งเดิมก็เปรียบเสมือนหนังสือประวัติศาสตร์ที่สามารถอ่านได้ แต่ยากที่จะสัมผัสและเข้าใจอย่างแท้จริง ทำให้การสร้างความรู้สึกร่วมและการคิดวิเคราะห์เป็นเรื่องยาก ด้วยเหตุนี้ ผลงานนี้จึงมีการนำเสนอวัฒนธรรมดั้งเดิมในรูปแบบที่ทันสมัยและสอดคล้องกับบุคลิกและรสนิยมของนักเรียนยุคใหม่ เพื่อให้การทำความเข้าใจวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นเรื่องง่ายและสนุกสนาน ทั้งยังช่วยกระตุ้นความสนใจในวัฒนธรรมดั้งเดิม ยกตัวอย่างที่ผู้วิจัยนำ ลวดลายหนูและความรู้ด้านสุนทรียศาสตร์บางส่วนจากการวิจัยครั้งนี้ไปถ่ายทอดในวิชา “งานหัตถกรรมพื้นฐาน” โดยเป็นการให้ความรู้ด้านสุนทรียภาพและการออกแบบในวัฒนธรรมดั้งเดิมแก่นักศึกษา ซึ่งได้รับผลตอบรับไปในเชิงบวก เนื่องจากนักศึกษาได้รับแนวคิดการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมจากวัฒนธรรมดั้งเดิม และนักศึกษาส่วนใหญ่เริ่มค้นหาความคิดสร้างสรรค์จากวัฒนธรรมดั้งเดิม เพื่อใช้ในการออกแบบผลงานของตนเอง ในขณะเดียวกัน ภายใต้คำแนะนำของผู้วิจัย นักศึกษาบางส่วนได้มีส่วนร่วมกับผลงานของผู้วิจัย โดยนำลายหนูและลายนกพิณิกซ์ที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้กับงานหัตถกรรม ดังนั้น จึงสามารถพิสูจน์ได้ว่า การวิจัยและการสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้มีผลไปในเชิงบวก ตลอดจนสามารถชี้แนะและถ่ายทอดศิลปะได้จริง (ด้านล่าง: นักวิจัยประยุกต์ผลงานในการศึกษาศิลปะ)

สรุป

บทนี้เป็นการวิเคราะห์ผลงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นในครั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และอธิบายจากสองมุมมองหลัก ได้แก่ การวิเคราะห์สุนทรียภาพในผลงานและแรงบันดาลใจในการออกแบบ รวมถึงหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และการวิเคราะห์เนื้อหาของผลงาน ซึ่งรวมถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพและสาเหตุที่ทำให้เกิดคุณค่าเหล่านั้นขึ้น ระหว่างการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้จับคู่ผลงานกับขั้นตอนการออกแบบในบทที่ 3 และทำการวิเคราะห์ทีละขั้นตอน โดยส่วนแรกคือการวิเคราะห์สุนทรียภาพและเนื้อหาของลวดลาย ส่วนที่สองคือการวิเคราะห์เทคนิคและกรรมวิธีที่เกี่ยวข้อง ส่วนที่สามคือการวิเคราะห์ความหมายและเนื้อหาของเครื่องแต่งกาย และส่วนที่สี่คือการวิเคราะห์คุณค่าและประโยชน์ใช้งานของผลงาน จากการวิเคราะห์นี้ ผู้วิจัยได้อธิบายกระบวนการและผลลัพธ์ของผลงานสร้างสรรค์เพิ่มเติม พร้อมทั้งนำเสนอและอธิบายการประยุกต์ใช้คุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชนชาติภูเก็ยที่ได้จากการวิจัยขั้นต้น การวิเคราะห์ในบทนี้ช่วยให้ผู้วิจัยมีความรู้และความเข้าใจต่อผลงานและงานวิจัยในปัจจุบันอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยจะทำการสรุปเนื้อหาทั้งหมดของงานวิจัยนี้ในหัวข้อการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะในการวิจัย

บทที่ 5

สรุป

สรุป

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการวิจัยคุณค่าทางสุนทรียภาพและอัตลักษณ์ของเครื่องแต่งกายชนชาติผู้เจียในอำเภอสีจู้ เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายที่สามารถสวมใส่ได้จริงและตอบสนองความต้องการในการแต่งกายของคนในยุคปัจจุบัน ทั้งในด้านการสวมใส่และความสวยงาม โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยสามข้อดังต่อไปนี้ :

1. เพื่อวิจัยภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม ภูมิอากาศ และประเพณีความเชื่อที่เป็นเอกลักษณ์ของชนชาติผู้เจียในอำเภอสีจู้
2. เพื่อวิเคราะห์คุณค่าทางสุนทรียภาพและอัตลักษณ์ของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของผู้สูงอายุชนชาติผู้เจียในอำเภอสีจู้ รวมถึงชุดน้ำค้ำงและเครื่องแต่งกายของฉินเหลียงยู
3. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่มีอัตลักษณ์ ทางวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายชนชาติผู้เจียในอำเภอสีจู้

ประเพณีและวัฒนธรรม

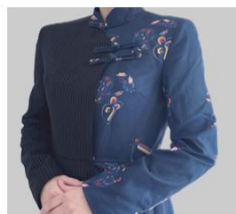
คุณค่าทางสุนทรียะ
ของเครื่องแต่งกาย

นวัตกรรมการออกแบบ
แบบสวดลาย

การออกแบบชุดและ
การปรับฟังก์ชัน

ประการแรก จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่หนึ่งผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายของชนชาติผู้เจีย หนังสือประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของอำเภอสีจู้ และเอกสารจากพิพิธภัณฑ์นครฉงชิ่ง จากนั้น ทำการเรียบเรียงและสรุปต้นกำเนิด พัฒนาการ จุดเปลี่ยนสำคัญในประวัติศาสตร์ ภูมิหลังทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม ตลอดจนภูมิอากาศในอำเภอสีจู้ที่ชนชาติผู้เจียอาศัยอยู่ นอกจากนี้ ยังนำข้อมูลจากเอกสารและการสำรวจภาคสนามมาทำการวิเคราะห์เชิงบูรณาการ ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีและความเชื่อที่เป็นเอกลักษณ์ ในท้องถิ่น ซึ่งประเพณีและความเชื่อเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น

“ประเพณีแต่งงานรำไห้” ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการแต่งงานของชนชาติกู๋เจีย “ประเพณีการเล่นกลองในงานเทศกาล” ที่สอดคล้องกับเทศกาล การเก็บเกี่ยว และพิธีบูชา นอกจากนี้ยังมี “ประเพณีการเต้นรำชูมือ” “ประเพณีการเล่นวู้” หรือ “วัฒนธรรมถู่ซื่อและวัฒนธรรมฉินเหลียงยู่” ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของพื้นที่อำเภอซือจู้

ประการต่อมา จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่สอง ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยและวิเคราะห์เครื่องแต่งกายสามประเภทของชนชาติกู๋เจียในอำเภอซือจู้ ที่มีอัตลักษณ์โดดเด่นด้านวัฒนธรรมและประเพณี ประกอบด้วย “ชุดน้ำค้าง” ซึ่งเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมการแต่งงาน “เครื่องแต่งกายผู้สูงอายุ” ที่เป็นตัวแทนของเทศกาล การเก็บเกี่ยว พิธีบูชา และ “เครื่องแต่งกายฉินเหลียงยู่” ที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมถู่ซื่อและวัฒนธรรมฉินเหลียงยู่ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์และสรุปอัตลักษณ์ทางทัศนศิลป์และความหมายแฝงของเครื่องแต่งกายเหล่านี้ ผ่านการวิจัยเชิงเอกสาร การสำรวจภาคสนาม การสังเกตเครื่องแต่งกายที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ และการจดบันทึก ทำให้ได้รับข้อมูลด้านสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายและแนวทางการวิจัยในลำดับต่อไป ขั้นตอนต่อมา ผู้วิจัยได้นำ “ทฤษฎีประสบการณ์ทางสุนทรียะของดิอิวี่” มาวิเคราะห์คุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายทั้งสามประเภท โดยพิจารณาจากเจ็ดมุมมองที่เป็นกลางและประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ได้ข้อสรุปสำคัญว่า คุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายเหล่านี้คือ “เรื่องราว” ที่สะท้อนออกมานั่นเอง นอกจากนี้ เพื่อเพิ่มความลึกซึ้งและความเป็นกลางในการวิจัย ผู้วิจัยยังได้นำ “ทฤษฎีข้อเท็จจริงทางสุนทรียะของเบอร์ลิน” มาใช้ในการวิจัยและวิเคราะห์รูปแบบการดำรงอยู่ของเครื่องแต่งกาย รวมถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผลลัพธ์จากการวิจัยได้ข้อสรุปว่า ปัจจัยสำคัญที่กำหนดคุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายก็คือปัจจัยหรือข้อเท็จจริงที่ทำให้เครื่องแต่งกายนั้นเกิดขึ้นนั่นเอง

สุดท้าย ในวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่สาม ผู้วิจัยได้กำหนดหลักการออกแบบจากผลการวิจัยก่อนหน้า นั่นก็คือการสร้างสรรครูปลักษณ์ทางทัศนศิลป์โดยอิงอยู่บนเนื้อหาดั้งเดิมของเครื่องแต่งกายเหล่านั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกองค์ประกอบที่เป็นตัวแทนจากการศึกษาเครื่องแต่งกาย ได้แก่ “กระโปรงหลัวแปดจีบ” ที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมการแต่งงาน “ลวดลายฟินิกซ์” และ “ชุดเกราะ” ที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของฉินเหลียงยู่, “ผ้าโพกศีรษะ” และ “ชุดลาลองหลวมๆ” ที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายสำหรับผู้สูงอายุ และ “ผ้าทอซีหลานซาฟู่” ที่เป็นตัวแทนของงานทอผ้าที่เป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าถู่ซื่อ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาและแนวคิดการออกแบบจากองค์ประกอบเหล่านี้อย่างละเอียด เพื่อนำไปปรับใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายร่วมสมัยในขั้นตอนต่อไป โดยผู้วิจัยได้แบ่งกระบวนการออกแบบออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ส่วนของตลาดและการออกแบบ จากนั้นทำการวิเคราะห์เบื้องต้นในทั้งสองด้าน ในส่วนของตลาด ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชนชาติกู๋เจีย

กับเครื่องแต่งกายร่วมสมัย เพื่อสรุปหลักการและมาตรฐานในการสร้างสรรค์การออกแบบ นอกจากนี้ยังได้นำทฤษฎีการบริโภคเชิงสัญลักษณ์มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการวิเคราะห์ความต้องการทางจิตวิทยาของมาสโลว์ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับรูปแบบและความต้องการด้านสุนทรียภาพในการออกแบบ จากนั้น ผู้วิจัยได้สรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการออกแบบจากผลการวิเคราะห์ก่อนหน้าผ่านรูปแบบแผนภูมิอย่างชัดเจน ในส่วนของการสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้แนวคิดและวิธีการออกแบบเครื่องแต่งกายมาจากการนำองค์ประกอบต่างๆ มาผ่านกระบวนการสกัด ร่างภาพ ตัดแปลงรูปทรง และจับคู่สี เพื่อสร้างลวดลายใหม่ที่มีความเป็นเอกลักษณ์ จากนั้นทำการออกแบบและตัดแปลงรูปแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย ได้รับคอลเลกชันเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่มีอัตลักษณ์และคุณค่าทางสุนทรียภาพของชนชาติภูเจีย

อภิปรายผล

ผลงานสร้างสรรค์ครั้งนี้สอดคล้องกับประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย ประการแรก ผลงานมีการจัดองค์ประกอบทัศนศิลป์และใช้สีที่ได้มาจากการศึกษาวิเคราะห์ภูมิหลังและประเพณีของอำเภอสีจู้ในระยะแรก ทำให้สามารถสะท้อนคุณค่าทางสุนทรียภาพของชนชาติภูเจียในอำเภอสีจู้ได้อย่างชัดเจน ทั้งในด้านลักษณะความเป็นมิตร ชื่อดัง เรียบง่าย และเต็มไปด้วยความหวัง ประการที่สอง มีการถอดอัตลักษณ์ทางสุนทรียภาพที่สำคัญจากเครื่องแต่งกายในพิธีแต่งงาน เครื่องแต่งกายของผู้สูงอายุ และเครื่องแต่งกายของฉินเหลียงอยู่ในอำเภอสีจู้ มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบลวดลายและสร้างสรรค์รูปแบบ ตลอดจนนำเสนอองค์ความรู้ใหม่และคุณค่าทางสุนทรียภาพที่เกี่ยวข้องผ่านผลงาน ประการสุดท้าย ผลงานชุดนี้ไม่เพียงแต่สะท้อนถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชนชาติภูเจียเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปใช้สวมใส่ได้จริงในปัจจุบัน จึงเป็นเครื่องแต่งกายร่วมสมัยที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนชาติภูเจียในอำเภอสีจู้

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับนักวิจัยในสาขาที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้พิจารณาแนวทางการวิจัยที่บูรณาการเทคนิคการทอผ้า "ซีหลานซ่าผู้" เข้ากับการออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย การศึกษาครั้งนี้ไม่ได้ทำการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับผ้าทอซีหลานซ่าผู้ เนื่องจากมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผ้าทอชนิดนี้เป็นจำนวนมาก และเทคนิคหลักของซีหลานซ่าผู้คือการทอผ้า ซึ่งถือเป็นกระบวนการในการผลิตผ้า ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้มีการต่อยอดจากงานวิจัยนี้ โดยสามารถใช้กรอบและวิธีการจากงานวิจัยนี้ในการวิเคราะห์เทคนิคของผ้าทอซีหลานซ่าผู้และเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในเชิงลึก ค้นหาปัจจัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าทางสุนทรียภาพ รวมถึงจุดร่วมที่เชื่อมโยงกับสุนทรียภาพของผู้คนใน

บรรณานุกรม

- Feng, Z., & Ye, H. (2021). *Chinese ethnic minority clothing culture and traditional skills*. Beijing: China Textile Publishing House.
- Go to the Compilation Committee in Shizhu County. (1994). *Shizhu County Annals*. Chengdu: Sichuan Dictionary Publishing House.
- Guizhou Provincial Ethnic Affairs Commission. (2011). *The Grand View of Tujia Culture*. Guiyang: Guizhou Ethnic Publishing House.
- He, J. (2020). *The inheritance and protection of the intangible cultural heritage of the Xiangxi Tujia waving dance*. (Master's thesis). College of International Education Jishou University.
- Hou, N. (2020). The relationship between Luoyang cultural and creative products based on the Pearce symbol ternary relationship. *Packaging engineering*, 300-304.
- Huang, L. (2021). Analysis of embroidery elements of Tujia costumes in China-Chic women's clothing design. *Western leather*, 118-119.
- Li, J. (2021). Research on Cultural Inheritance and Innovative Design of Traditional Clothing of the Tujia Ethnic Group in Northern Guizhou. *Journal of Shandong University of Arts and Crafts*, 117-120.
- Li, Y. (2004). Exploring the Application of Tujia Clothing Forms in Design. *Journal of Wuhan University of Science and Technology*, 16-18.
- Liu, C. (2007). The Cultural Connotation of Tujia Ethnic Costume. *Art Beauty and the Era*, 96-97.
- Liu, X. (2020). *Research on Dewey's Aesthetic Experience Theory*. (Doctoral thesis).
- Luo, Y. (2019). Research on Modern Design of Traditional Tujia Clothing Based on the Background of Creative Culture Industrialization. *Art education*, 260-261.
- Song, Y. (2014). *Research on Arnold Berlin's Aesthetic Theory*. (Doctoral thesis).
- Wang, M. (2016). An anthropological analysis of the Tujia ethnic group's wedding attire "dewy clothing" Chinese. *Journal of Mountain Ethnic Studies*, 71-92.
- Wang, P. (2009). On the Cultural Connotation of Tu Family Clothing. *Journal of Hubei University for Nationalities (Philosophy and Social Sciences Edition)*, 13-16.

- Xiang, S., & Lin, J. (2019). The Application of Xiangxi Tujia Ethnic Costume Patterns in Contemporary Costume. *Art Western leather*, 87-89.
- Yang, T. (2011). *Research on the Aesthetic Culture of the Tujia Ethnic Group*. (Doctoral thesis).
- Yellow cotton. (2017). The application of modern printing and dyeing techniques in the design of Tujia ethnic clothing. *Dyeing and finishing technology*, 51-62.
- Yongshun County Local Chronicle Compilation Committee. (1995). *Yongshun County Annals*. Changsha: Hunan Provincial Publishing House.
- Zhang, Y., Liu, C., & Wu, S. (2018). *Social Research Methods*. Shanghai: Shanghai University of Finance and Economics Press.
- Zhao, Q. (2022). *Research on the derivative application of the "Yangque Flower" pattern of the Tujia ethnic group in modern clothing*. (Master's thesis).
- Zheng, Z. (2019). The application of two-dimensional continuous patterns in the clothing of the Tujia ethnic group. *Knowledge Window*, 113.
- Zhou, L. (2004). On the Artistic Characteristics and Applications of the Xilan Capu Pattern. *Journal of Wuhan University of Science and Technology*, 7-10.
- Zhu, X. (2017). *Research on Tujia ethnic clothing elements and fashion design*. (Master's thesis).

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1

TCI หนังสือตอบรับวิทยานิพนธ์

ที่ อว 7003/080

คณะสถาปัตยกรรม ศิลปะและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เลขที่ 1 ซอยฉลองกรุง 1 ลาดกระบัง
กรุงเทพมหานคร 10520

10 มกราคม 2568

เรื่อง ตอบรับเผยแพร่บทความ

เรียน คุณนำหววน

รองศาสตราจารย์ปิติวรรณ สมไทย

ตามที่ท่านได้ส่งบทความ เรื่อง การวิจัยคุณค่าทางสุนทรียภาพของเครื่องแต่งกายชนชาติตูเจีย เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมในอำเภอซือจู่ Research of Aesthetic Value for Enhancing Tujia Ethnic Costumes as a Cultural Symbol in Shizhu County เพื่อพิจารณาเผยแพร่ในวารสารวิชาการ Asian Creative Architecture, Art and Design (ACAAD) หมายเลข ISSN 3027-8201 (Online) นั้น

กองบรรณาธิการวารสารวิชาการ ACAAD ขอแจ้งให้ทราบว่า บทความของท่านได้ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Reviewer) จำนวน 3 ท่าน ที่ไม่อยู่สังกัดเดียวกับผู้เขียน และได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากกองบรรณาธิการให้สามารถเผยแพร่ได้ ทั้งนี้ วารสารวิชาการ ACAAD จะดำเนินการเผยแพร่บทความของท่านบนเว็บไซต์วารสาร URL: <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/archkmitl> ปีที่ 38 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน) พ.ศ. 2568 ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปurn ขวัญสุวรรณ)

ประธานกรรมการ (บรรณาธิการ)

งานบริหารวิชาการ (งานวารสารวิชาการ)

โทร. 02-329-8000 ต่อ 5212

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ aadjournal@kmitl.ac.th

ผู้ประสานงาน: นางวรัญชลี คุณมี มือถือ: 09 1409 2475

ภาคผนวก 2

ใบรับรองผลการเรียนระดับปริญญาเอก

BURAPHA UNIVERSITY, CHON BURI, THAILAND

OFFICIAL TRANSCRIPT

Name Ms. NAO YUAN
 Faculty of Fine and Applied Arts
 Date of Birth March 16, 1992
 Date of Admission June 17, 2021
 Date of Graduation -
 Date of Leaving -

Student No. 64810056
 Nationality Chinese
 Major Subject Visual Arts, Art of Design and Cultural Management
 Minor Subject -
 Degree Doctor of Philosophy (Ph.D.)
 Distinction -

Course No.	Title of Course	Cr.	Gr.	Course No.	Title of Course	Cr.	Gr.
1st. Semester, 2021							
63471164	Research Methodology in Culture, Fine Arts and Design for Advanced Creativity	3	A				
63471264	Operating Seminar on Creative Culture Management and Integration of Multiple Arts	3	A				
2nd. Semester, 2021							
63471364	Media and Technology for Innovation Culture, Fine Arts and Design	3	A				
63471464	Seminar on Interdisciplinary Research with Culture, Fine Arts and Creative	3	B+				
1st. Semester, 2022							
63470164	Seminar in the Doctoral Dissertation 1	3	S				
63499964	Doctoral Dissertation	9					
2nd. Semester, 2022							
63470264	Seminar in the Doctoral Dissertation 2	3	S				
63499964	Doctoral Dissertation	9					
Total Number of Credits Earned		18					
Cumulative Grade Point Average		3.88					

Requirement not yet fulfilled
 Not yet graduated

Pornchan Potinak

(Ms. Pornchan Potinak)
 Registrar

Date Issued May 25, 2023

REMARKS : - OFFICIAL TRANSCRIPT IS NOT VALID WITHOUT UNIVERSITY SEAL AND ORIGINAL SIGNATURE

ภาคผนวก 3

ใบรับรองคุณวุฒิด้านจริยธรรมทางวิชาการ

เลขที่ IRB4-181/2567

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย: G-HU 127/2567

โครงการวิจัยเรื่อง: คุณค่าทางสุนทรียภาพและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชนชาติผู้เจีย อำเภอสือจู้ เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายร่วมสมัย

หัวหน้าโครงการวิจัย: Ms.NAO YUAN

หน่วยงานที่สังกัด: คณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (งานนิพนธ์/ วิทยานิพนธ์/ คุชฎ์นิพนธ์):

รองศาสตราจารย์ปิ๋ววรรณ สมไทย หน่วยงานที่สังกัด คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีทบทวน: Exemption Expedited Full board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 1 วันที่ 13 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย	ฉบับที่ 1 วันที่ 13 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 11 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 11 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	ฉบับที่ 1 วันที่ 13 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี)	ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 18 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2567

วันที่หมดอายุ : วันที่ 18 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2568

(ดร.พิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สำหรับโครงการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา

ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง **

ภาคผนวก 4
เครื่องมือวิจัย

1. แบบจำลองการวิเคราะห์เจตมิตินในทฤษฎีประสบการณ์ด้านสุนทรียศาสตร์ของดิวี่

วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์ความสุขทางสุนทรียภาพ
วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์ลักษณะพิเศษทางปรากฏการณ์วิทยา
วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์บทบาทของแนวคิด: ทฤษฎีการกำหนดขอบเขตและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง
วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์การรับรู้และความรู้
วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์ความสมบูรณ์
วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์ระดับความเข้มของความรู้สึก
วัตถุประสงค์แต่งกาย	การวิเคราะห์การสังเกตอย่างเจียบ ๆ VS การลิ้มตัวตน

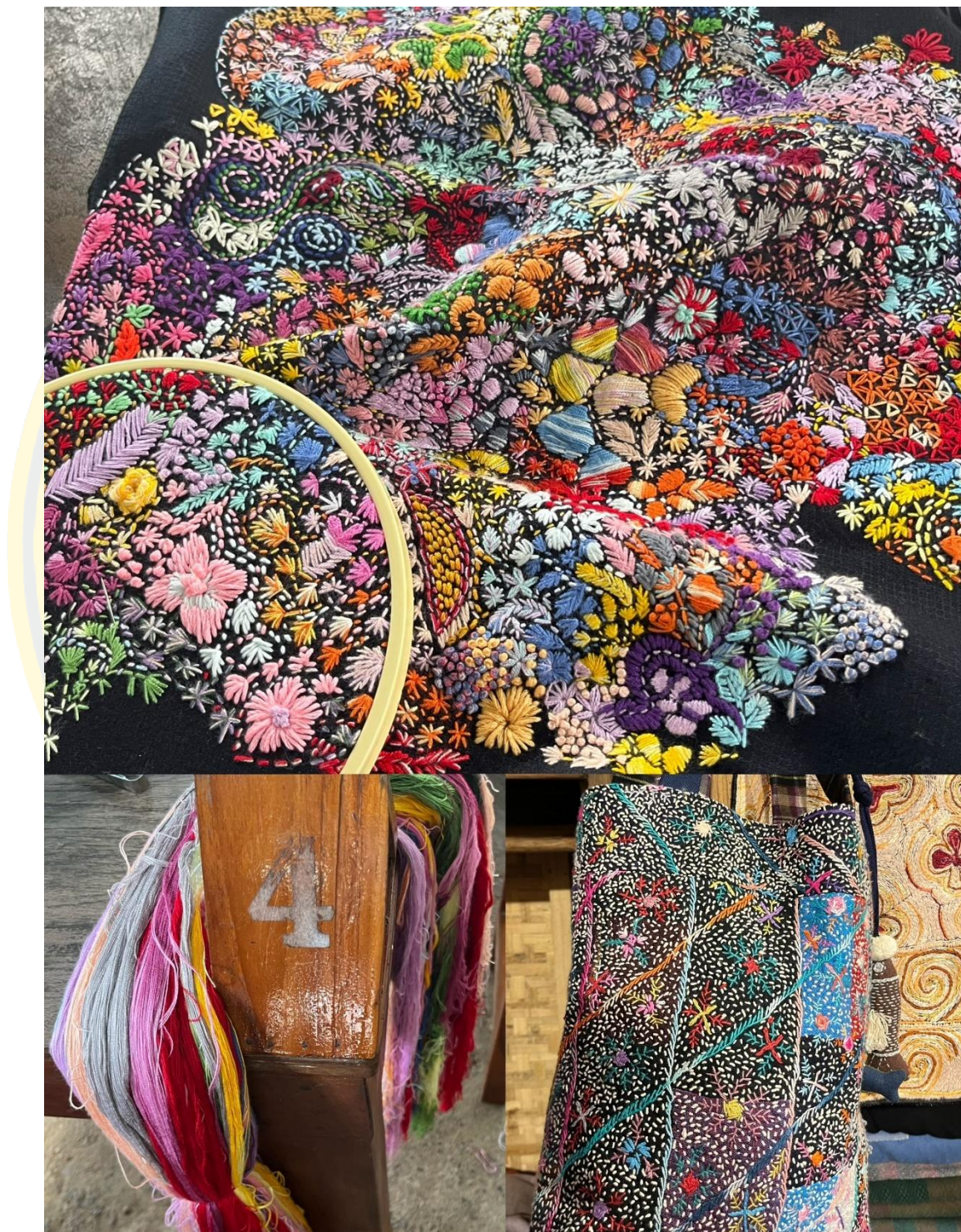
2. 5 ข้อเท็จจริงด้านสุนทรียศาสตร์ของทฤษฎีข้อเท็จจริงด้านสุนทรียศาสตร์ของเบอร์ลิน

ข้อเท็จจริงตามสถานการณ์	การอธิบายสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ
ข้อเท็จจริงตามประสบการณ์	การอธิบายเอกลักษณ์ของประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพ
ข้อเท็จจริงของกลุ่มเป้าหมาย	การอธิบายกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพ
การตัดสินข้อเท็จจริง	การอธิบายต่อการวิพากษ์และวิจารณ์ของวัตถุทางสุนทรียภาพและเรื่องราวทางสุนทรียภาพที่เกี่ยวข้อง
ข้อเท็จจริงแบบสหวิทยาการ	การอธิบายการศึกษาวัตถุทางสุนทรียภาพและเหตุการณ์ทางสุนทรียภาพจากมุมมองของสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ภาคผนวก 5
ศึกษาข้อมูลทัศนศึกษาที่เกี่ยวข้อง

ศึกษาดูงานด้านการปักแบบดั้งเดิมในภาคเหนือของประเทศไทย

ศึกษาดูงานกระบวนการย้อมผ้าแบบดั้งเดิมในภาคเหนือของประเทศไทย

องค์ Sanxia พิพิธภัณฑ "Qin Liangyu เครื่องแต่งกายโบราณ" การตรวจสอบ

秦良玉龙凤衫上的凤纹图案
Cigarette Trademark Qin Liangyu de-

根据秦良玉龙凤衫凤纹图案制作的08奥运火炬传递纪念衫
Commemorative shirt for the Beijing 2008 Olympics' torch relay originated from the phoenix pattern of Qin Liangyu's robe with design of dragon and phoenix

中国电信充值卡
“秦良玉勤王图”
Rechargeable card of China Telecommunications with a picture of Qin Liangyu rescuing the king

二十世纪三十年代上海天福印织厂注册“秦良玉”牌商标
Trademark Qing Liangyu for finished and dyed cotton fabric which was registered by Shanghai Tianfu Dyeing and Manufacturing Mill in 1930

เยี่ยมชม Wanshou Guzhai และ Tujia ผ้าทอใน Shizhu County

เมืองโบราณ Xituo, Shizhu County, การแสดงประเพณี Tujia และมนุษยศาสตร์ตรวจสอบ

ภาคผนวก 6
การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมในช่วงที่ปริญญาเอก

การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมจีน-ไทย กิจกรรมกลางฤดูใบไม้ร่วงของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก 7

การเทศนาและการนำเสนอผลงานในการเรียนการสอนศิลปะ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	NAO YUAN
วัน เดือน ปี เกิด	16 March 1992
สถานที่เกิด	Chong Qing
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	JiangBei District, Chong Qing City, China
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	Full-Time Teacher in University
ประวัติการศึกษา	Doctoral Candidate
รางวัลหรือทุนการศึกษา	Master degree

